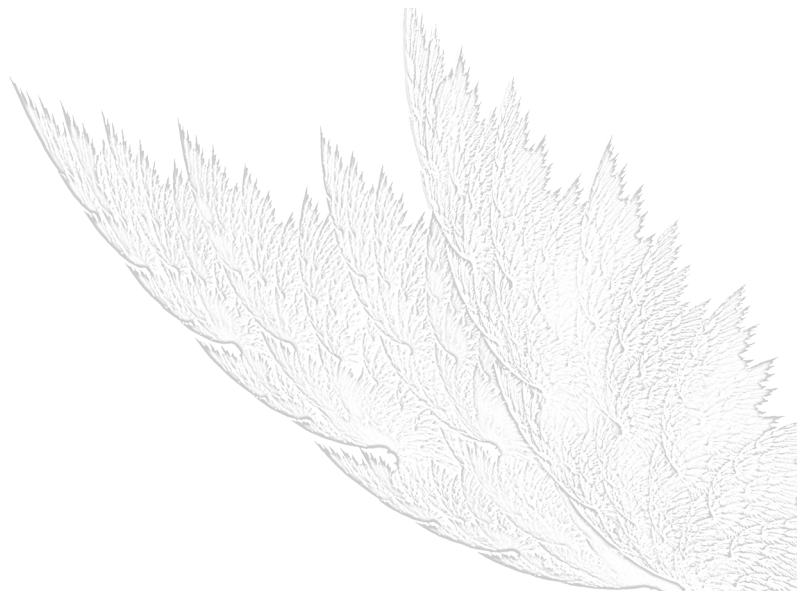

*Успаванка за
анђела*

Марко Иванчевић

Успаванка за анђела

Нови Сад
2011

БОЉИ И ДРУГАЧИЈИ

Ако је основни императив живота да сутра будемо бољи и другачији, како вели Марко Иванчевић у песми *Адаптација*, онда слободно можемо рећи да је песник својом трећом збирком на овај изазов у потпуности одговорио. Премда се поетички и тематски готово у потпуности надовезује на претходне своје песничке збирке, Иванчевић у новим песмама ипак доноси извесно освежење у погледу мотива, симболике и песничких поступака.

Пре свега, у трећој Ивачевићевој збирци први пут се сусрећемо са озбиљнијим интертекстуалним елементима (песме *Агонија*, *Лектура*), што само по себи потврђује одређени степен ауторске зрелости до које је песник дошао. О тој врсти зрелости свакако сведочи и *Аутоанамнеза*, аутобиографско/аутопоетичка белешка у којој се песник у потпуности разоткрива пред својим читаоцима, признајући да писање поезије доживљава као терапију. Зрелост која се осећа у овим песмама, међутим, није само песничка, већ и животна, лична. Вероватно је најбоље сведочанство о томе песма *Помен на дар*, у којој је лирски субјект на изразито суптилан начин представљен као активан чинилац очувања традиције. У почетном стиху ове песме, који гласи: "Оставићу своме сину равницу" тако су, истовремено, садржане основна идејна тежишта песме – мотив равнице (који код Иванчевића и овде, као и у претходним збиркама, функционише као својеврстан симбол завичаја) и мотив континуитета, низа који не сме бити прекинут.

Тек са песмама из ове песничке књиге види се, заправо, у коликој мери је равница за Марка Иванчевића инспиративна, јер тек у овој збирци овај мотив досеже архетипска значења. Равница више није само део пејзажа, није више само позадина

и контекст у којем се пева о љубавним осећањима, није више само синоним завичаја: она је уточиште, место спасења, суштинско прибежиште у којем је могућно ушушкати се као у мајчином загрљају (*Дунавска колевка*, *Златна круна тврдог ораха*); она је више од домовине – она је дом. Отуда се у овим песмама не више места истиче потреба да се равница сачува: "Сачуваћу златни одсјај равничарског блага" (*Златна круна тврдог ораха*), или: "Данас ми сачувај равницу" (Коњска песма"). И тек у тој бојазни да ће равница нестати, да ће се њене вредности изгубити, види се, у ствари, шта за песника равница заиста значи. Равницу не чине само непрегледна пшенична поља, већ и "тамбурашки пијани свати", сокаци, фењери, лицидерска срца, салаши и гнезда.

Тема равнице није, ипак, једина тема коју Марко Иванчевић, у односу на своје раније збирке, продубљује у новим песмама. У том кључу свакако би се могле тумачити и песме у којима се живот схвата као борба (иако је његова лепота за песника несумњива). У овом кругу песама примећује се освежење у виду симболике војника у рату, која је присутна у многим песмама међу којима су *Брисана територија*, *Деградација*, *Ђавољи теснац*, *Нет*. "У моме животу ја сам командир", каже се у песми *Нет*, у којој се о животу и љубави пева као о непрестаној борби.

Потврда песничке и животне зрелости донекле је видљива и у мањем броју песама које певају о детињству као блаженом добу. Иако се ни ове теме Иванчевић у песмама нове збирке није у потпуности "одрекао" (*Несташлуци*, *Крила лептира*), чини се да његова заокупљеност детињом безбрижношћу ипак није интензивна као раније. Можда је управо одсуство ове "детење" димензије створило простор да лирски субјект себе сагледа и доживи кроз однос према другима, а не само кроз однос према својој прошлости. Док је у претходним Иванчевићевим песничким књигама лирски субјект у релацији према другима био приказан најчешће у љубавним песмама,

нове песме доносе читав спектар позиција које тај субјект заузима у односу према свету који га окружује: он је пријатељ, путник, кум, (будући) отац, љубавник, итд. Он, дакле, постаје свестан и туђих живота, туђих "личних голгота", како се каже у песми *Окретница*, иначе једној од најуспелијих и најзрелијих Иванчевићевих песама уопште, иако је реч о песми која је, у поетичком смислу, за овога песника нетипична.

На крају, треба поменути и карактеристичан Иванчевићев хумор, који је у новој збирци такође зрелији и ефектнији, што најбоље илуструју песме *Коцкарске вечери* и *Широм шором*.

Јасно је, према томе, да је у свим аспектима свог песничког стварања Марко Иванчевић направио корак унапред. Данило Киш је говорио да се писање вежба читањем и писањем. Марко Иванчевић је, без сумње, песник који непрестано вежба, који свој израз бриси не препуштајући све искључиво свом таленту. Поетско узрастање и животно сазревање међусобно су неодвојиви сегменти његовог поетског израза; они су два гласа песничке мелодије која има само једну сврху: да буде терапија за све нас.

Мр Наташа Половина,
асистент на Филозофском факултету,
Универзитет у Новом Саду

АВАЛА ЕКСПРЕС

Изгужваног, подераног и умазаног штофа
Сео сам крај тебе, једног кишног јесењег дана
На станици у предграђу мог великог града
Испод шеширића дубока бразда, тешка рана

Скривала је погледе и питања, невешто, хитро
Тискала у бујна недра дах нетакнуте лепоте
Пролазише тунели, вијадукти и скретнице
Леп си превејани, шкакљиви животе

Нестала је као да је никад и није било
Илузија, фатаморгана или нешто слично
И данас кад путујем тим истим возом
Верујем да је то сасвим нормално, обично.

Грдосија плута, губи се и понире у равници
На њеном узвишеном престолу ничега нема
Шта сам могао тада, сем да престанем да сањам
Ал' схватих љубав је слепа, бесконачна теорема.

АГОНИЈА

Убила си све што је зелено у мени
И шума и небо и трава и море
Нестале су нијансе живота
Јалове бразде, дубоке боре

Пламсало је буктало и топило се све
У шеширу тајне изгубиле су ред
Шоровима шетају кактуси и тулипани
У срцу твоме још увек сам блед.

Замрла су гнезда у воћњаку што пупи
Младунци тихо падају у вечити сан
Окани ме се крвава бесконачна бајко
Победа је можда твоја, ал сутра је нови дан.

АДАПТАЦИЈА

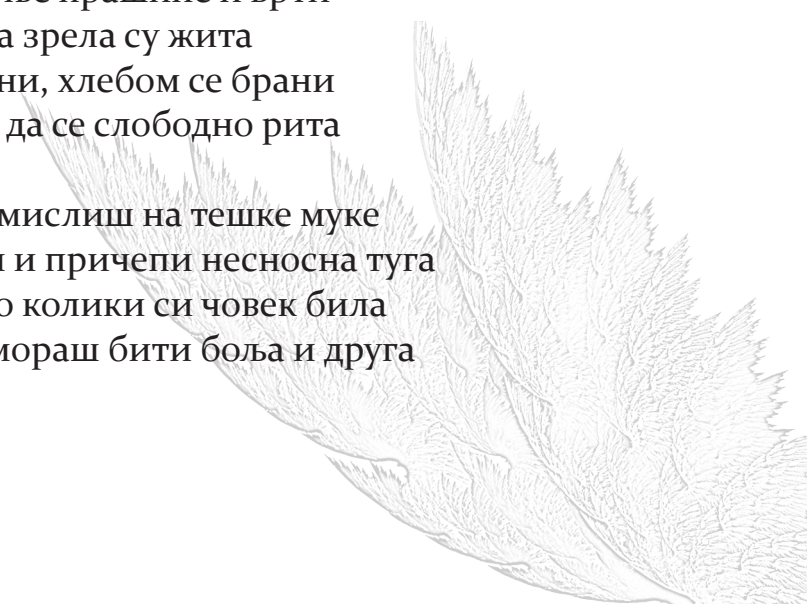
Јесење дуње као дукати се жуте
У недра твоја хтеле би стати
Да им будеш домаћин и гнездо
Да те могу својом мајком звати

Зимске пахуље у одежди хладној
Своје бело лице врло вешто крију
Хтеле би да животаре слободом
Намеравају да оду у историју

Кише мију олистале наде
Зелени осмех шири наручје свима
Плишани животи радосно кличу
Чудан немир на широким длановима

Букнуће летње прашине и врти
Испод сунца зрела су жита
Хлебом храни, хлебом се брани
Пусти коња да се слободно рита

Када год помислиш на тешке муке
Кад те мори и причепи несносна туга
Сети се само колики си човек била
И да сутра мораш бити боља и друга

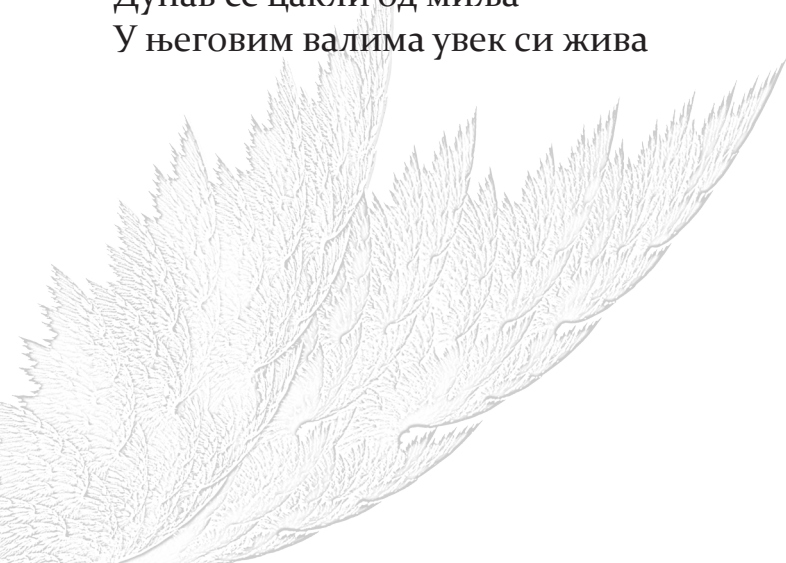
АЛЕВА

Падам опет са пода са дна
Све среће међусобно личе
Све змије су опасне и дуге
Ал' не и оне из наше приче

Била си млада, румена и лепа
Сунчев дашак образе румени
Око главе тронов и круне
Гласови птица сажети сливени

Свирале су мађарске виолине
Пештанске зоре љубе твоје лице
Кад се подигну завесе театра
Препознаћу маску моје глумице

Последњи аплауз када мине
Љута крв низ груди се слива
Дунав се цакли од миља
У његовим валима увек си жива

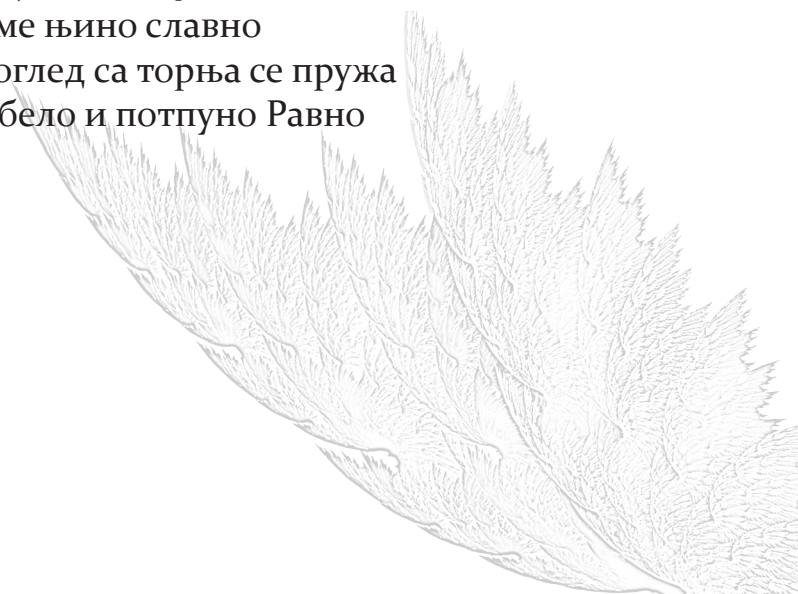
АМБАСАДА МОГ ДЕТИЊСТВА

Испаде ми мисао из руке
У њој почетак тајног кода
Замисли само бродови без луке
Анђео по облачићима хода

Рука руци пријатељ је стари
Срце срцу отворени завет даје
Не сумњај у своја осећања
Док бљесак жари, љубав траје

Ушушкава ме моје детињство
Сећање на гнездо је пало,
Некад кад је било крај мене
Све што је могло оно ми је дало

Нисам му ни ја остао дужан
Чуваћу му име њино славно
Најлепши поглед са торња се пружа
А оно мало, бело и потпуно Равно

АНТИПРОТИВНА ПЕСМА

Кад би било онако како ја хоћу
И кад би хтео како може бити
Бићу баш онако како мора
Јер битак у бити зором ће свити

Кад би било онако како нећу
И кад не би хтео то што није
Морао бих бити нешто друго
Нек а тајна у коду што се крије

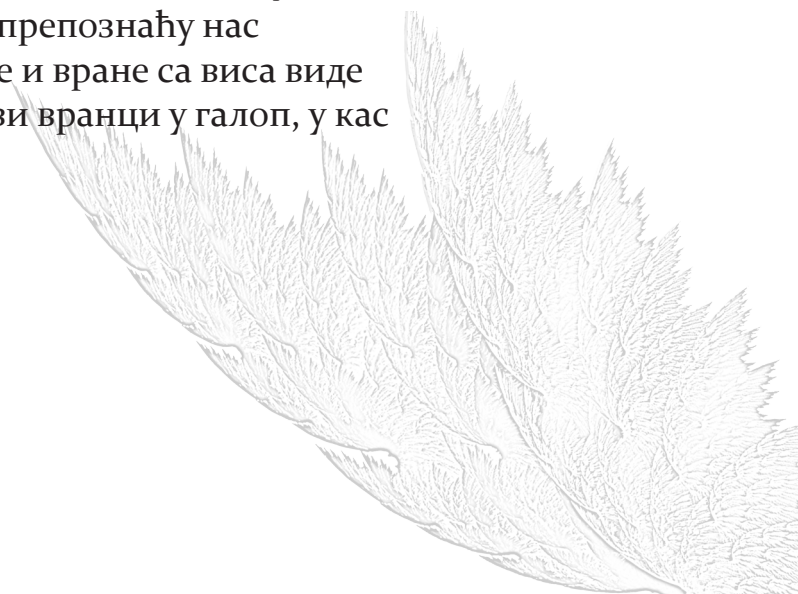
АТ

Одавно смо потрошили сузе
Неко други уместо нас сада плаче
Истрошисмо и реке и мора
Ветар расипа лисје, киша све јаче и јаче

Већ данима не видесмо дугу
Шарене траке под јастуком спију
У колевци стасавају нове наде
Јунаци што ће мењати историју

Годинама одолевамо тој суши
Пешчани сат изгубио је клатно
Нацртај ми казаљке нашег доба
Напарави скицу, уморно је платно

Зажмурићу док пишеш песму
У тој поеми препознаћу нас
Нека ме роде и вране са виса виде
На ергели сви вранци у галоп, у кас

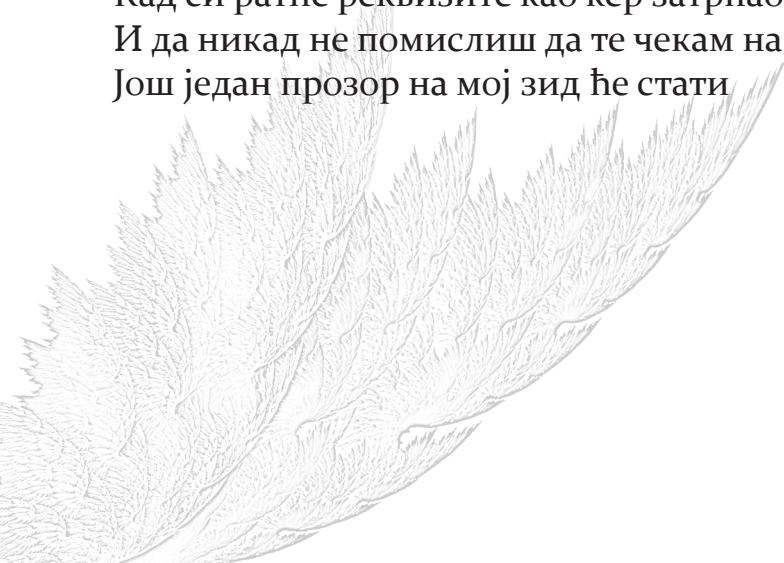
БЕЗВЕЗНА ПЕСМА

Смеј се, смеј, мој весели животе
Још ме боли време од задњег шамара
Радуј се, певај, лупежу смеси
Ионако радиш оно што теби одговара

Играј се, лудирај, будала права си ти
Кукавица без трунке морала и свести
Немој сад да проћем старим сокаком
Нећеш се јутрос добро провести

Због тебе глумим све ликове из бајки
Морску сирену, принца и кловна
Вештицу, чаробњака и златног ноја
Теби расту рогови, а мене прогласише за овна

Каква ме то срећа чува и од немани брани
Кад си ратне реквизите као кер затрпао у башти
И да никад не помислиш да те чекам на јави
Још један прозор на мој зид ће стати

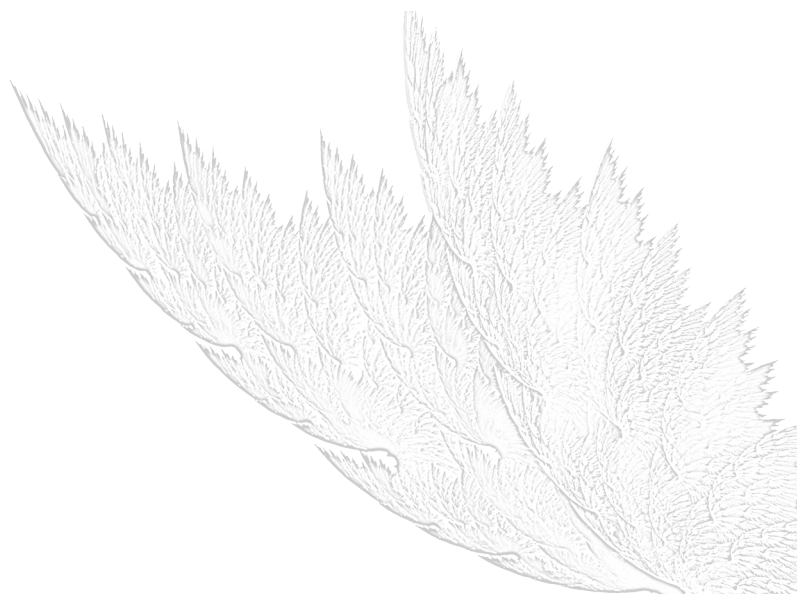

БЕХАРИ ЉУБАВИ

Ноћас су дежурала два црна забринута ока
Две плишане хриди и два насушна хлеба
Загрлимо парче нашег плавог свода
Срце заигра кад га неко воли, кад неком треба

Високе су зидине поделиле људе
На супротној страни топлога маја
Када нежност закуца на врата
Пред хладним изворима завичаја

Голубице су беле кружиле над нама
И сам Бог је био блажен међу њима
Бистрог ума, једног давног, искреног лета
Груди крунисане најлепшим цветовима

БИСЕРНО ОСТРВО

Суза моја на тебе личи
Ти си бисер сваке гране
Причали смо о нашој причи
презали кочије и славили јаране

племенита грла несташе низ друм
ковитлац прашине сакрио је тајну
опио нас је најлепши рум
желели смо звезду, велику и сјајну

низ хриди тонули су снови
брод у боци – јадрански вали
тамбуром ме са салаша позови
колико те волим нису веровали

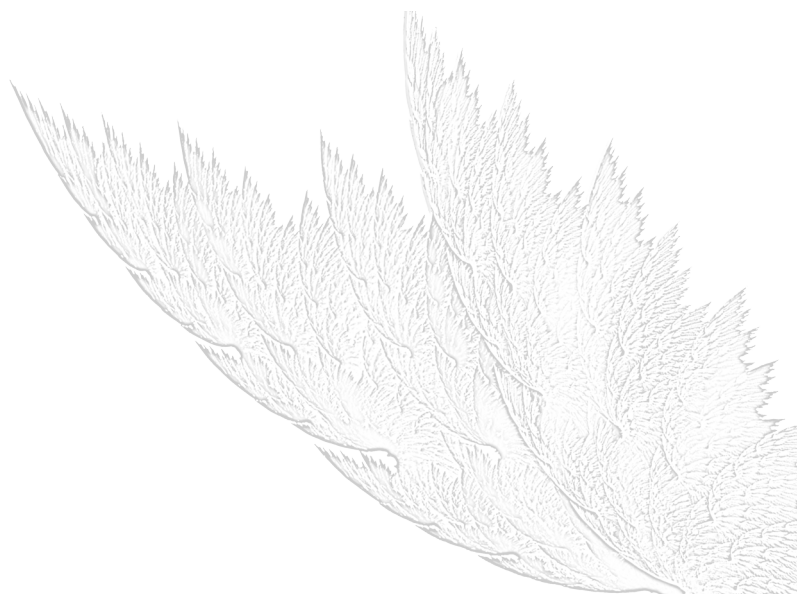

БЛАГОСЛОВ

Погледах у те', па затворих очи
Да напијем душу имена твога
Да босиљак у грудима носиш
Са вером у Бога, Оца јединога

Погледах у небеса – спаса још има
Само не дирај стада и пастире
Истину остави наслеђу твоме
Некрштена јагњад из јасли вире

Почивај, заспи на острву греха
заћутаће извори и пресахнути слапи
у сену пронађи све молитве и тајне
благословене су сузе, уморне су сапи

БОРЕ И БРАЗДЕ

Ко се пењтра на кровове наше,
Ко ће у лету да надвиси слободу
Коме пољупци пуно значе
Ко се клања своме роду?

Ко претрчава преко наших срца
У бурету кад сањиво спава
Ко шкрипи преко наших жица
Где се буди роса, зора плава?

Ко то спаја покидане везе
Љубичицама ореол спрема
чија дугмад падоше с рукава
зашто си гола, тужна и нема?

Ко уљуљукује горопадне вали
Кад погледи наши увиру у виру
Никад не бих написао нешто
Орао бразде на мртвом папиру

БРЗАЛИЦА

Пусти писмо
Радознали нисмо
А хтели бисмо

Пусти речи
Љубав клечи
Срце лечи

Пусти кише
Пољупце да брише
Сад и никад више

Пусти боли
Нека рана моли
Паметује, соли

Пусти ђаке
да у мале шаке
сакупе све јунаке

Пусти школе
Нека мрзе и воле
Симпатије да преболе

Пусти свице
Кудраве свирце

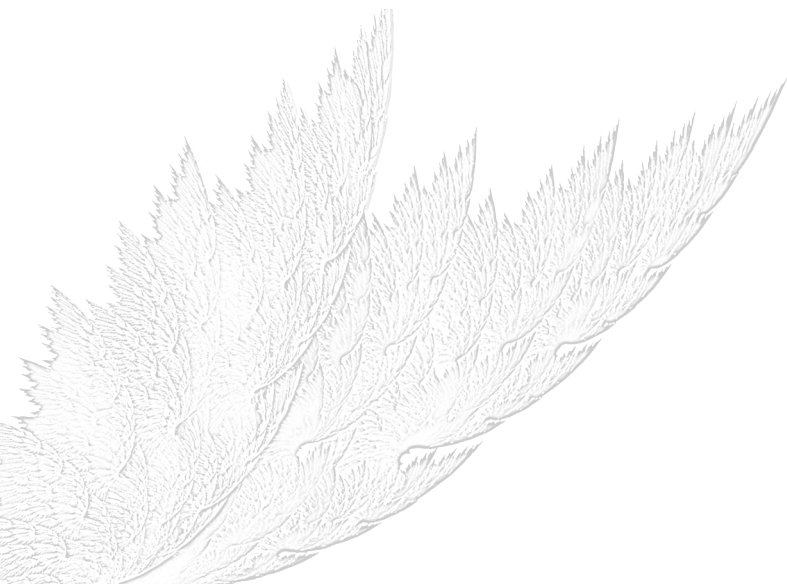
Нек поткују тамбурице

Пустите пчеле
Од сласти вреле
Да лете куд би хтеле

Пустите песме
Изворе и чесме
Сањаћемо што се не сме

Пустите моју равницу
Моју посластичарницу
Говорићу у првом лицу

Где год да ме судба прати
Теби ће увек да ме врати

БРИСАНА ТЕРИТОРИЈА

Бранио сам нашу љубав
И сваки камен драг што бива
Као што ласти подвијена репа
Пркоси киша, магла тешка сива

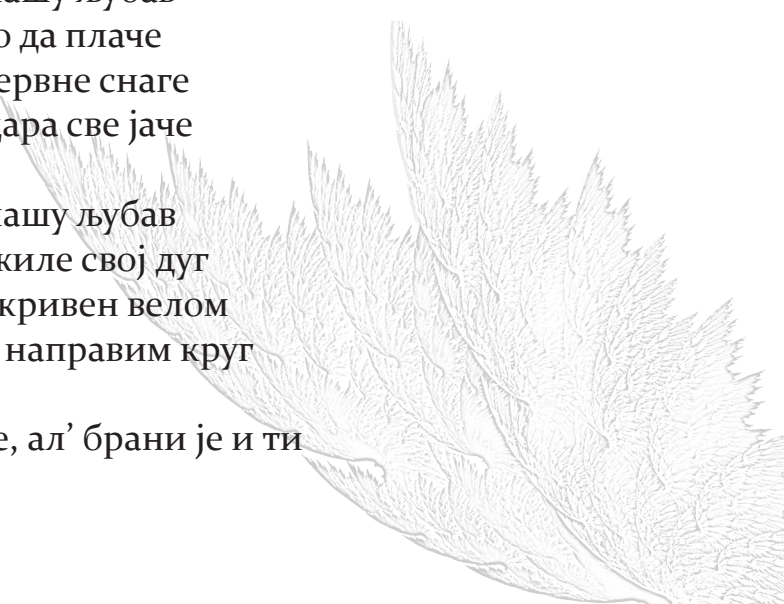
Бранио сам нашу љубав
Под белим грлом оштрица ножа
Тужни су кораци, без старта и циља
На врх сабље специјална ложа

Бранио сам нашу љубав
И у њеном оку букет лала
Све странице нашег споменара
Али ти си своју душу задржала

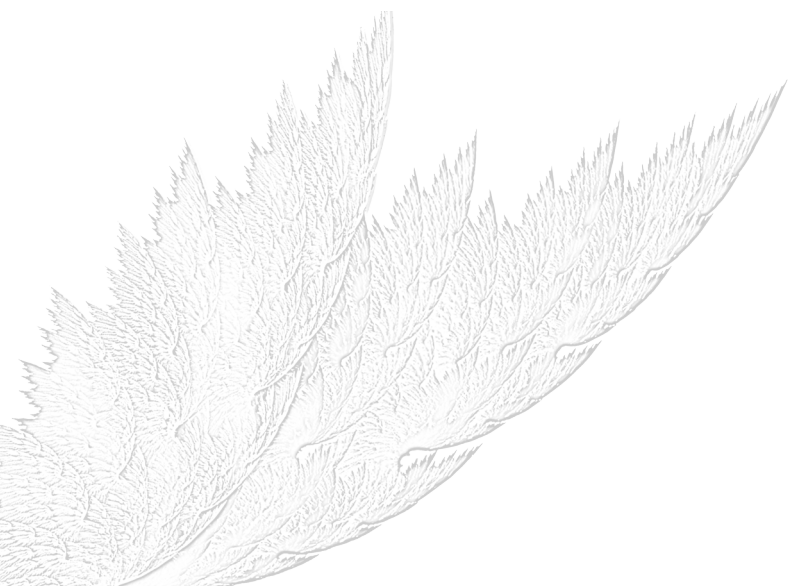
Бранио сам нашу љубав
Нема више ко да плаче
Покрени резервне снаге
Срце лупа, удара све јаче

Бранио сам нашу љубав
Снаге су одужиле свој дуг
Чекао сам покривен велом
Са вилама да направим круг

Бранио сам је, ал' брани је и ти

У пустињи те нећу тражити
Нити Боговима жртве слати
Само теби увек ћу веровати

ВЕВЕРИЦА

Верујеш ли мојој покошеној њиви?
Верујеш ли шаџи пуној шарене лаже
Верујеш ли сунцу које никога не греје
Верјеш ли крему што се на хлеб маже

Поштеди ме патетичних идеала
Свака реч одговарајуће осећање носи
Не одбијај руку што ти сузе брише
Лагани санак милује те по коси

Не веруј ми никад када жмурић
Нити у сну када тебе сањам
Не веруј оном у шта вере немаш
Не веруј кад ти срце поклањам

Неверница буди, невидљива и страна
Размисли да ли ти недостаје рајско семе
Борац буди када недаће у најезди крену
Када заспе проблеми, а пробуде се дилеме

ВЕК ЉУБАВИ

Различите спајају се стопе
Роде са олисталих кровова
Још пуцају из нехата, из немила
Бомбардери војничких ровова

Погледај проблем са свих страна
Само један угао је слепа мрља
Прескочи заблуде и тешке мисли
Језик са падежима кад почне да се фрља

Навикни се на гологлави проблем
Шифре су замениле пољупце и смех
Остарићеш сит, налит и џангрисав
То није заблуда, већ нечији цех

Осмисли само ратничке боје
Храбро се бори за медаљу – грош
Призиваш туђе немани и авети
Крени путем за који знам да је лош

Стићи ћеш и пре заласка васионе
У новом дану старе сенке виђам
Све што чиним у веку мога битка
Да се само теби, једина допаднем, свиђам

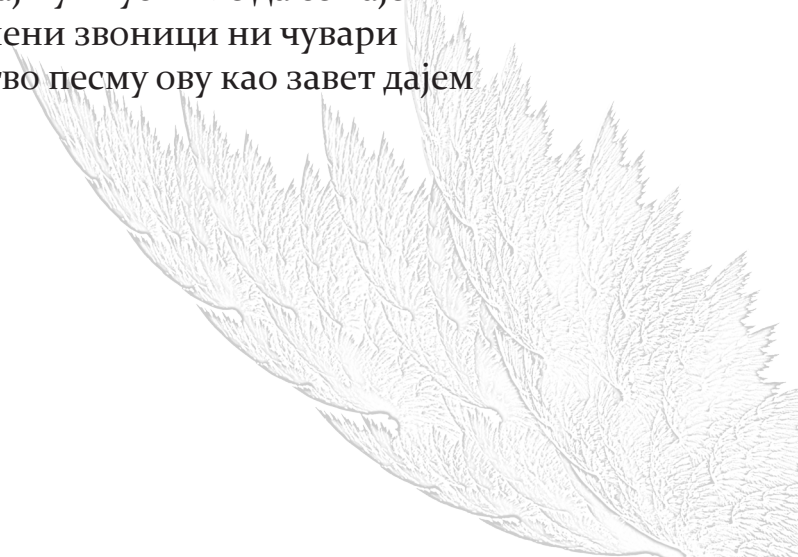
ВЕРА О ВЕРИ

Милиони капи кроз живот протекну
Гњиле дуње по пенџерима се жуте
Зашто ми ноћас параш равницу
Прими ме краљице под своје скуте

Крштена и чиста, јасних боја
Твоја је замка за многе рај
Благданко лепа нашега рода
Не дозволи срећи да пронађе крај

Ти си миротворац, весник неба
Теби су анђели и крила и ноге
Донеси са извора рајских винограда
Заметак слободе, пупољак слоге

Опрости све моје грехе и рђаве данке
Само још овај пут пусти ме да се кајем
Не требају мени звоници ни чувари
Света молитво песму ову као завет дајем

ВЕРЕНИЦА

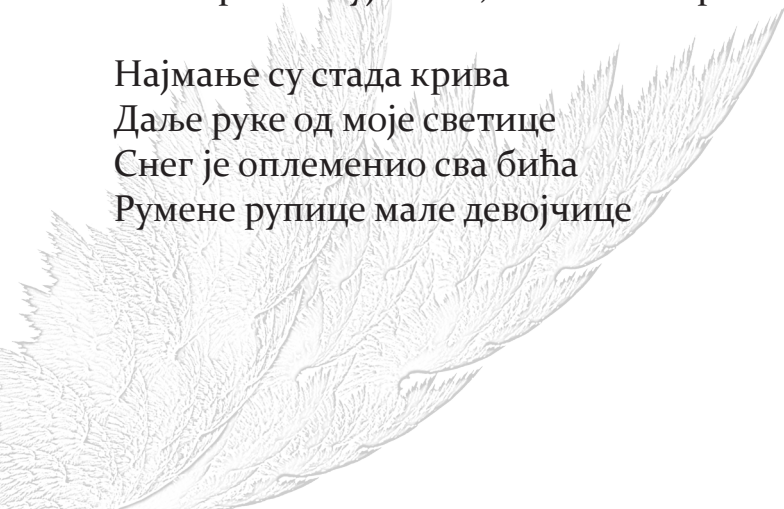
Каска за мношом у даљини
Ледени сунчев брег
Сребрне сузе оштрих јела
склизнуше на капут, у снег

Стотине и стотине жарких дуката
Палиће и гасиће лампионе страсти
Осећам сваки смешак твога лица
Очекујем анђела што ће пасти

Његова су духовна крила
Као лабудима грациозни стил
Скројен од свиле, штопан од маште
Као погача, рецепти за савршен фил

Увек ми парче тог рајског колача
Падне у понор, у дубоки вир
Док гомила оваца блеји којекуда
Пастир исписује апел, позив за мир

Најмање су стада крива
Даље руке од моје светице
Снег је оплеменио сва бића
Румене рупице мале девојчице

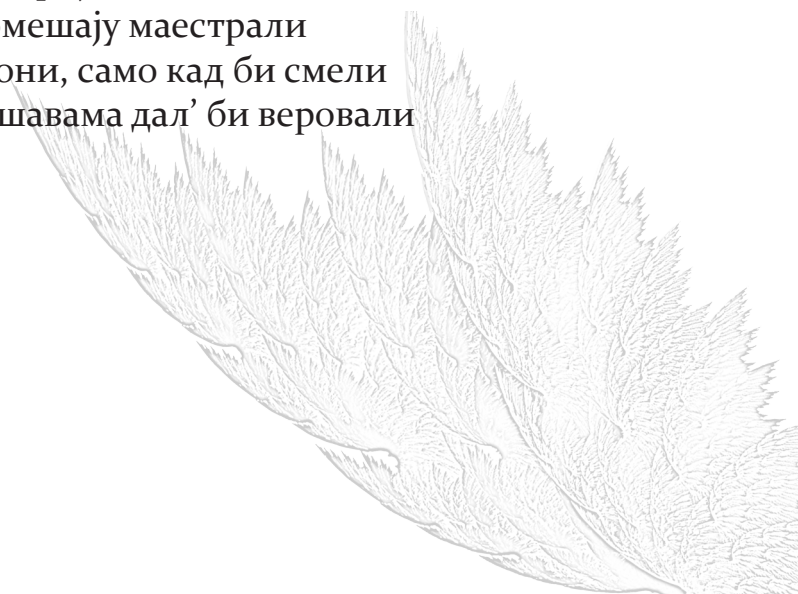
ВЕТАР У ПРОЧЕЉУ АСТАЛА

Покушао бих овога лепог дана
Да загрлим целу моју прерију
Пустићу да прочиташ још једаред
Поглавља одабрана за нашу историју

Одважне кнежеве поносите свите
Неустрашивих гордих срцоломаца
Понесоше у зембиљу лицидерска срца
Дубоко урезана имена старих ледоломаца

Желео бих да у модром обрису данашњег дана
Још један вал упрегнем у плиму и осеку
Сунце се рађа на мојој страни света
лађе и морнаре чувамо у просеку

најлепша историја стихове пише
у њима се комешају маестрали
ма, дали би они, само кад би смели
бурама и Кошавама дал' би веровали

ВОЈВОДИНА У ДЛАНУ

Зелена Тиса два велика царства дели
Класична прича, на ћуприји се двоје срели
Ал не бејаху то наши стари знанци
Ово дођоше неки црни Африканци

Чудио се чудом и крстиом с две руке
Скелеција привезан за обалу, за спруд
Сукао брке, пушио лулу, прек и строг
Кудио и псовао народ, бескрајно луд

Границом Бачке и Баната проведоше
Биће од подрума до другог спрата
Дуга снажна врата, бистра црна ока
О'ма види колико је чија душа дубока

Дунавом се створише биолози из Срема
Њих не занима Питагорина теорема
Већ како принова ставља туфне на длаку
Где му је постеља, на Марсу ил' на чардаку

Сеоски торњеви побегоше у дебелу сенку
Позорник је обрстио све дневне новине
Блејимо сада у празне стране, голе и босе
Куд несташе новости из наше Војводине?

ВОЛГА НА ВОДКИ

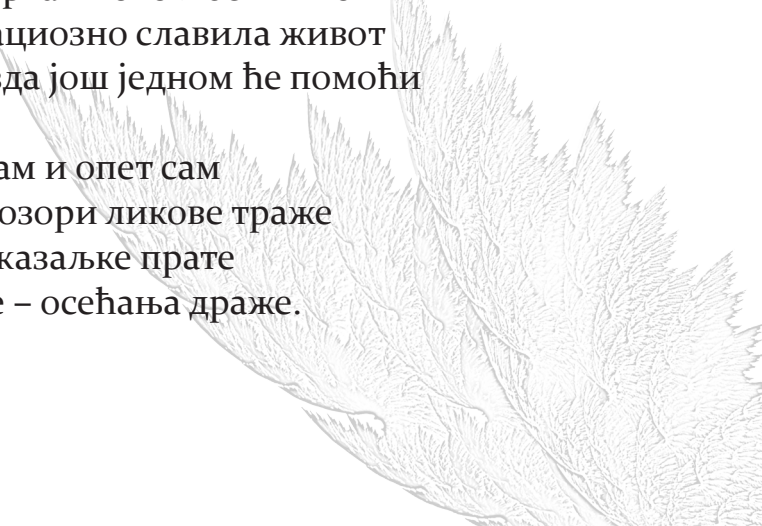
Остао сам сам, као пањ на голом отоку
Не пролазише туда ни људи, ни стока
Нити она празноверна чудна бића
Што кроз живот пролете у два скока

Роковнике и друге шарене приче
У сваком крчагу хладне изворске воде
Окупала је мајка својим златним млеком
Бирајући оцаке где бејаху роде

Вероватно су наши сани далеко иза нас
Мраморје тешко на мрве се кида
Изгледа да поносито пркосимо игри
Без дозволе, врућ ветар паучину скида

Не вреде више ни муфови ни шубаре
На минус и фртал током белих ноћи
Москва је грациозно славила живот
Поларна звезда још једном ће помоћи

И даље сам сам и опет сам
Смрзнуте прозори ликове траже
Тешка звона казальке прате
Време милује – осећања драже.

ВРАПЧЕВ ГАЈ

Ноћас хоћу да лајем на звезде
Под небом што се играју и смеше
Ноћас хоћу да све буде моје
Свици кад сјаје, животи кад греше

У сваком куту душа је срећна
Кад се твоја рука за кајасе маши
У свакој мрви погаче и вина
Зору чувају неки нови салаши

Волео бих да си још ту
Да будан сањам два језера лепа
Нека свако крене својим током
Дунавом и Савом два огромна шлепа

Низ мирну реку снови теку
Две лађе два лабудића црна
Љубави стежем испружену руку
Стасало класје, преврела зрна

ВРТЕШКА

Шта се то у недрима злати
Приђи колевци, шапнуће мати
То се лане од срне крије
То росица младе латице мије

Торњеви у даљини назиру сенку
Залутали облачак ужурбано плови
Пресеца га оштри мирис слободе
Пуних једара виноше се орлови

Похитај ка ледној поточарској причи
Огледни се у брзини несташне воде
Плети пољске дарове и умивај сузе
Поправи гнездо, вратиће се роде

Плишано младунце у срце ме дира
Маленим кљуном отвара нови свет
Тамо где ће бајке бити увек бајке
Где идеале чека нови преокрет

ГЛУВИ ТОП

Увек кад се пушке чују
Са фреске крв се слива
У њој су сузе једне мајке
Жеравица, ватра жива

Полетео је голуб мира
У пољима пожар бесни
Ципелама газиш људе
Којима су снови тесни

Само љубав кад се јави
Можеш топу шамар дати
Здраво је и велико срце
Којим умеш опраштати

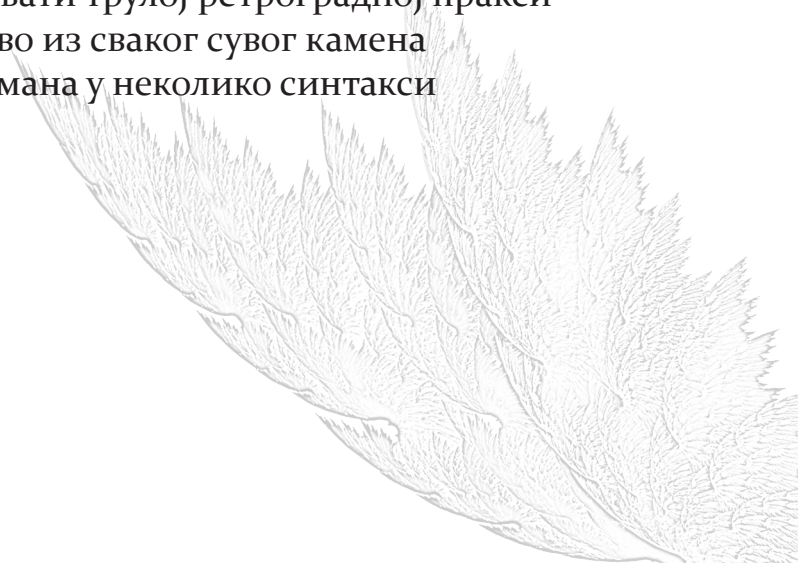
ГОВОРНИК

У најлепшем часу нашег откровења
Истини погледај право у очи
Пази у кога си јутрос уперио прст
Ко ти даје крила, ко те у старту кочи?

У најлепшем делу наше ере
Цвеће је пупољцима венчиће плело
А хтело је више од онога што треба
Да лети даље, где се баш не би смело

Међу првим страницама наших живота
Идеали су оставили упечатљив траг
Тражећи себе временом погубисмо нас
Као кад те је волео неко, теби далек и драг

Друштвене су норме прецизне и јасне
Зар се предавати трулој ретроградној пракси
Израшће дрво из сваког сувог камена
У пар амандмана у неколико синтакси

ДАН КАД ПОЛЕЋУ ЛАСТЕ

Кад петлови најаве росну зору
У прозорском окну дуња спава
На орману тегле од зимнице
Буди се оро, душа плава

Низ топле нити сунчаног маја
Гнездо наше свиле су ласте
Чувај у наручју наше лане
Док не стаса, не порасте

Загрли равницу у мојој души
Нека те на радост сећа
Потражићу моју милу срну
Кад се вратим наредног пролећа

ДВОГЛАС

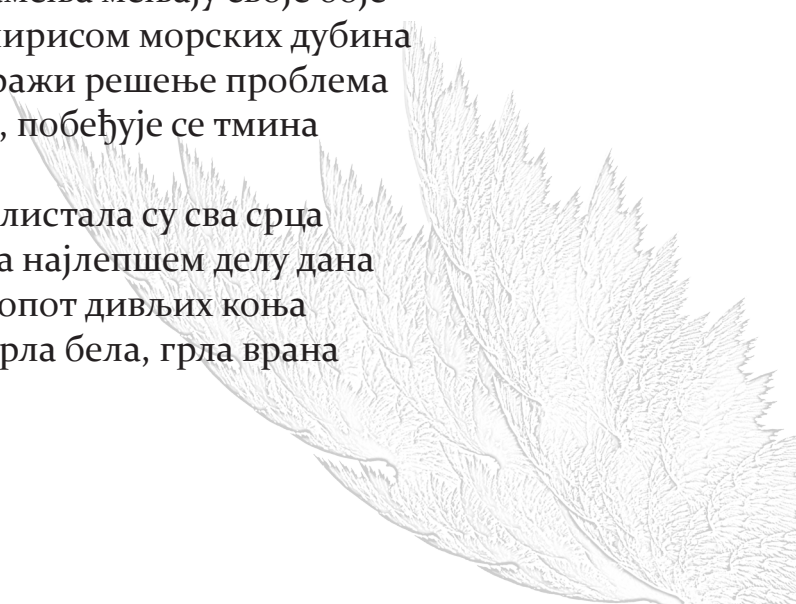
Пољубио сам топлу мајску ноћ
И у облаку беле окомите хриди
То што желиш да сакријеш од света
Што нико неће, не жели да види

Нисам ни ја спреман за шалу
Док моје стадо разбацано блеји
Када верујеш да су туђе муке
Твоје дипломе, успеси и трофеји

Помислио сам у тренутку слободе
Колико лаж зидине руши
Прастара слика, ничија творба
Истина се копрца, вене и гуши

Народна знамења мењају своје боје
Еполете са мирисом морских дубина
Сунце нек тражи решење проблема
Пустош, бол, побеђује се тмина

Израњала и листала су сва срца
Из понора ка најлепшем делу дана
Нек се чује топот дивљих коња
Песму поје грла бела, грла врана

ДЕГРАДАЦИЈА

Победио сам, али не знам кога
Победио сам, али не знам зашто
Победио сам и срећан ја сам
Победио сам, јер увек сам прашт'о

Изгубио сам све што сам прашт'о
Изгубио сам и срећу што имадох ја
Изгубио сам а сумњам и како
Изгубио сам жар крај мене што сја

Схватио сам само не знам како
Схватио сам чему да тежим
Схватио сам ал' не верујем у то
Схватио сам да треба да бежим

Погрешио сам, снено и свесно
Погрешио сам болно и грешно
Погрешио сам што грешио нисам
Погрешио сам наивно и смешно

ДЕДА - МРАЗОВА СТРАНПУТИЦА

Вратио ми се давно прохујали осмех
У мом дому места још за њега има
Добродошао гост из близа ил' далека
И кад сунце блиста и кад цвета зима

Његове су стопе златом поливене
Умиљати чика дарује и прашта
Кад га сви у оседелу пољубе руку
Кад га нацрта весела дечија машта

Пуних руку, племенитих тајни
Брадата сенка свакога насмеши
Рођенданско око, празнично вече
И мудри старац може да погреши

Верујте му у то што прича
Свако вреди барем мало
Колико сте себе другима дали
Никада није у ватру пало

ДЕТИЊСТВО ЛЕПТИРОВЕ БОЈЕ

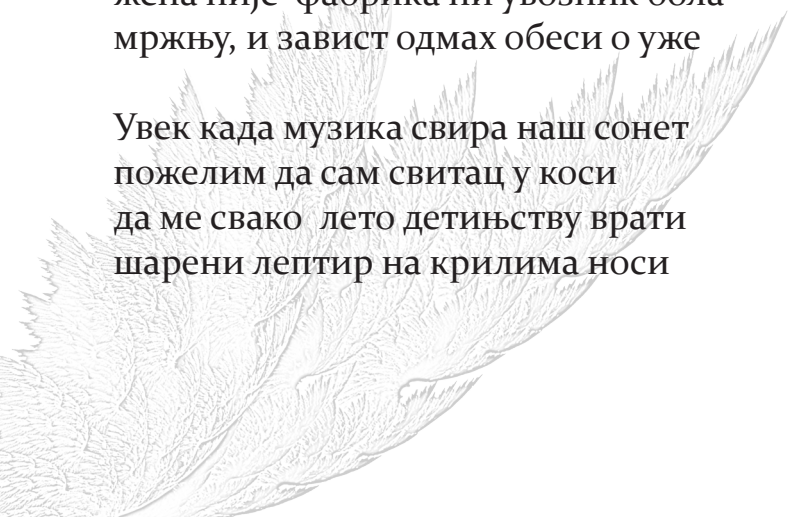
Младости, чије ли тајне чуваш,
Чије снове под јастуком кријеш
Чиме бојиш несташне снове
За чији грош се веселиш и пијеш?

Да није твога племенитог битка
Никада се са тобом дружио не бих
Седео бих сам на рубу осећања
Не бих поклањао осмех, сузе и стих

Даровала си ми једне црне очи
денула их високо ван домашаја руке
Ћушнула их, комети орден дала
срце бацила на тло, ставила на муке

Човек никад није и неће бити сам
истином цветају чокоти и руже
жена није фабрика ни увозник бола
мржњу, и завист одмах обеси о уже

Увек када музика свира наш сонет
пожелим да сам свитац у коси
да ме свако лето детињству врати
шарени лептир на крилима носи

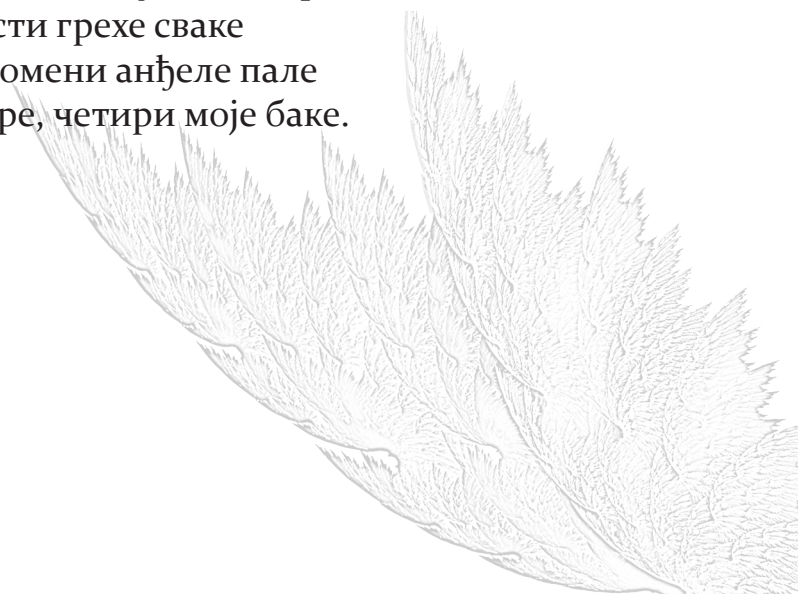
ДЕТИЊСТВО НА РАВНОСЕЛСКИ НАЧИН

Четири су сене бдиле
Над колевком мале ласте
Чувале је док не полети
Пратиле су како расте

Четири су биле даме
Као кад се сложе карте
Често пожелим детињство
У сан певци да ми врате

Четири су мараме криле
Мудрости тежких живота
Небеске њиве сад су им дом
Рајске птице око њиног плота

Четири су душе залсужиле мир
Бог нек прости грехе сваке
Молитвом помени анђеле пале
Четири сестре, четири моје баке.

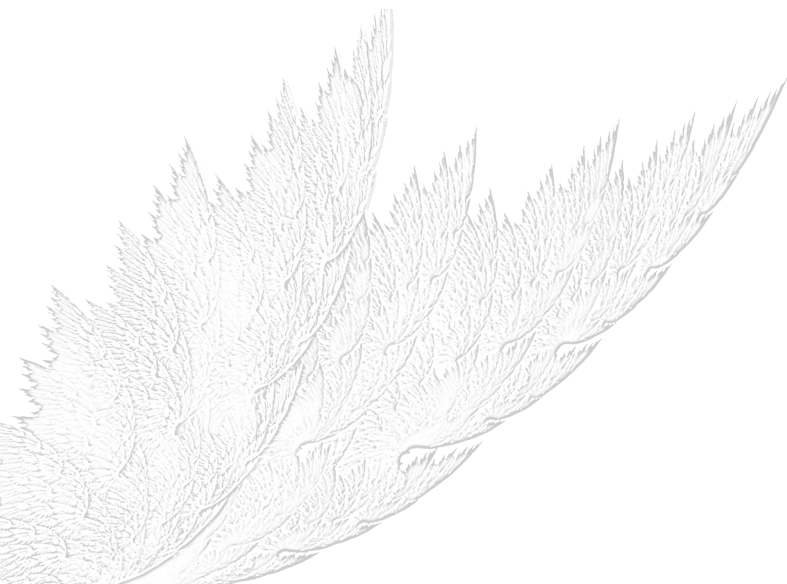

ДЕЧИЈА РАДОСТ

Волим када цвета цвеће
Природа кад се буди
Кад дарове лепе своје
Свој деци она нуди

Волим песму која лети
Лептирова шарена крила
Када ме у сну понесе вила
Тамо где никад нисам била

Волим живот и све што је живо
Када у башти цветају руже
Кад се промоле прве висибакe
Када се сва деца радују и друже

ДИЈАСПОРА

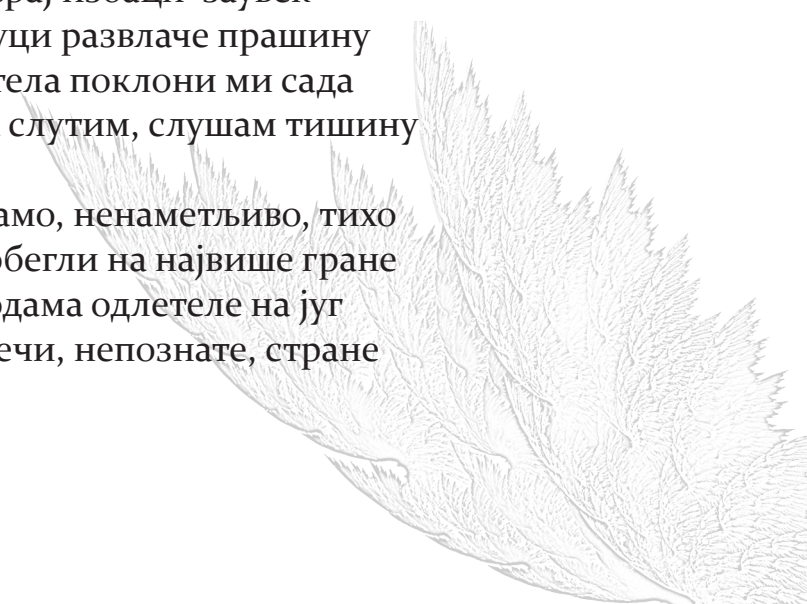
Пожели понекад да ме њишеш на ветру
Сламнате шешире да изгубимо у касу
Знам да су ветрењаче отежалих крила
Препознај најлепшу по песми, по гласу

Окити барјаке, истакни заставе и руже
Коло војвођанско поведи низ шор
Чије ли ће сватове запљуснути киша
Да ли ћете стати под зелени бор

Млади животи сијају од весеља
Њихове су речи љубављу пуне
пази кола што низбрдо крећу
да се осмеси не сударе на узјогуне

мржњу потерај избаци заувек
немој да пауци развлаче прашину
то што си хтела поклони ми сада
не волим да слутим, слушам тишину

Десило се само, ненаметљиво, тихо
Јатаци су побегли на највише гране
Срне су с родама одлетеле на југ
Остале су речи, непознате, стране

ДИПЛОМИРАНО СРЦЕ

Певај, али само химну мога битка
Оцила у срцу симбол су јединства
Кап уља и кап црнога вина
Помен и слава српског сестринства

Свакоме лека, љубави и неге
Где су патње и где се плаче
Ту су фреске, бесмртне сене
Моли Бога да сунце снажи јаче

Лепи лица шарених лептирића
Шкакљиво санирају све боли
Срећан је онај што лети на метли
Да не престане да расте, да моли

Сећања дубоко сежу
Успомена моја мила
Спојиће се и везати гране
Лагани ветрић мек као свила

Чашу висом вини јаче
Комеша се јесењи поветарац
Кроз нешто ново пролазе клинци
Униформа, док још бејаш школарац

ДРУГ ЈЕ ДРУГУ УВЕК ДРУГ

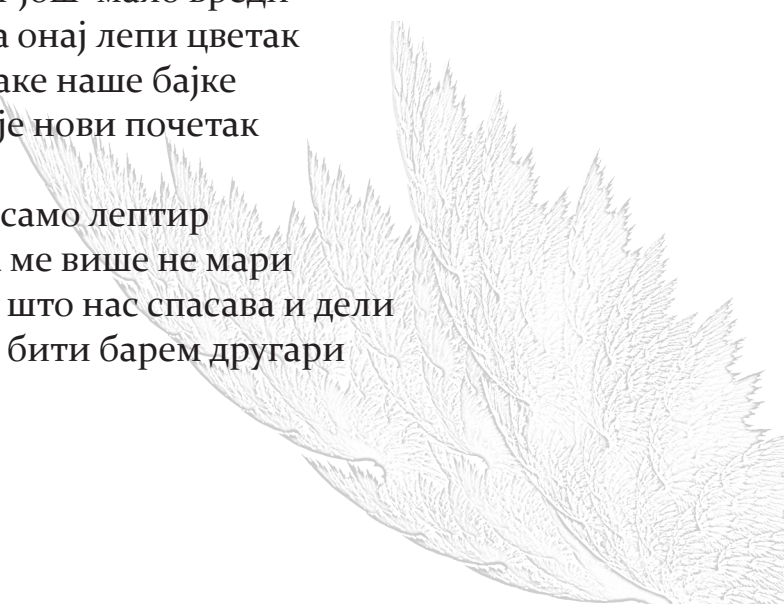
Чије ли су јуче оне руже биле
Од меда и слада попут звезда сјајне
Куд се денусте, свилени свирци
Ко вам заповеди да чувате тајне?

Препознао сам оне црвене пупољке
Из Божијих двора када милост сване
Опајаћемо све подруме и шпајзове
Ђурђевком окитити чардаке и таване

Нек се пева о њеној лепоти
Слова да не спавају, да не ћуте
Сад кад божурима китим срећу
Ничице падам пред њене скуте

Можда живот још мало вреди
Бар док листа онај лепи цветак
Победник сваке наше бајке
Са небеса даје нови почетак

Ти ћеш бити само лептир
Твоја душа за ме више не мари
Заборава све што нас спасава и дели
Увек можемо бити барем другари

ДРУГАРСКИ СОНЕТ

Звезде су скакале са звезданог моста
Све што смо знали и умели другима оста
Невина вила магијом плете ситне конфете
Зар не видиш да више нисам клинац, већ дете

Задржаћу жарку сузу на мом крилу
Све нек иде својим током, нипошто на силу
О оку поветарац тихо дремка у ноћи
Месече, обасјај путић којим ће доћи

Облачићу, пуштај топле зраке наших дуга
Нек ти живот пожели само најбољег друга
Кад под сводом звезданог плавог неба
Добар пријатељ разуме шта је смех, а шта туга

Још кад додаш две или три потпуно нове речи
Тачка је нота која катартрофу може да спречи
Немој да клонеш, никад да се предаш и не даш
Ако мислиш да те нико неће, знај мени увек требаш

ДУНАВСКА КОЛЕВКА

Једино ми још остаје да те волим
Да се борим са слутњом да сам твој
Фењери су савезници дугих ноћи
Високог чела пођох ка нама, ка њој

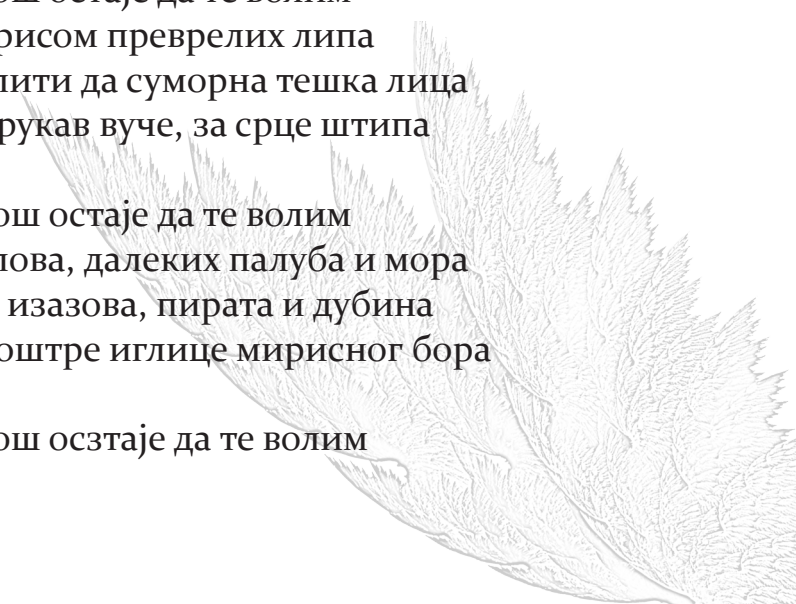
Једино ми још остаје да те волим
Моје злато међ капима плаве крви
Хтео сам да сазидам небеске дворе
Да пред твоја врата стигнем увек први

Једино ми још остаје да те волим
У коштац са змајем ући ћу смело
Ватра у очима сушиће сузе
Месечина гаси све што је врело

Једино ми још остаје да те волим
Занесен мирисом преврелих липа
Нећу дозволити да суморна тешка лица
Судбина за рукав вуче, за срце штипа

Једино ми још остаје да те волим
Бојим се валова, далеких палуба и мора
Стрепим од изазова, пирата и дубина
Роса умива оштре иглице мирисног бора

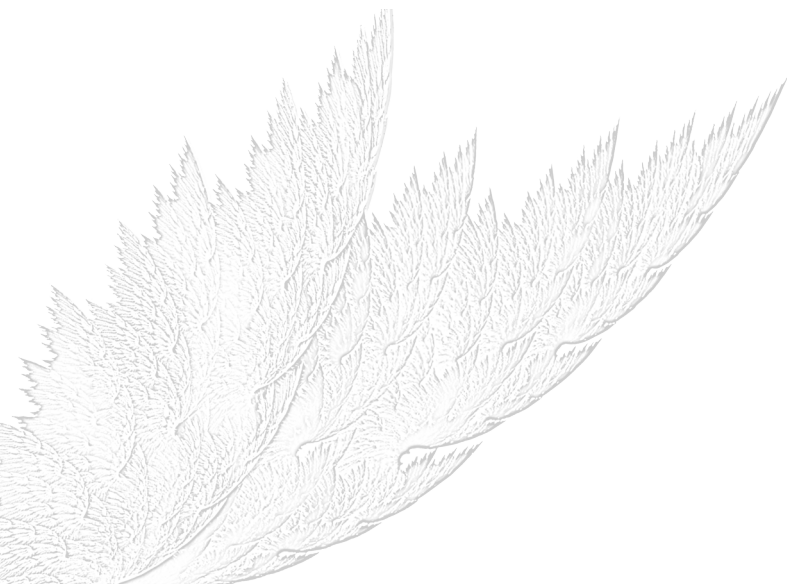
Једино ми још остаје да те волим

Пустите ме да патим, да је чекам и желим
Открићу и најтајније запечаћене тајне
Медене усне само са њом да делим

Остаје ми још и да је мрзим
Оловка застаје, сузе по хартији брише
Сломљено срце неутешно плаче и јеца
Дугу квасе капи позне јесење кише

Остаје ми, али нећу да је мрзим
Анђела мога на облук ћу да ставим
Ушускаћу га равницом целом
Напојити, умити Дунавом мојим плавим.

ДУЊА

Нећу више да те чекам
Да те тражим међ' валовима
Да корачам међ' безданима
Сама пливај међ' хировима

Не могу више да те волим
Срце не престаје да плаче
Не заборави све наше тајне
Ситнице пуно ми значе

Не тугујем над самим собом
Свакој сузи велико хвала
Желела си увек више од игре
На главном испиту клонула, пала

Не желим више да те кочим
И орлови рано лете
Нестани са првим јатом
И ћурке се гнезгда понекад сете

Опростићу ти само поглед
У одсјају модром мој лик се шуња
Видим смешак твога лица
Са ормана намигује жута дуња

ДУХОВНА КАТАРЗА

Јабуре су стрпљиво у ред стале
Велика колона пред вратима раја
Једнаким жаром куцају сва срца
Не праштају се греси старог завичаја

Огулише их до голе коже
Семенке и петељке све је што оста
У њима је Божоја воља
Молитва искрена и проста

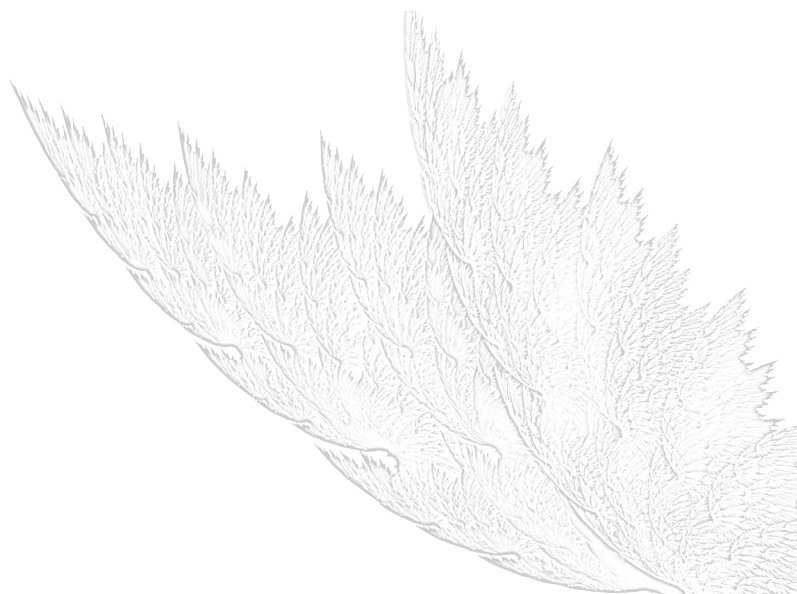
Не дајте ми никад ватру
И Прометеј је некад био Бог
Уморан клечим над понором судбе
Молим и славим спасиоца јединог

ДУШАНКА

Једва чекам да се бисери моји скупе
Да из врела давних, прохујалих тишина
Мед као орашје у сребрном снопу пане
А у гордом оку твоме жар и оморина

Нека заувек за тобом плачу
Плодне бразде – неговано цвеће
Не брини моја мила ласто
Нико ко те воли заботравит те неће

ЂАВОЉА БАЈКА

Које вино ноћас пијеш
Куда стижу твоје лажи
Ти би само да се бијеш
Истину тражим, њу покажи

Које мисли грехе носе
Коме требају твоје флеке
Сакриј у недра плаве косе
Где почивају звезде, хладне, далеке

Нашао сам извор дуге
Чак ни сада вере немаш
Теби су мрачне све те пруге
Другом свирцу срце спремаш

Бежи, далеко од мора
Лађарима улове хватај у мреже
Када ти постанем ноћна мора
Ђаво ће бундеве у кочије да преже

ЂАВОЉИ ТЕСНАЦ

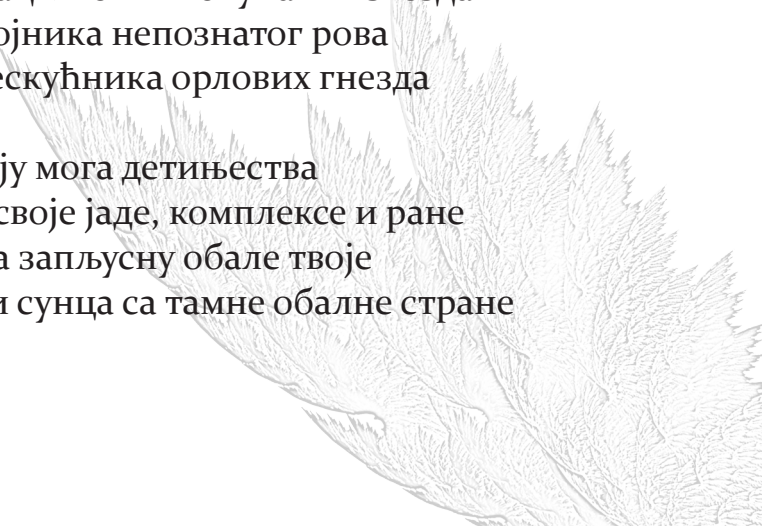
Прибили сте у теснац осећања
Неко је видео ту силуету
Сенку подлог чаробњака
Хорска песма соло, у дуету

На крају памети глупост увек бива
Глупо је трошити о томе речи
Покушаћу да још једном теби приђем
Разум неће, не жели то да спречи

Поделио сам вишкове својих сазнања
Никад нисам осетио колике су боли
Када вода из бездана једном плане
Када су извори и потоци сами и голи

Прихватио сам твоју мемљиву душу
У њој ковитлац многих полупаних звезда
Погинулих војника непознатог рова
Страдалих бескућника орлових гнезда

У слепом крају мога детињства
Ђаволи саде своје јаде, комплексе и ране
Пусти вале да заплусну обале твоје
Да зазелене и сунца са тамне обалне стране

ЖАРКА ПЕСМА

Зашто крадеш уплаконе снове,
Који рани јади чемер ти на лицу крију
Ноћас монсуни бесне у мени
Ждралови из ока крв ти пију

Немој да пустиш то бело јагње
Нека у њему стада кола поведу
Вечерас галебови ниско круже
Не дозволи да те звезде заведу

Обриши кап из уморног ока
Пауново перје шири ти крила
Чује се само весела прашина
Флека на срцу коју си оставила

Жеравице севају у тихој ноћи
Свитац упија најлепши сјај
Сетићу се давних идеала
Кад латице падају у рај.

ЖЕРАВИЦА

Угрејало зором сунце
Три га ватре на длану носе
То што пламен лиже твоје очи
То се немир уплиће у косе

Када би жеравици име дали
И када би број искри толики био
Кад бих могао шеширом скрити
У ком сам те грму заборавио

Све ближе сам топљењу страсти
Округли камин плени и мами
У тој оази румених јасмина
Планућемо брзо, румени и сами

Истопиће се све наше жеље
Ниједној од њих нећу бити кум
Носталгија преже своје чезе
Мресец и звезде клизнуше низ друм

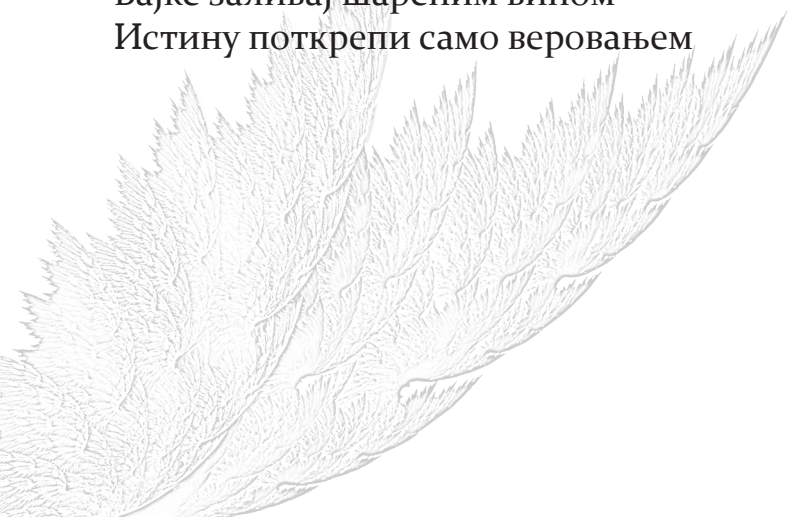
ЗАПИС ИСТИНЕ

Саплетоше се кола моја
Ритам прати њене веђе
Сећање се маглом брише
Бива драже, бива блеђе

Прохујаше лета млада
Изневерише наше тајне
У споменар уписах твоје име
Енграме богате, трајне

Нек из тебе мудрост збори
Лепих осећања пуне торбе
Не дозволи да се све сруши
Буди ас праве борбе

На камену звезда спава
Уморена младим сањем
Бајке заливај шареним вином
Истину поткрепи само веровањем

ЗБРКА

Изгубили смо, а можда и нисмо
Весело лане што тумара ивицом живота и смрти
Када га нагони на разне стране поведу
Судбина испруженим прстом врти

Плакали су анђели, бежећи под свод
Чистећи пахуље, пршташе завејане стазе
Не дозвољавам да заборав надјача ум
Да гледам и чекам да почну да ме газе

Понекад осетим жамор потока што жубори
Моје уморно тело освежиће пој птица
Настојаћу да не ружим ничију слободу
Сећање на једну поему, осмех са лица

Изгубили смо, али тврдим да сви смо
Истог плишаног кроја, меканог штофа
Шта то човек изнова налази и опет губи
Прикрива сенка побрканих строфа.

ЗВЕЗДАНА ДАДИЉА

Пратио сам моју срећну звезду
Слао је на разне дечије адресе
Да роде испуне по три жеље
Да слон црвљиву јабуку изнесе

Пратио сам сваки корак моје песме
У дечијем свету псовати се не сме
У зембиљу таворе велике јабуке и крушке
Шаренице замењују војнике и пушке

Пратио сам изворе веселих нота
хитове чаробњака из једнога воза
пожелим да опет чујем стару риму
како је бела коза одједном постала роза

Пратио сам јунаке свачије маште
Од толико петљи, створи се заврзлама
Ма све је лепше када пекмез замени сир
Кад се утркују чоколада и Паризер салама

Пратио сам још колико јуче
Омацило се маче, оштенило куче
Пустимо децу да расту на слободи
Поклањам им звезду, ка љубви нек' их води

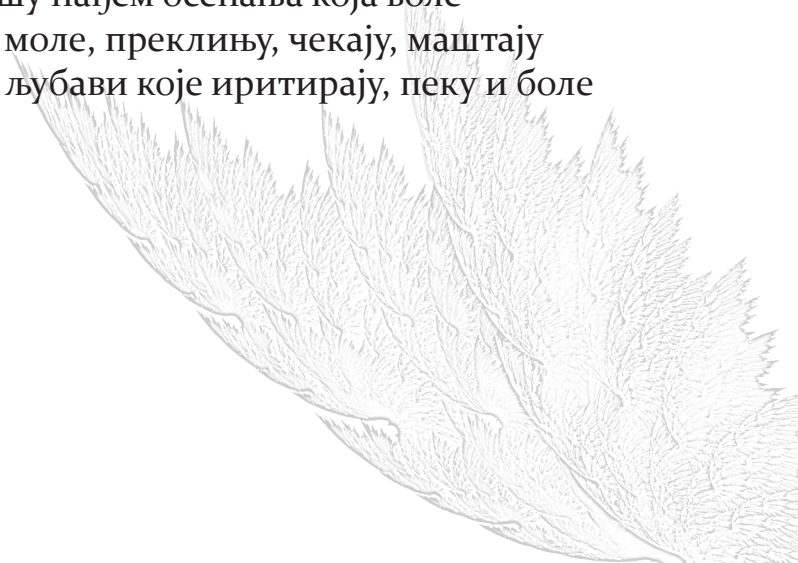
ЗЛАТНА КРУНА ТВРДОГ ОРАХА

Још тиња у мени огањ наших страсти
Када се месечина поигра са дугом косом
Када месец, велики медањак, угледа очи
Кад се зубато јутро поигра са бистром росом

Забележи тај час, чаробни тренутак
Доказ да за љубав смо увек били
Не гледасмо ништа до једно друго
Као шкољка и бисер на пучини смо спили

Галебови мирно лете и плутају поред нас
Стопише се хриди и корали у облаку се гнезде
И док Јадраном маестрал љуља сеновите барке
Банатским сокаком јужњаци, потомке гнезде

Сачуваћу златни одсјај равничарског блага
Хоћу да у кршу нађем осећања која воле
Која стрепе, моле, преклињу, чекају, маштају
Да спасу све љубави које иритирају, пеку и боле

ЗЛОЧИНАЦ

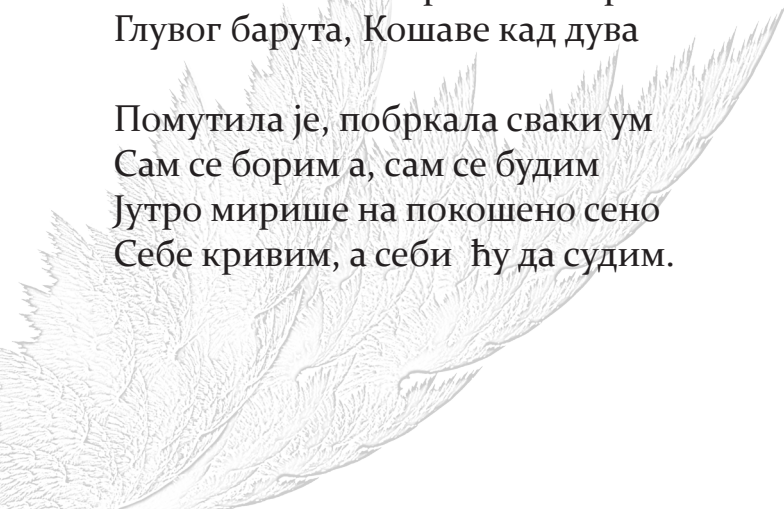
Дрзни се, пробај да ми поквариш сан
Да на ободу дугих зимских ноћи будем сам
Дрхтавим рукама да обгрлим облачић магле
Да плишаном јастуку немам шта да дам

А спавао бих тако слатко, у звезданом гају
У наручју сетне пернате балерине
Јутрос опет сретох твоје нежне очи
Сање не паде ни на ивер, ни на малине

Плачне ноћи наследиће кишни дан
Кишобраном одбрани уснуле капи
Кроз стење, мраморје и амбисе
Пробијају се погледи, мешају слапи

Свака река свој родни поток има
Своју сласт под мостовима чува
Сети се само оне бронзане страже
Глувог барута, Кошаве кад дува

Помутила је, побркала сваки ум
Сам се борим а, сам се будим
Јутро мирише на покошено сено
Себе кривим, а себи ћу да судим.

ЗМАЈЕВАЦ

Почујте ме добри људи
Души мојој нек се суди
То на крилу месец спава
Сунцу моме коса плава

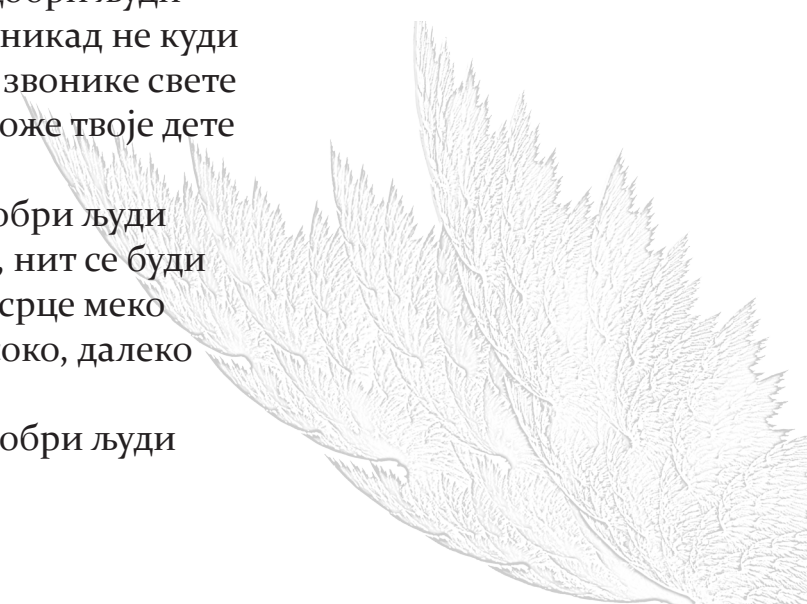
Милујте је добри људи
Свака суза има сто ћуди
На јави је као лане
Биће драго кад осване

Зовите је добри људи
Плишана се њушка нуди
То на грани славуј пева
Ка слободи не оклева

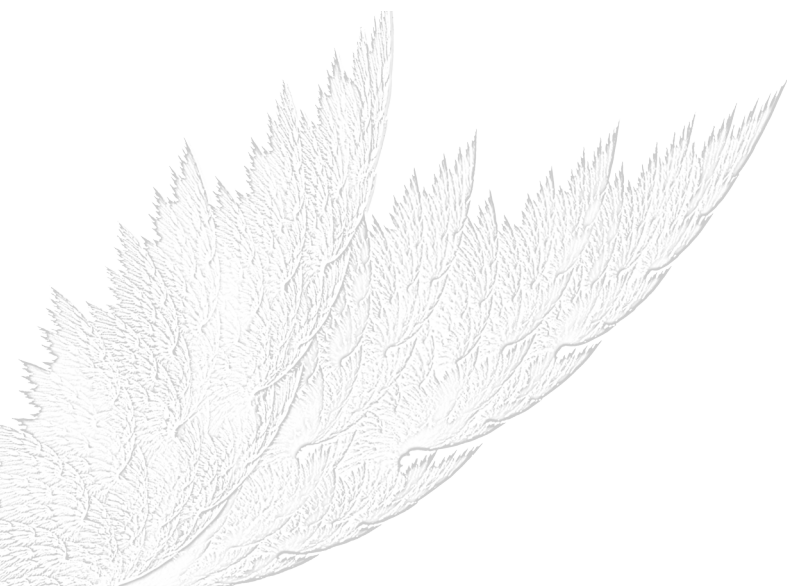
Крстите је добри људи
Свету тајну никад не куди
На Ускрс уз звонике свете
Прихвати Боже твоје дете

Чувајте је добри људи
Нити спава, нит се буди
Чедо мило, срце меко
Одлете, високо, далеко

Сетите се, добри људи

Од судбине се некад луди
Најгора те казна чека
Оку своме када нема лека

ЗНАМЕЊЕ

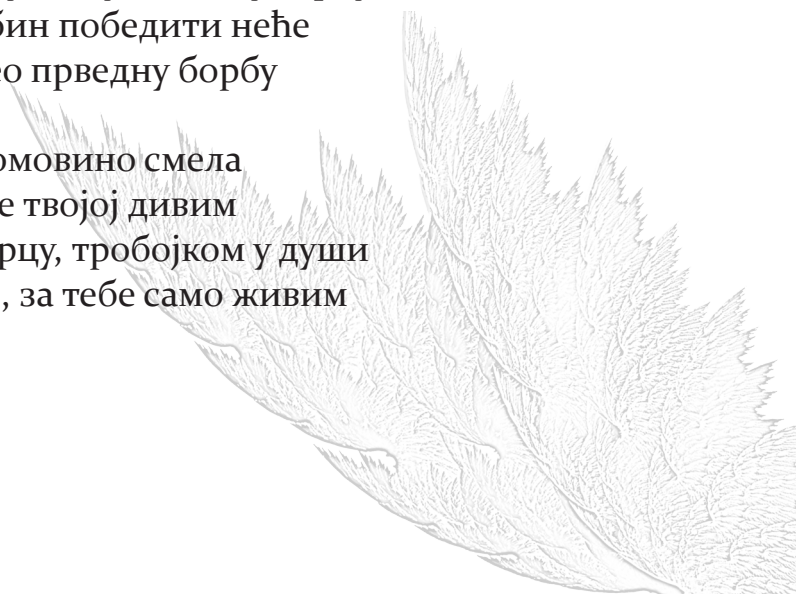
Ратничка, земљо моја мила
Ко ти вида кукавичке ране
Коме се трулеж у очима види
Сељачке буне бесом се хране

Слабашна земљо несташног Балкана
Твоме спокоју кумоваће врапци
Твоме шарму, одолеваће јужњаци
Зар не осетиш пљују те поштењаци

Избриши изопачено корење
Наводњавано семе контра расте
Прелети место где изгуби срце
Где су часно потонуле ласте

Покажи шта су минска поља
Ко је купљену главу ставио у торбу
Ниједан Србин победити неће
Да није почео прведну борбу

Ратничка, домовино смела
Храбрости се твојој дивим
Са орлом у срцу, тробојком у души
Боже правде, за тебе само живим

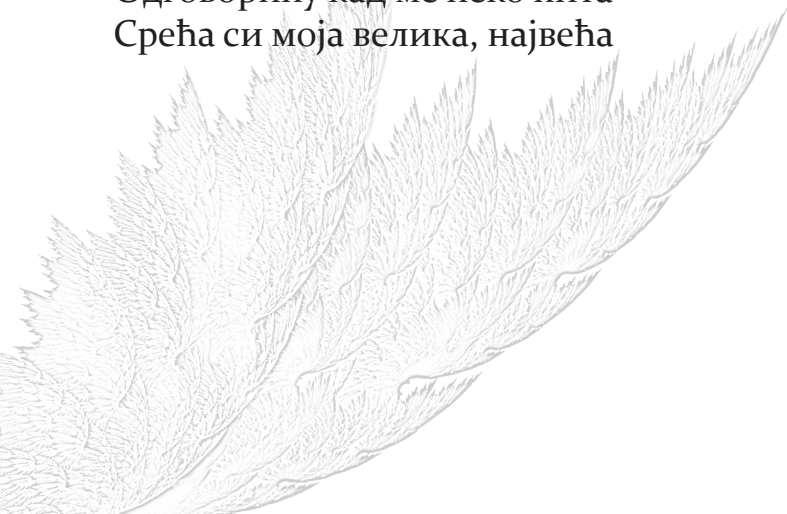
ЗОНА ЉУБАВИ

Заволео сам једну нарав
Епитети величају јој славу
Уским путем ка гори светој
За срећну песму, ноту плаву

Голицају топли медени греси
Мешкољи се бела малена рука
Када пауци зауставе све ласте
Загрљени око врата, око струка

Зар ме не видиш старог и слепог
Дрвеним штапом по угљевљу жарком
Покажи ми како да усмерим вранце
Веселим кораком, сунчаним мраком

Нек' и моје стопе светле буду
За мноме реп процветалог цвећа
Одговорићу кад ме неко пита
Срећа си моја велика, највећа

ИИ

Иста

Истина

Истиче

Изричито

Изоштрено

Истрошено

Изношено

Изанђало

Испрошено

Истинито

Искусствено

Идеално

Идеалистично

Инфериорно

Искључиво

Испитивано

Испробано

Искусано

Искуцано

Испрекидано

Истраживано

Истинољубиво

Изувијано

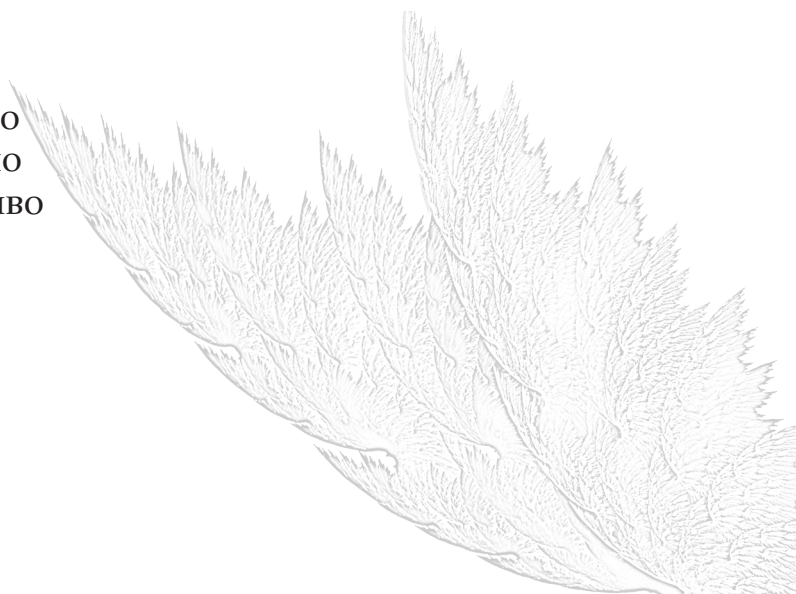
Исплетено

Искувано

Историјски

Изненадно

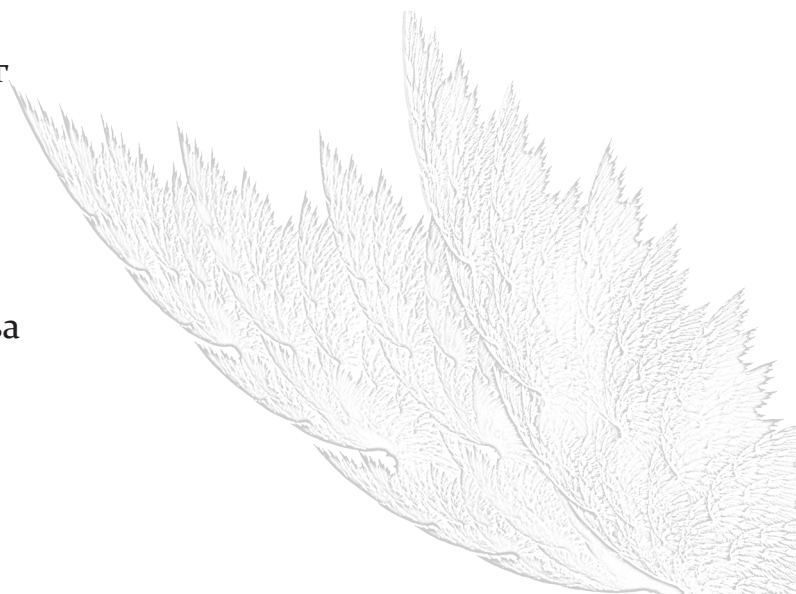
Изопачено

Иритирајуће
Ишкрабани
Идеали
Истог
Интересовања
Идентичног
Идентитета
Идеализоване
Илузије
Илегалног
Излежавања
Испирање
Испраних
Испита
Испитивача
Испитаника
Изубијаних
Исповедничних
Истраумираних
Искушеника
Испарелих
Исплетених
Изненађујуће
Интресантним
Идеологијама
Идеалне
Испретуране
Иступеле
Интелигенције
Истог
Изгладнелог

Измузеног
Истераног
Изрезбареног
Изувеног
Идиличног
Испуњеног
Искамченог
Изливног
Идентично
Избеглог
Изолятора
Исправног
Инсталационог
Изума
Изумитеља
Истраживача
Имена
Именованог
Индустријски
Инкорпорираног
Измењеног
Исплеттеног
Изграђеног
Имућног
Иследника
Истине
И
истинољубља

ИГРЕ БЕЗ ГРАНИЦА

Стајала си сама, ћутала на киши
Низ лепе црте лица твога клизио је сан
Капи су уморно правиле траг у ноћи
Стрпљиво и упорно рађао се нови дан

Требало би да сам бољи човек
Од онога што јуче уморно на јастук паде
Ваљало би да врлине као деца расту
Плаве игре, раздрагане чаролије младе

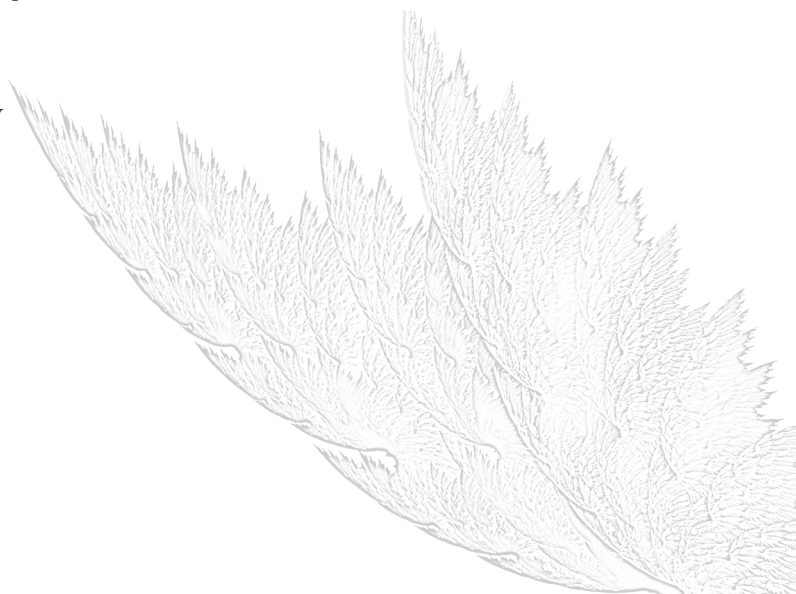
Слушао сам јата у предвечерје модро
Нико се огледао у твом оку није
Оно мало ала, муња, и громова
Љубав игнорише, младост крије

Зашто прерано да посустанем,
Живе кости на робију неће
Не закопавај ми смиље и орашје
Француска лађа за савезницима креће

ИЗБОР ЗА НАЈЛЕПШУ РЕЧ

Дајем
Неопиозиву
Једнократну
Једносмерну
Једнокраку
Једноставну
Једину
Јединствену
Јасну
И
Истиниту
Истинољубљиву
Искрену
Испрошену
Испробану
Искоришћену
Измамљену
Измузену
Искривљену
Испијене
Још
Невину
Наивну
Нападну
Најбољу
Најдаљу

Наочиту
Насловљену
Номиновану
Недоказну
Неадекватну
Неоспорну
Неуспелу
Незрелу
Недвосмислену
Реч
Сталожену
Сложену
Савитљиву
Скромну
Сабрану
Стабилну
Стидљиву
Старомодну
Фразу
ВОЛИМ.....

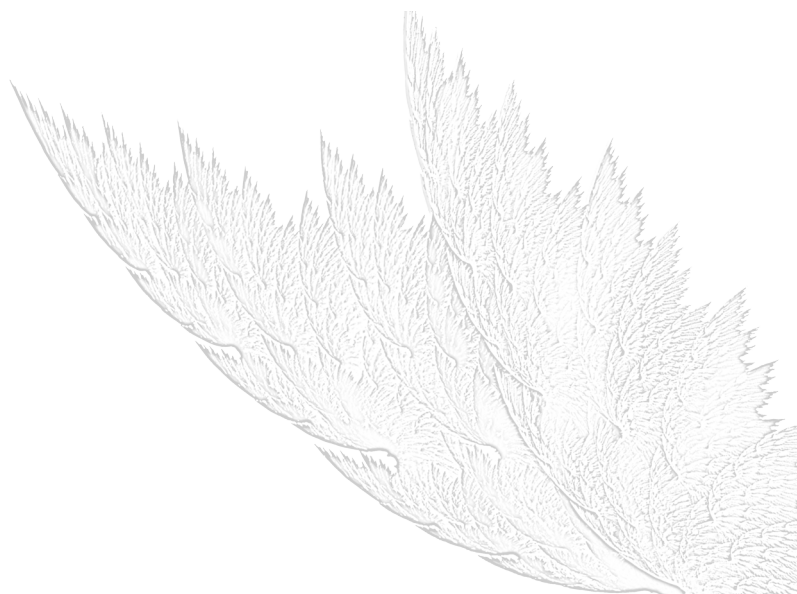

ИЗВОРНА ПЕСМА

Са пропланка злато стиже
Сваки укус рајско је слово
Расло је уз мене моје млечно благо
У сну и у души зелени се Таково

Још ме дете у очи невино гледа
Тражи нешто у шта нисам веровао
Рањеном орлу израсла су крила
Завичај их је безусловно даровао

У животу срећемо пуно идеала
Највише сласти, остави по страни
Сањао сам оно исто Таково
Са извора млека медом ме нахрани

ИМЕНИЦА

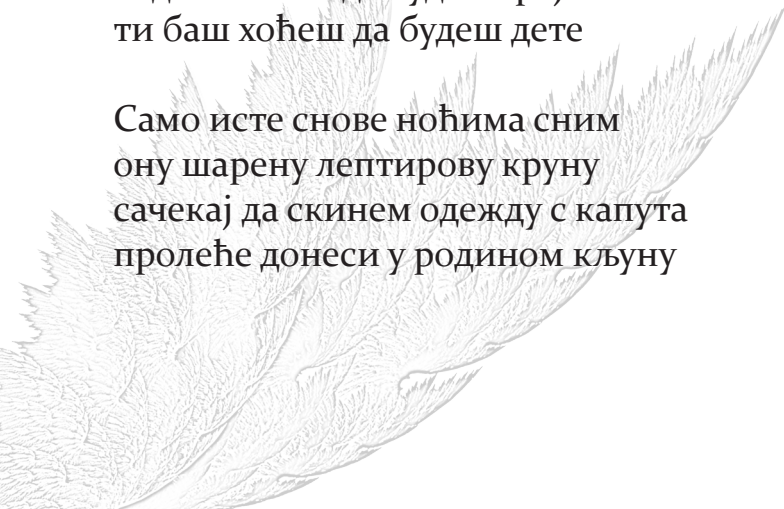
Само једно име чувам
На осмеху мога уморног лица
Где у трњу сада спава
У крилу неког другог свица

Само једно срце имам
Огромну жељу, венац славе
Нек се машинице саме праве
Фењер обасјава очи плаве

Само једну жељу чувам
Сирову и јаку, с ветром се борим
покушавам да саберем звезде
душу моју неком да отворим

Само једно питање ме мучи
куда срљаш докони свете
кад пожелим да будем крај тебе
ти баш хоћеш да будеш дете

Само исте снове ноћима сним
ону шарену лептирову круну
сачекај да скинем одежду с капута
пролеће донеси у родином кљуну

ИСКАЗ ЛАЖНОГ СВЕДОКА

Потражи ме у алеји славних
Поносито срце у грудима бије
Крвљу потписана строфа
Прва страна наше историје

Какво је то умље, безумље
Кад се Србин за сабљу маши
Уморене бистре изнемогле очи
Битке су њихове, ратови наши

Зашто неком сада смета
Погача се прстима кида
Избаци прво све коштице
Нестани, изгуби се из вида

Широка поља обасјаше магла
Из далека неки јарболи се вију
Зеница ока помно прати
Будућност сведочи за историју

ИСТИНА – ВРЛИНА ЖИВОТА

Чудне нити покрише мој сан
Једне тужне врбе више нема
Ко је открио малу ласту
Шта ли ђаво опет спрема?

Чудни су снови испловили из луке
Реморкере не видох на спруду
Гасе пожаре, видају тешке ране
Затечени, згранути у чуду

Чудна су чуда чудовишта права
Њихови пипци раштимоване струне
Пусти вале нека време носе
Најјачи смо кад нас живот пљуне

Очајни сведоци некада смо били
Од својих сенки имасмо фрас
Понизни сужњу пред Бога стани
У молитви потражи истину и спас

ЈАДРАНКА

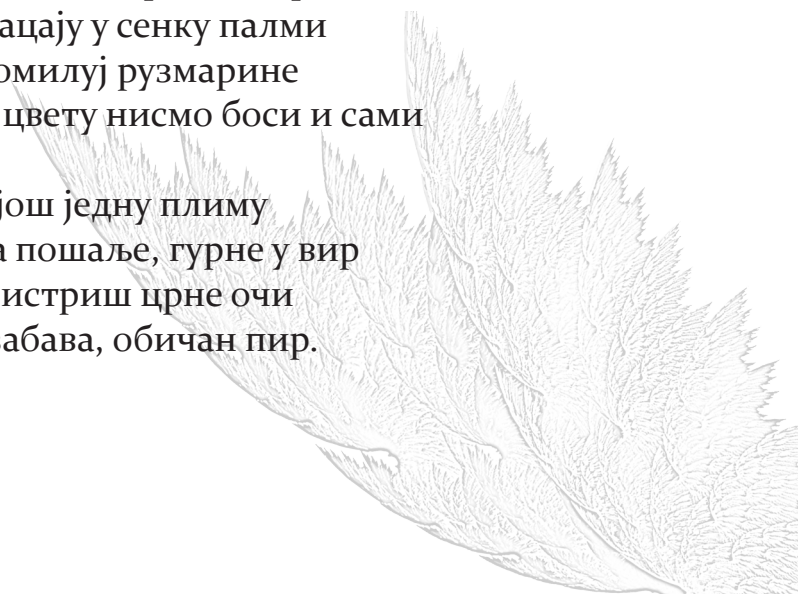
Свела си тамне веђе
Над крилима топлог југа
Цео свет под прозор ставих
У теби наслутих, видех друга

Летеле су небом сјајне шкољке
Корали ницали низ далеки спруд
Отоци су гутали велике беле лађе
Пођох пучином, питајућ' те зашто и куд

Скрхана су крила галебовог јата
Ка новој луци роде и чапље теже
Питам морнаре и мрке реморкере
Дан свиће лакше, ноћ дише теже

Бехари мирнога, замрзлог мора
Албатросе бацају у сенку палми
У тишини помилуј рузмарине
Ни у једном цвету нисмо боси и сами

Чекам само још једну плиму
Пароброд да пошаље, гурне у вир
Над реком бистриш црне очи
Све је само забава, обичан пир.

КАМЕН НЕ УМЕ ДА ВОЛИ

Зоро моја успавана, уморна лења
Због тебе је сунце поново изашло
Помиловало је кошуте и срне
Своме битку спокој и вечност нашло

Због тебе ласте побегоше даље од југа
Даље од живота и криве баналне речи
То што у стопу корача за тобом, за нама
Видиковац пружа пејсаж, поглед који лечи

Жуто је паче кроз љуску што прође
И судбини својој отпор што пружа
Не верујем облаку што уздише за тобом
Не верујем цвету, као што је ружа

Добро се чувај рузмарина белог
Ко на камен стане, тај на равном пада
Поспи по зеленом своду иглице и иње
Спрудови окаменише свеће велеграда

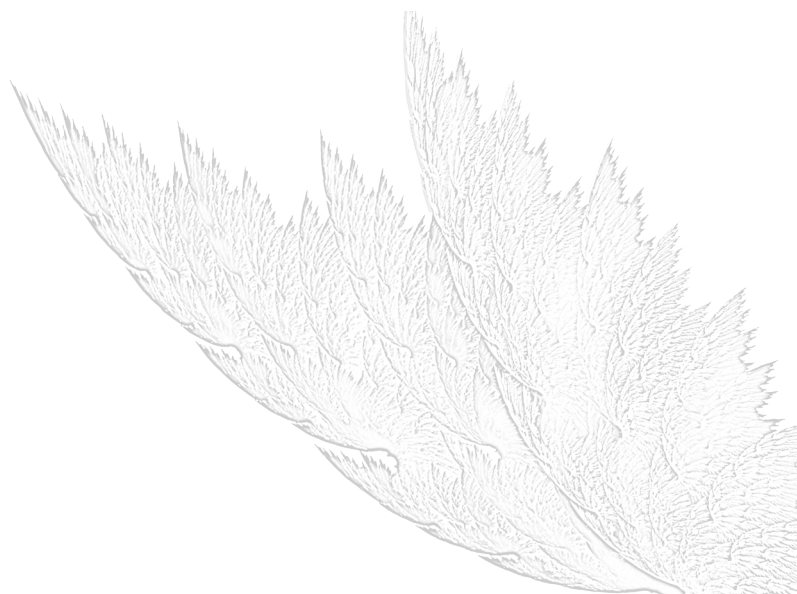

КАСКАДА

Усправно јутро на ногама нек сване
Све што лети к небу нек се вине
Успавани данак насмејан се буди
Ако је човек човек, постаће људи

Прошетај крај неуморне реке
Победи даљине и висине плаве
Осмех претвори у најлепши дар
Добар човек никад није стар

Седи, уморне липе жељне су сна
Спусти се, мало, крила су тешка
Уозбиљи мало, намршти веђе
Дела су вечна, сећање све блеђе

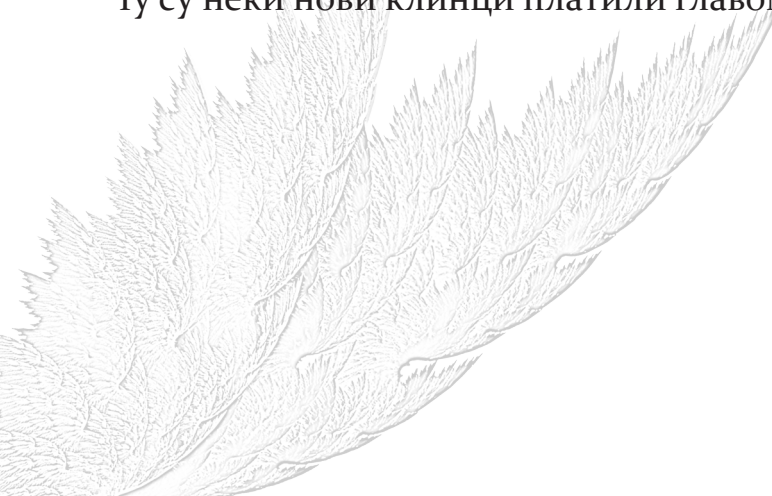
КАЦИГА

Гребали су моју њиву и жути и бели
Копали по њој душу да јој ваде
Трагали су за паорском крвљу
Славо м мученичком да се сладе

Ударише и на моје јадно семе
Блиставе брезе са косом до тла
Навукоше костиме, ставише маске
Ал не утекоше од зликовачког зла

Куд пођоше на моје камените груди
Једва да ваздух кроз њих свира
Свуда само глува тишина влада
Твоја дуга коса само рефрен бира

Нека орлови и даље слободно лете
Још један витез овенчан је славом
Тамо где су слабићи постали крајпуташи
Ту су неки нови клинци платили главом

КЛАРИНЕТ ШАРЕНЕ БОЈЕ

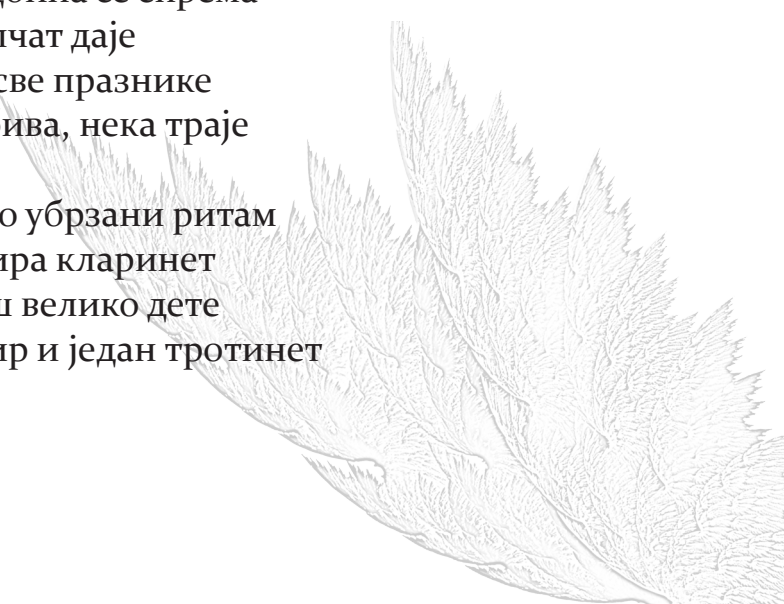
Слатки су били наши јади
Горке речи поједоше џем
Артиљерија пуца пенале
Чувај главу, труо је шлем

Нек на српске главе роде стану
Свакој кући радост новог лета
Кад сумња раздваја два брата
дуд зри, липа плени, цвета

решетку са срца склони
пусти сунцу да војнике бодри
смеше ти се нове велике очи
сигнали бели, хоризонти модри

у шеширу судбина се спрема
животу свој пчат даје
спојили смо све празнике
песма нека бива, нека траје

увежбај добро убрзани ритам
прве ноте свира кларинет
али ја сам још велико дете
купите ми мир и један тротинет

КЊИГА УТИСАКА

Срели су се погледи на узаној цести
Разменише боје што бејаху у њима
Преливаше се у хиљаду слапова
Мале пеге на њеним образима

Лепо мајско сунце, не да ми мира
Чуперак тајни у сено се скрио
Нико није чуо шапат славуја
Нико није трепнуо, проговорио

Тапкао ме је по рамрену
Оштар мирис покошеног сена
У маглини назирем нека слова
У њеном споменару бледа сам усапомена

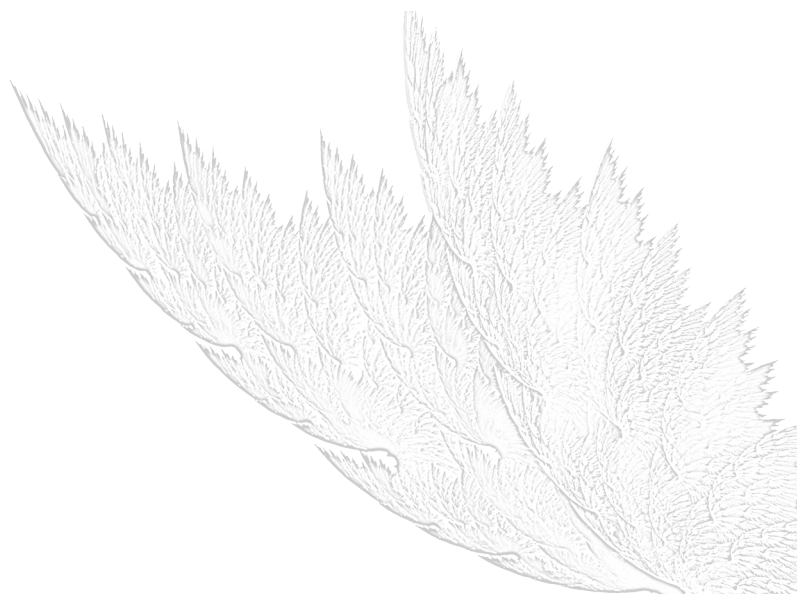

КОЊСКА ПЕСМА

Данас ми сачувај равницу
Галоп се све јаче чује
Дође фијакер и у моју улицу
Равно Село госте дочекује

Добродошли драги гости
Златне гриве и добри чилаши
Пехар љубави и радости
Освојиће наши тамбураши

Победник се већ сада знаде
Свако је за себе прави ас
У част наше фијакеријаде
Чаша вина у здравље за све нас

КОЦКАРСКЕ ВЕЧЕРИ

На трему испод старе греде
Скупиле се четири главе седе
Мудре боре прекрише лице
Састале се четири другарице

Судија броји тачно време
Клатно откуцава четири часа
До поноћи се врти карта
Пуни и празни пензионерска каса

У рерни проја цврчи
Поруменела је кујна
Једним оком помно прати
Све бележи тетка ујна

Дочак беше топао, драг
Већ пакују свака себи ханд
Коло врти карта неће
Заћутало је све, умукао „Гранд“

Карта ради више-мање
Звечи нвац од метала
Боже драги шта је ово?
Какво си ми ђубре дала?

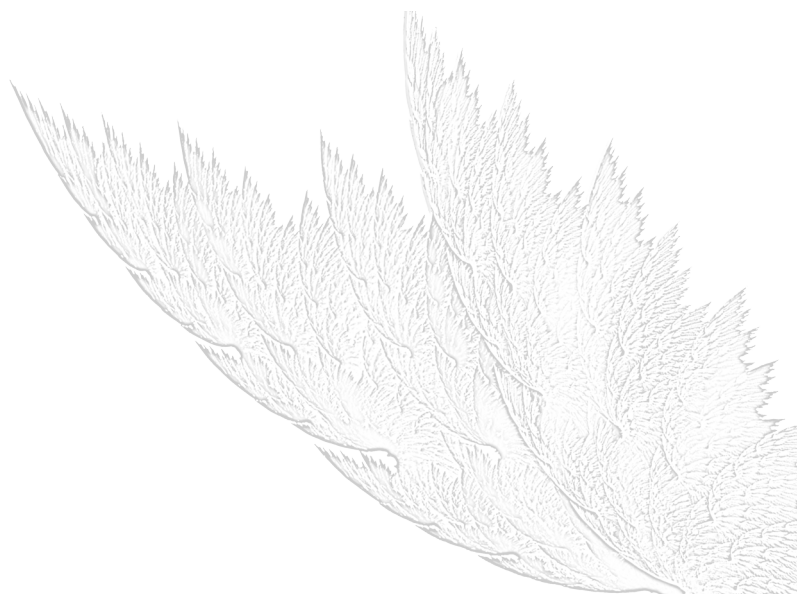
Иде време својим током

Приближава се шест сати
У штиховима проглас вели
Могло би се вечерати

Прогноза је увек тачна
Са прозора завеса мрачна
Нећемо те дуго чекати
Једи, други ће промешати

Тешког срца признаше губитак
Договор је нови пао
Изостанак је неосован
Ак га ниси већ оправдао.

Било је све по протоколу
Неко је нашао златну жицу
Турнир нови наставља се
Чим промене коцкарницу

КРИЛА ЗЕЛЕНЕ ИСТИНЕ

Давно су биле јануарске ноћи
У белини света зубато је сунце
Прођоше и они ситни часи
Мачор вреба мишеве бегунце

Скрупчало се поред усијаног жара
И старо и младо крај свога огњишта
Загрлише и пређоше све океане
Лађе усидрене у дну дворишта

Давно су прохујале јулске жеге
У мислима шуште таласи мора
Све је то било, остало и биће моје
Питања без решења и одговора

Поморске су лађе са литице пале
Њиховој судбини живот се смеши
Чувај се велике зелене птице
Веруј истини и када видиш да греши

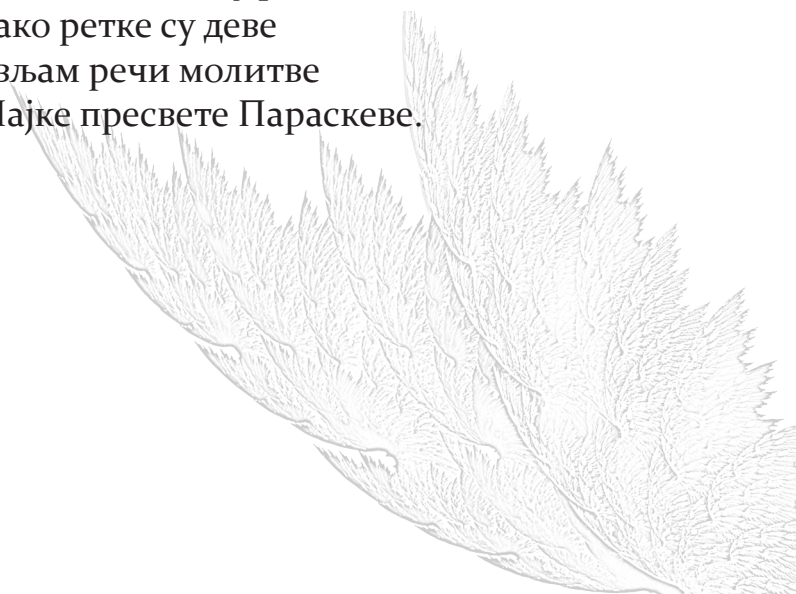
КУМИЦА

Нечија сенка увек ме прати
Увек се помоли кад ми се плаче
Духовну снагу у мени буди
Да срце куца брже, да куца јаче

Увек ће певати крхки славуји
Весели врапци снага у малом
Оштре пацке жариле и севале су
Живот у црном, понекад у плавом

Мрљају се уметничка платна
Аутор ти своју импресију даје
Кад пред Богом скинеш капу
Свети завет вековима траје

Искреног ума с поносом ћу рећи
Такве руже јако ретке су деве
И сада понављам речи молитве
Над сузом Мајке пресвете Параскеве.

ЛАВЉЕ СРЦЕ

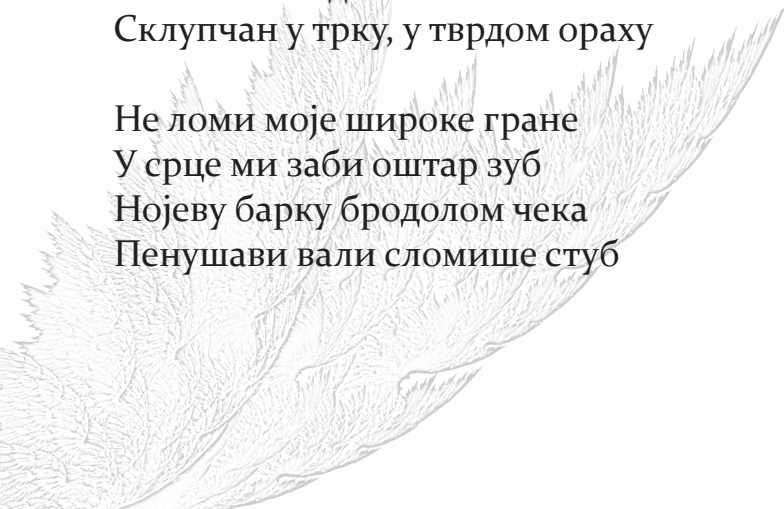
Играло се јато веверица
На торти њихов медени лик
Дубоко из џунгле краљ се јавља
Крволочна нарав, опасан крик

Хтео бих да поведем коло
Једнакост је опасан лек
Сладолед је сладак, а хладан
Добар као лебац, као човек прек

Не љутите се, очај ме боли
Осећања прождиру као звер
Понекад топлина камином гуди
Веровао сам чекао да будеш фер

Никада ти крви доста није
Младост моја прође у страху
Уснио сам тада велики сан
Скрупчан у трку, у тврдом орачу

Не ломи моје широке гране
У срце ми заби оштар зуб
Нојеву барку бродолом чека
Пенушави вали сломише стуб

ЛАЖНА ПЕСМА

У души ми смо чаробњаци
Ливадом уснули јагањци
Нека се пробуде све лажи
Шта си сањао прстом покажи

мисао нас јасна тражи
младости жеље снажи
пусти лажи нек се роје
и свиње нек се гоје

срећа нек се увек смеши
сузе нек те сама теши
чак и лаж искреност воли
разум плаче душа боли

смрт се живота гнуша
поплава,окорела суша
свакој ће лажи знај
истина помутити сјај

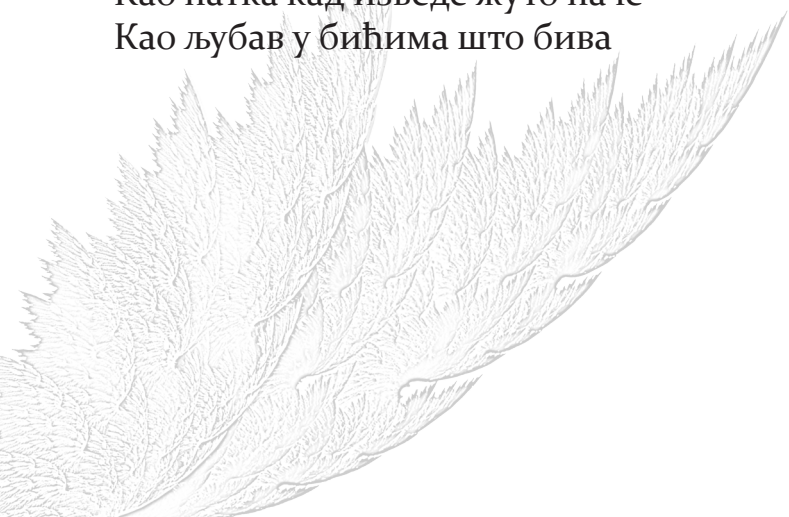
ЛАНА

Напокон су цветале тикве
Њино семе ћутало ја дуго само
Тајне своје собом носи
Дар је све што имамо да дамо

Певали су блесави облаци
На ђурђевку зора рана
Тамбура протеже своје жице
Твоја коса, плава, несањана

Изабери један приоритет
Срце своје њему понеси
Прекрсти се и остани горд
Нек се само најлепше деси

Пружи руке и пожели ме тад
Моје мило лане у сену што снива
Као патка кад изведе жуто паче
Као љубав у бићима што бива

ЛЕКТИРА

Колико сам пута преварио зору
У твом наручју затече ме она
Дан блиста и одлази журно
за валовима Дунава и тихог Дона

Шарали смо свим бојама живота
Руски воз – сибирска авантура
Заједно се смеше и наново плачу
Јесењина биста, Пушкинова карикатура

Саможиви животе понекад си ђубре
Још чешће си разуман и фер
Натмурен и горостас обично прек
Споредни лик најчешће каскадер

Љубави ће многе проћи
У тучковима остаје пелин
Препознаће се целим светом
Јединствени Евгеније Оњегин.

ЛЕПОТА ЈЕ СЛОБОДА

Лепо је само оно што човек спозна у себи
Са њим што се рађа, бива, расте и моли
Лепо је када човек буди љубав у срцу
Скривену сенку што те чека и воли

Лепо је кад се родиш у своме граду
Улице и булевари твоје су вене
Лепо је кад дишеш пуних плућа
У сањивом оку кад препознаш мене

Лепо је када волиш своје крсно име
Врела лета, јесени, романтичне зиме
Лепо је очекивати, веровати, хтети
Побркати вечери, јутра, осеке и плиме

Лепо је живети за тебе и у теби
Маслиново стабло у житу кличе
Лепо је кад маестрал помази равницу
Весели младунци на слободу личе

Лепо је кад верујеш у моје речи
Нити их певам, нити их пишем
Лепо је кад нас зближе јесење кише
Сваку твоју сузу пољупцем кад избришем

ЛОВАЧКА ПРИЧА

Похлепно, смело, охоло и дрско
Украла си моје најлепше санке
Све док галебови низ хриди круже
Живели, смо лепо, бројали састанке

У нашем топлом гнезду рађало се сунце
У воћњаку цветаху јабуке и модре шљиве
Богом да су помиловани кругови наши
Мали реморкери у срцима што живе

Дуж кривуадаве улице наших сокака
Неми месец клизио је низ дрвени плот
Мисао му чиста, као горска искена вода
Кад заталаса бродове, запљусне живот

Бескрајни су обриси дугиних боја
На длану плешу све срећне бајке
Када ловци закопају глуве баруте
Када нас идеали потрерају у хајке

ЛОЗИНКА

Зимзелено чедо у крилу ми спава
На челу му заспало подневно сунце
Трепере у сну очи њине плаве
У сумрак звезде броје младунце

Шта то шуму за поток веже?
Чије ли су строфе ослађене медом
Где да упишем наша имена
Иницијале поломљеном кредом?

Прозбори мој неми сапутниче
Ко је делио животе без покрића
Бацао по своду празна гнезда
Крао туфне шарених лептирића?

Нећу више да причам о том вуку
Крволочној и завидној звери
Мирисао је јутрос хладни барут
Склопише се очи, залупише двери

ЛОКНИЦЕ МОЈЕ УЛИЦЕ

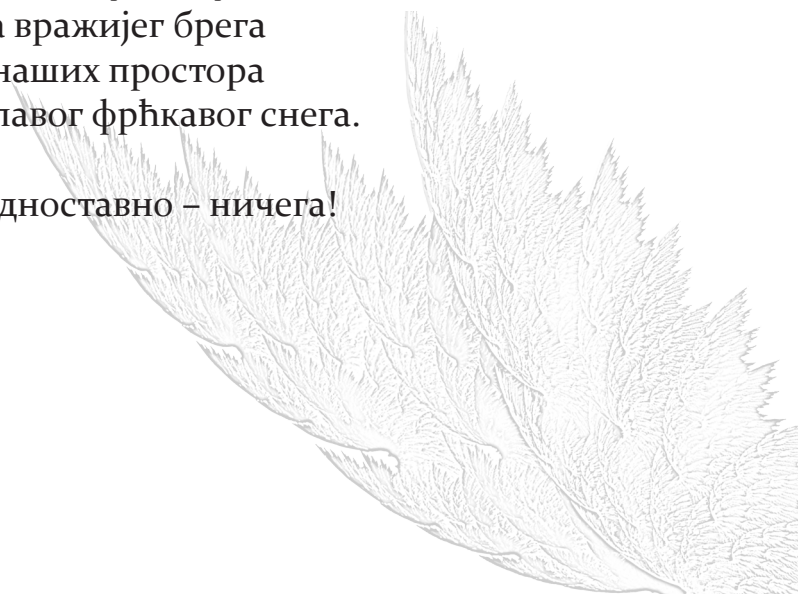
У сенци блиставог велеграда
Стасава душа, преврела и млада
Ветар оштри звижди и прети
распламсала жита, богата стада

хиљадито питање исту тему носи
љубавне песме међусобно личе
док рашчешљаваш паучинасте косе
прах давнина, сунчана страна приче

никада се свет окретати око тебе неће
уисијана жар у понору мога сна
завитлаћу и ја тешке окове среће
најјача крила отераће мрак, отиске са дна

Волео сам успомену давну
Прохујалу са вражијег брега
У архивама наших простора
Не бејаше плавог фрћкавог снега.

Не бејаше једноставно – ничега!

ЉУБАВ У ЕПРУВЕТИ

Схватио сам зашто ме волиш
Пуно је латица опало до сада
Поглед ка кристалној кугли
Врло просто – такорећи изненада

Схватио сам да ме још волиш
Зашто би ми иначе стезала руку
Најсветија звона за нама се чују
Топови на Кадињачи туку ли туку

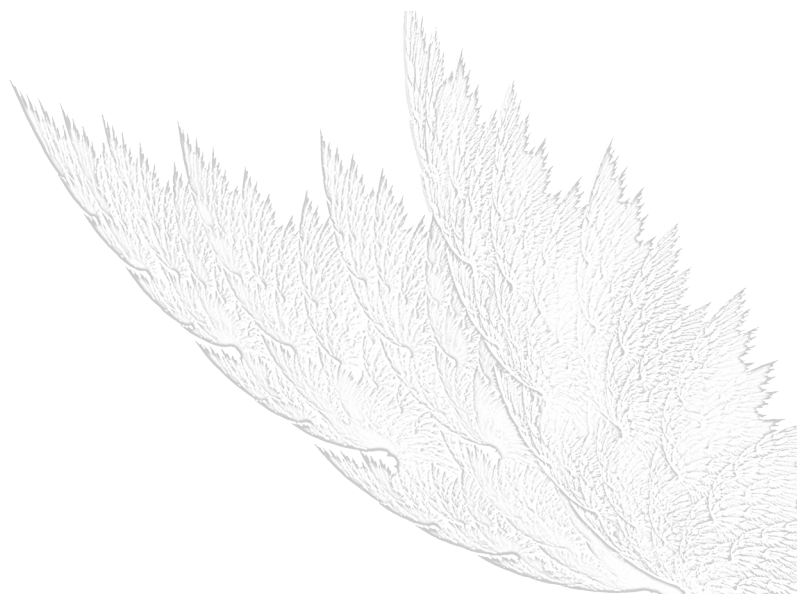
Јасно ми је да луд сам за тобом
Попримам манире дворске будале
Рулет увек промаши боју и број
Прокоцкао сам и сламу из штале

Јасно ми је која је формула флуида
Направила у васиони дар – мар
Али ја нисам хемичар, нити научник
Већ један мали занесени сањар

ЉУБАВ У КРАТКОЈ ФОРМИ

Још дубље, још даље, дубоко и далеко
са сребрним језерима машта и бдим
уснулу љубав у оку незамрзле реке
блажену и вечну крај узглавља да сним

МАЈСКА ЗАГОНЕТКА

Опет је онај исти поветарац
Њихао гране до дубоко у ноћ
Летео сам, цупкао са њим
Мајске вечери имају посебну моћ

Нисам могао укротити санак
Разиграно јаре по литицама скакута
Месец је лизао окомите стене
Лане је остало да под звездама лута

Размишљао сам у бесаној игри
Које боје су моји греси и идеали
Како повезати два различита краја
Коме смо све слепо веровали?

Размишљао сам у дугој ноћи
Чија ли ме рука у будућности чека
Када јоргован наново процвета
Када ми судбина пронађе лека

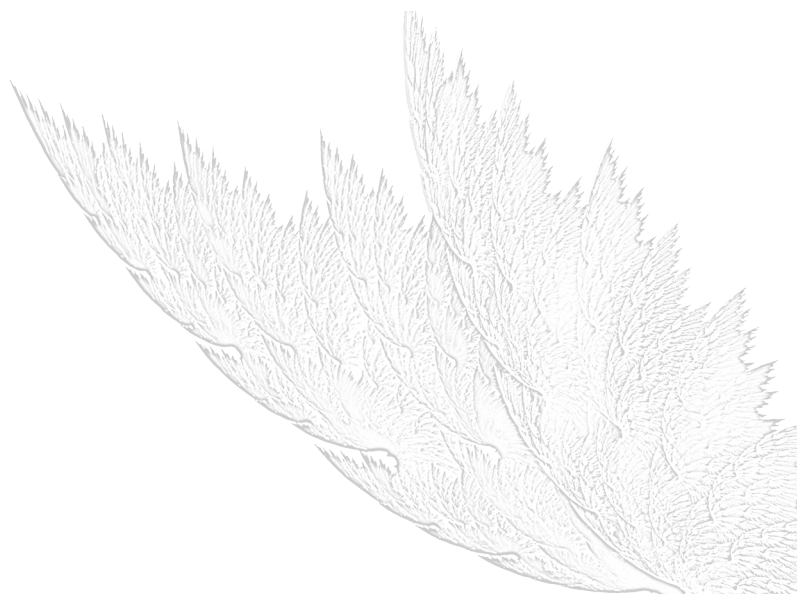

МАЛА ЛАБОРАТОРИЈА СНА

Поверио сам ти снове недра да ти красе
Да обасјају све мрачне, кутове и пруге
Када једном завеслаш дуж улица и сокака
Прихвати и упознај себе, онда цени друге

Колико год да некога поштујеш и знаш
У невољи и вукови могу браћа бити
Немој само да не препознаш срећу
Самог себе кад кренеш жалити

Поклони ми тајну из облака и бајки
Велики патуљци миле по континенту
Помози да забележим закључке и решења
Емпиријске постулате у нашем експерименту

МАРИЈАНИНА ПЕСМА

Уплићу се дуге косе
Међ' њима кап росе
Мрсиле их кошаве и маестрали
Чеду моме најлепше име дали

Дугих коса на бунару много
На шналице слети јато лептирића
Несташних црта милих лица
Успомена свих наших анђелчића

Високо баш сте дражесне сене
Пуно је суза по гробовима пало
Поносите свеће лижу ране
Колико је тога срце издржало

Није ово тужна песма
Ал свако лане за срном плаче
Чувај Боже фреске наше
Једно мило плишано маче

Верујем у дане без бола
Маријана ,свануће боље сутра
Поглед у вис – небо је плаво
Ноћас звезде плешу до јутра

МАША

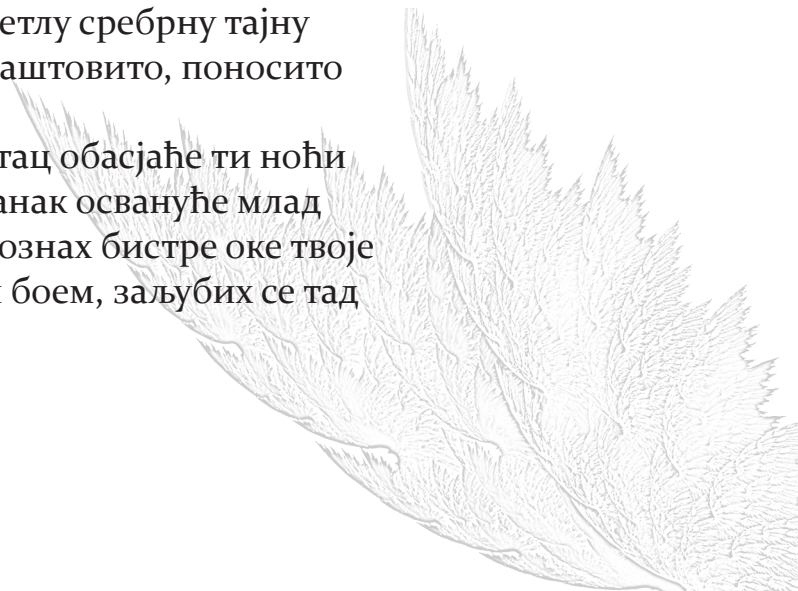
Лепа и нежна окренута мени
Чежња давни споменак буди
Даровах јој најлепше летње ноћи
Мед из топлих набујалих груди

Брижна и бајна и увек моја
Замишљена сатима је знала да бди
Када сунце заробе окови тешки
Срећа наша у срцима лепрша, лебди

Вредна и мила пчелица си ти
Медена шналица куштраве косе
Пробудићу те оног зеленог трена
Роса мије пастирске ноге босе

Вечна и храбра љубав си ти
Запаљено, рањено, сазрело жито
Чуваћу ту светлу сребрну тајну
Миловати маштовито, поносито

Малени свитац обасјаће ти ноћи
Најлепши данак освануће млад
У реци препознах бистре оке твоје
Занесењак и боем, заљубих се тад

МИЛОЈ СЕКИ УМЕСТО ЧОКОЛАДЕ НА ПОКЛОН

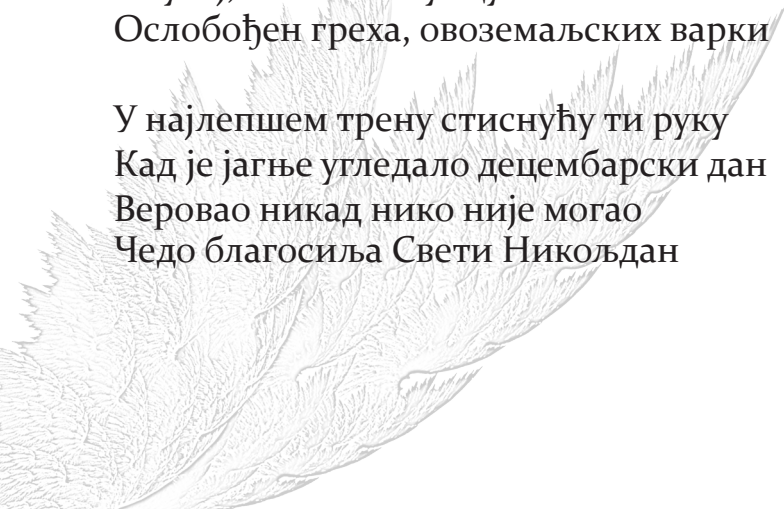
Зима на тамјан мирише
Много се слава за асталом слави
Заштитника дома и порода
Да будемо срећни, леви, здрави

Слушај добро високе звонике
Разликуј живот од обичног кича
Молитва благосиља све лепоте
Житија – узорна и богата прича

Свеца свога радо славим
Анђела од десетак лета
Пожелим некад да свет гледам
Да сањам и тражим оком детета

Преко свих канала, вода и мора
Наш је заштитник пратилац барки
Плутај, плови по сунцу и месечини
Ослобођен греха, овоземаљских варки

У најлепшем трену стиснућу ти руку
Кад је јагње угледало децембарски дан
Веровао никад нико није могао
Чедо благосиља Свети Никољдан

МИСТЕРИЈА РАЗЛОМАЧКЕ ЦРТЕ

Волећу те само до пола....

.....живота

Док друга половина је права лепота

....греха

Зар не видиш где су спас и утеха

....среће

Бундеве и тикве испадају из вреће

.....утакмице

Мир помера, мења светске границе

.....финала

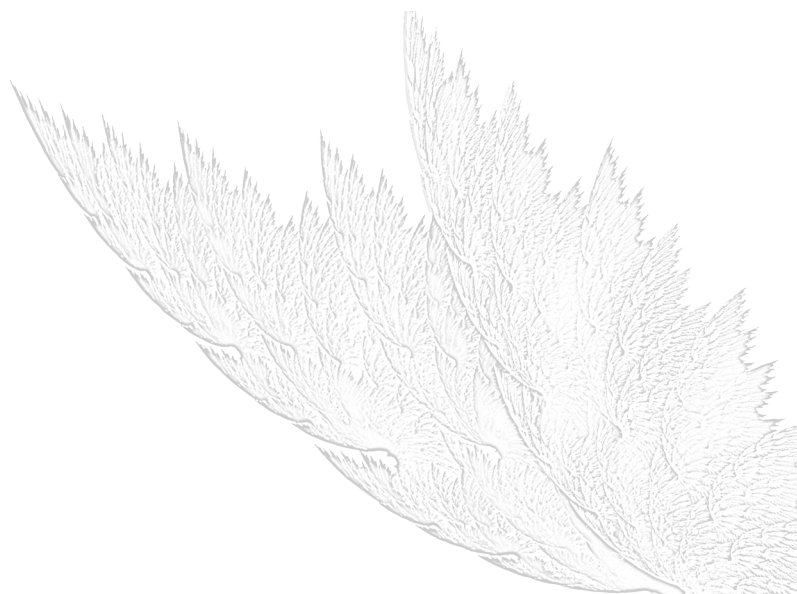
Лепо од тебе што си ми подршку дала

....филма

Спушта се завеса на даскама од дима

.....песме

Јер писати се више не сме...

МИХОЉДАНСКЕ РУЖЕ

Где нас воде симболи неба
Где се живот са земљом мири
Где су стада у росуље на паши
Где паун свој реп поносито шири

Куд нас шаљу димни сигнали
Куд баш ми да страдамо у борби
Куд су нам се упетљали пути
Куд си главу заборавио у торби

Шта још хоћеш од мене да чујеш
Шта се ломи преко наших леђа
Шта ће нам још просјак дати
Шта још стеже, чупа, вређа

Коме ја уопште пишем
Коме чиним чест и част
Коме поклањам део себе
Коме ја да будем власт

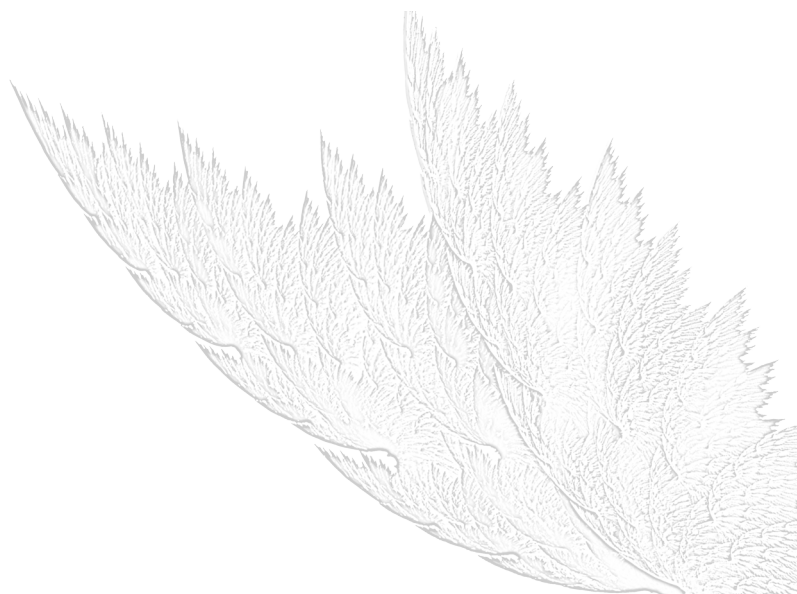
Зашто ме тако гледаш
Зашто се уопште сећаш мене
Зашто не заборављам лето
и једну ружу што неће да вене

МЛАДОЖЕЊА

Сложише се две умиљате боје
Свака своју сенку поносито носи
Теби круну, једина најдража моја
Чуперак у чупавој, куштравој коси

Река се у језеро слива
Лађари поздрављају сељака што оре
У каналима се шарани купе
Кочије са севера па до Фрушке Горе

Пенуша оно златно море
Сирена, богиња лепа и млада
Нешто се међ' таласима шушка
Суботица – невеста Новог Сада

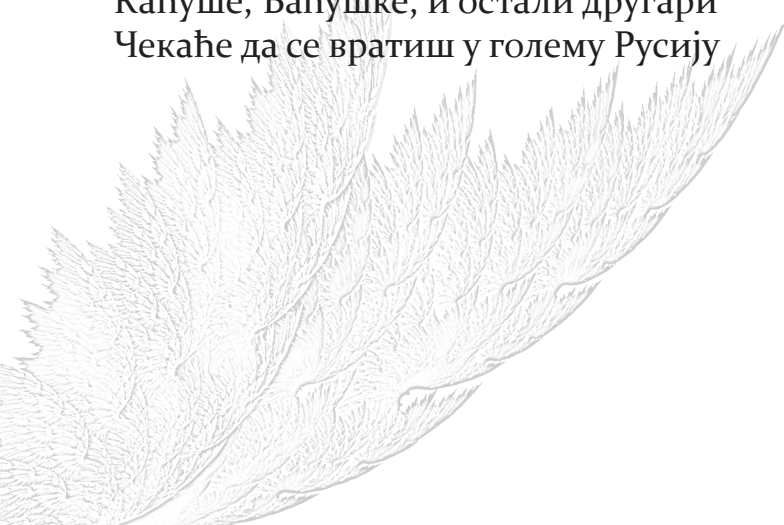
МОЈА ДРУГАРИЦА – РУСИЈА

Увек кад се песма чује
Сунчеви зраци лажну наду дају
Пролазе кроз сан сибирске вреле ноћи
На минус педесет у јануару и мају

На тихом Дону балалајке гуде
Весела „Каљинка“, очи су црне
Подмосковске вечери остају заувек
Речи плишане, нежне трепавице срне

Гледам ризницу дечачких идеала
Жеље су моје као метафора јаке
Москва тоне у своју богату раскош
Мали принц спрема најбрже санке

Нека га нек путује чаролијом,
деца увек боље свет упознају
Каћуше, Баћушке, и остали другари
Чекаће да се вратиш у голему Русију

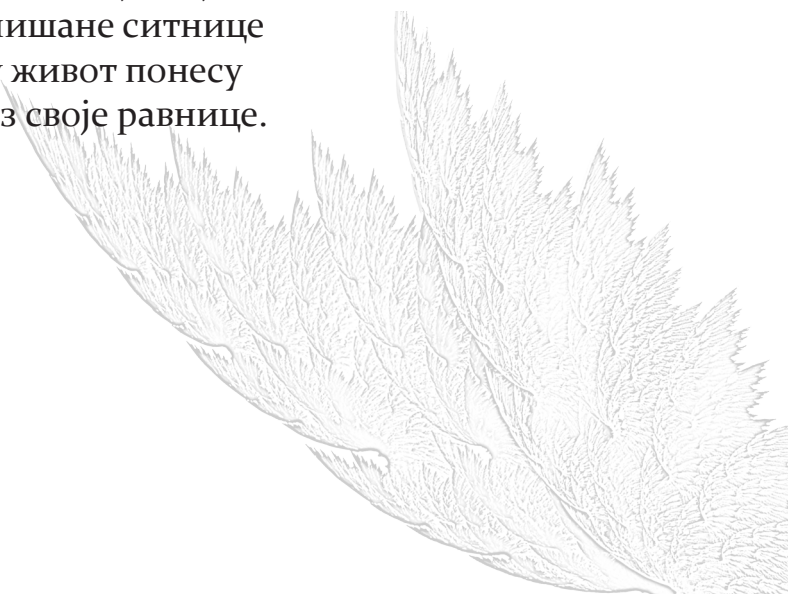
МОЈЕ ЈЕ ГНЕЗДО САЛАШ ЦЕЛИ

Сачувајмо плаво небо
Сачувајмо рујне зоре
Нека птићи тихо лете
И изводе своје форе

Нико неће да се љути
Нестабилно ногом кад ступи
Првим корацима храбро крене
Аплаузи бар нису скупи

Нека летом лете ласте
Крилица орлићи и сјенице
Гугутке, колибри и славуји
Првим летом над зрном пшенице

Сачувајмо још и идеје, тајне
Играчке и плишане ситнице
Нека собом у живот понесу
Детињство из своје равнице.

МОНАЛИЗА

Нема.

Или само ћути.

Глува.

Или се љути.

Слепа.

Лепе беле пути

Радосна

Увек када слути

Заносна

И облак плаче

Пркосна

Симбли значе

Поносна

Волимо мало јаче

Весела

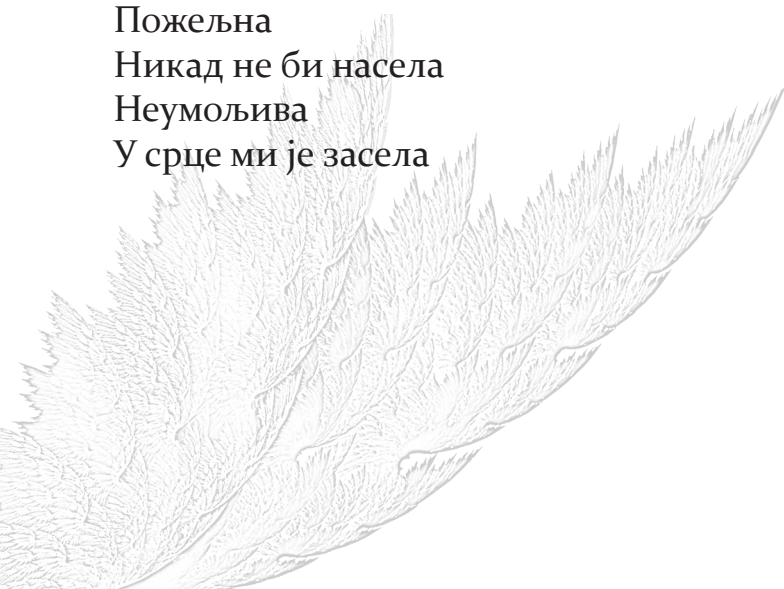
Небеса се облаче

Пожељна

Никад не би насела

Неумољива

У срце ми је засела

НЕСТАШЛУЦИ

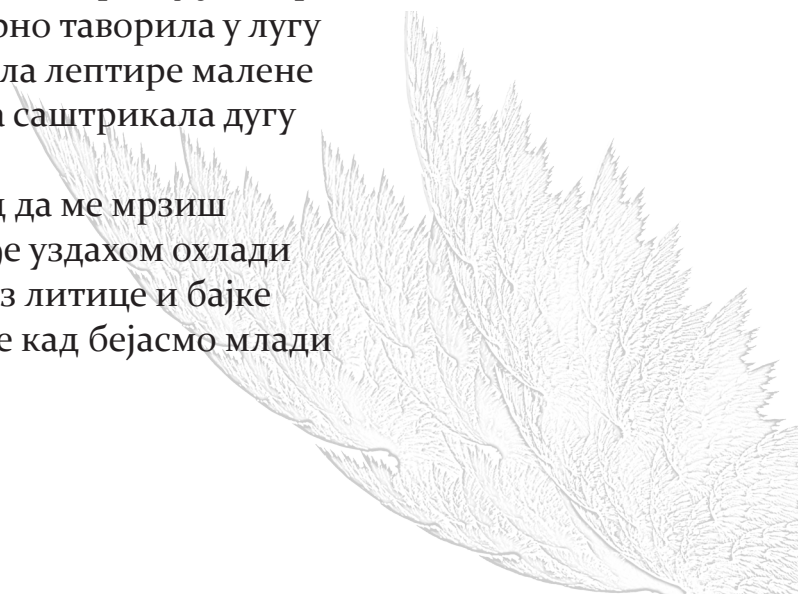
Лукаво, смело и гордо
Осванула си у жутом жити
Погледи су лутали равницом
Измаглица опколила свиту

Разумео сам само оно што сам хтео
Што моме иметку посебан сјај даје
Нека цветају пластичне руже
Пејсаж мога сна нека вечно траје

Подигох к небу поглед
Лед је ступао све што миче
Кактуси су иступили бодље
Нека лепша зора буди се, кличе

Напојили смо сва разбуђена грла
Стада су мирно таворила у лугу
Ти си тражила лептире малене
Ти си сузама саштрикала дугу

Немој никад да ме мрзиш
Врело гвожђе уздахом охлади
Не јурцај низ литице и бајке
Пустоловине кад бејасмо млади

НЕТ

Славили смо вековима,
Китили се трошним годинама
Суза блиста на твоје лицу
Чежња и љубав још су у нама

Не знам како да отерам звезде
И разна љубопитљива лица
У мом животу ја сам командир
Волео бих да ниси свезналица

Пусти су бехари, плави као снови
Облачак се игра са ђермом
Са месецом са се у коштац хвата
Лепо је живети, бивати у срцу њеном

Паучина везе своје мреже
Ти си моја тајна, слатка мета
Зашто пауци премрежавају небо
Од бездана до листа сунцокрета

НОСТАЛГИЈА ПЛАВОГ ЈАДРАНА

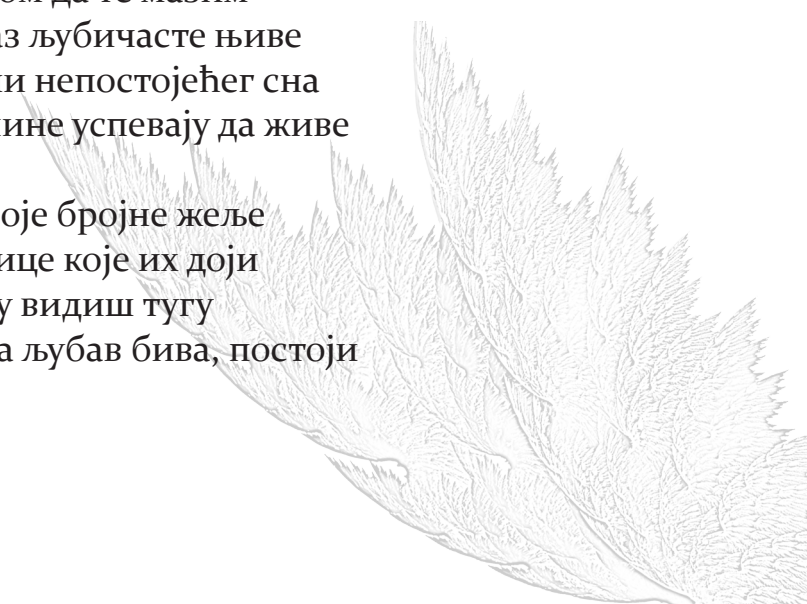
Увек сам тражио небо и море
Удицама ловио упијајући сунце
Јато је било премало за наша јутра
Испод палме препознајем бегунце

Не дам да се по ливади губе
И да моја поља загађена труле
Зидали смо Скадар до Скадра
Али не побегосмо даље од нуле

Шарениће се народи разних фела
Попут лептира шарених крила
Бациће мреже строги, седи рибар
Плетењем си гнездо начинила

Хоћу пучином да те мазим
Модри одраз љубичасте њиве
У свакој капи непостојећег сна
Трице и кучине успевају да живе

Љуљају се моје бројне жеље
Не видим лице које их доји
Ако ми у оку видиш тугу
Знај да наша љубав бива, постоји

ОГЛЕДАЛО СА ГРЕШКОМ

Варали смо сами себе
Да се ори на сва звона
Глумили смо два лабуда
У костиму циркусног кловна

Мували смо све око себе
Искрено, без имало фола
Тражио сам само мало среће
Карневал без звезда и идола

Блефирали смо сопствене речи
Уптника и узвичника увек је мало
Што би крај трновитих ружа
Знакове поред пута боље прочитало

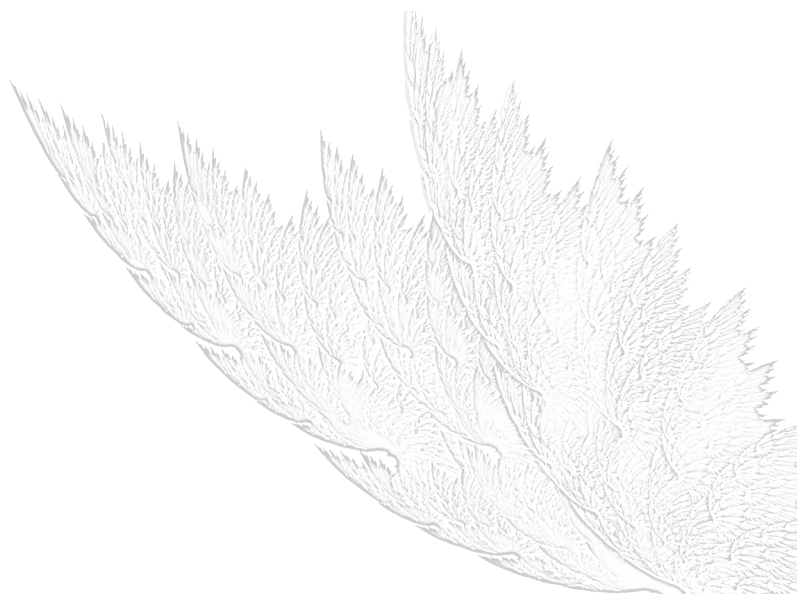
Ђерали смо и кривду и правду
Док нисмо дотерали цара до дувара
Окрећемо се око пијаног стола
Чаша спава, виолина с вином разговара

ОКРЕТНИЦА

Налазимо се
У пролому, у процепу
На дну, у бездану
У раљама, у траљама
У тишини, у помрчини
У паучини
Туђих живота

Не слутећи
Инверзију
Ротацију
Транскрипцију
Транслацију
Промоцију
Толико блиских
Личних голгота

ОНА и ОН

Зашто се опет сударамо у лету
Зашто делимо исти зелени друм
Када свака казаљка пође својим путем
Време ти је стари сват, а вечност – кум

Чувај дугмад као очи, крупне и мудре
Пешчани сат у пустињи што стаде
Кумовском дару до земље се клањај
Као Светац милосрђе што ти даде

Чији се оно сватови, окупљају на вашаришту
Где је време да забележи сваки трен
Једна круна са звоника, друга са олтара
Искрено признање он је твој и ти си њен

Радоваће се милешевске зоре
Белог Анђела понеси у души
Нек се памти данас за довик
Ко је заборав почео да руши

Годинама једну жељу имам
Једноставну, као лук и вода
Шта то људе ка љубави тера
Где се завршава мржња почиње слобода?

ОНА СПАВА

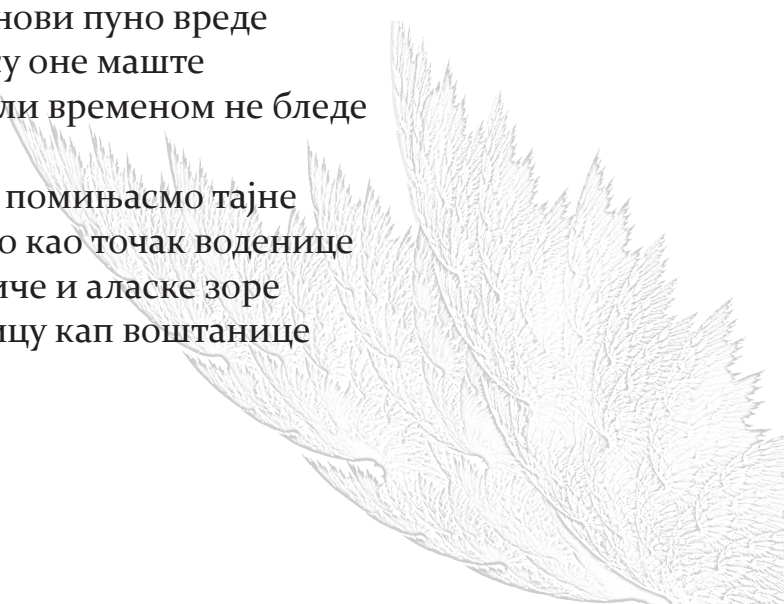
Обалом реке шетали смо дуго
Рука у руци казала је све
Шушкају слапи, потоци хитри
Сачувај ме судбо, ту поред ње

Касно је лето чокоти су модри
Ускоро ће вино истину да трампи
Провери под којим насловом
Најлепша песма у љубавној штампи

Осећања роман творе
Свака суза тачку ставља
Чијом крвљу освајаш лица
Закон о ком се не расправља

Усвоји све моје скромне жеље
Мислим да снови пуно вреде
Најбогатије су оне маште
Искрене мисли временом не бледе

Обалом реке помињасмо тајне
Љубавно коло као точак воденице
Лађарске приче и аласке зоре
На бледом лицу кап воштанице

ОЧИ БОЈЕ ЖИТА

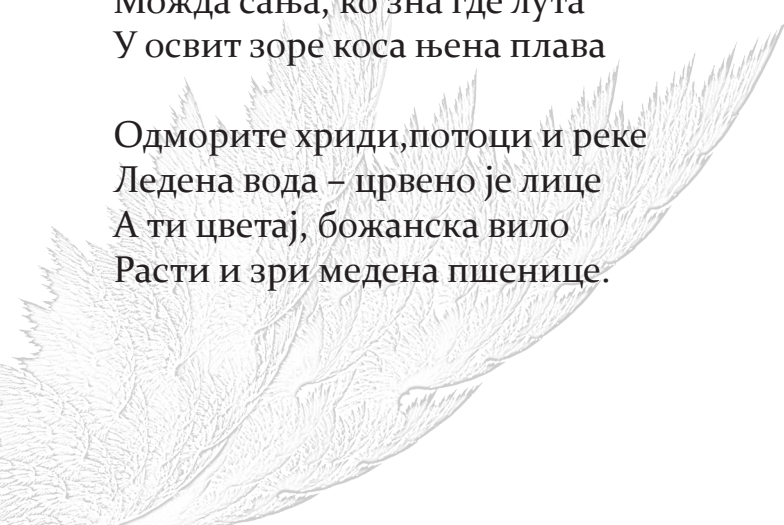
Одмори те уморне очи
Затвори их док те ветар љуби
Видим сузу као кристал чисту
Данак свиће, санак се губи

Одмори те зелене гране
Твоја крошња нека тихо расте
Помози да окачим све лисје
Да се врате роде, да се гнезде ласте

Одмори те борове усне
Смола нек пољупце лепи
Љубави свакој миришљава трага
Сви смо били и глуви и слепи

Одмори песмо маленог славуја
Нека је нек на грудима спава
Можда сања, ко зна где лута
У освит зоре коса њена плава

Одморите хриди, потоци и реке
Ледена вода – црвено је лице
А ти цветај, божанска вило
Расти и зри медена пшенице.

ПАОРСКИ ГРЕНЛАНД

Још се чује топот капи
Врелих јулских летњих дана
По пенџеру се кола воде
Деца лепа, као молована

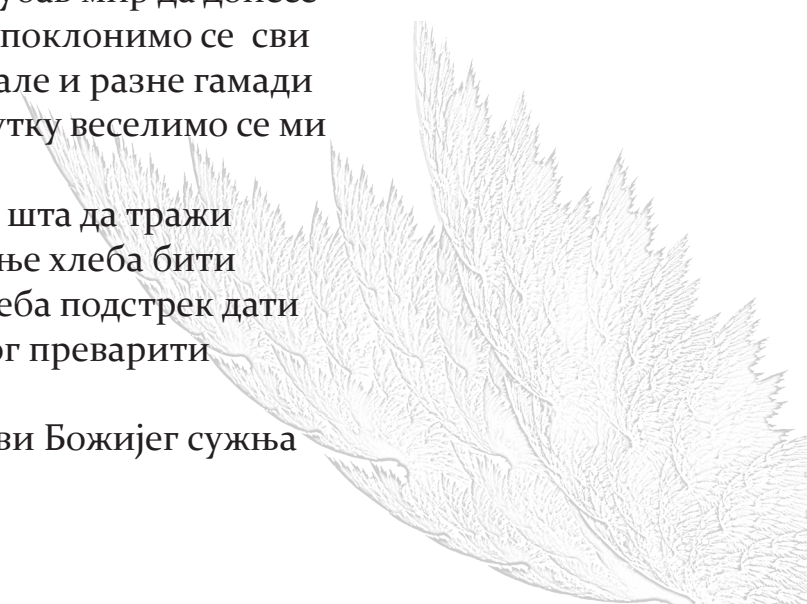
Лицидерско срце никад тужно није
Сласти има за цео војнички строј
Када стока нагрне на сељака
Када грађанство најављује бој

Засебне гране (пра)историје
Терет прошли тешко носе
Паорима зиме стране нису
Нити лета кад их душмани косе

Једино ће љубав мир да донесе
А том миру поклонимо се сви
Да нестану але и разне гамади
Да у свом кутку веселимо се ми

Сељак нема шта да тражи
А још ће мање хлеба бити
Равници треба подстрек дати
Никад никог преварити

Није у нарави Божијег сужња

Да милост од било кога тражи
Сажали се над облаком беса
Сваку клетву осујети, ублажи

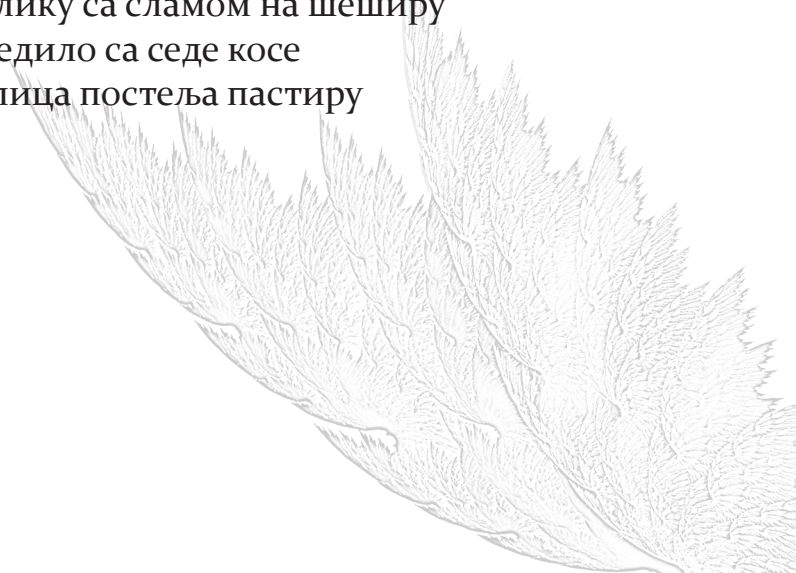
ПАОРСКИ КОНЦЕРТ

Мисао уме као жаока да пецне
Живот да процени колико си љута
На тешке муке своје веђе стави
Не ушушкавај срце у недрима капута

Извори су цупкали у свом ритму
Леденице и литице у нашој су бити
Са толико мржње и злобе
Опет ћеш данче преварити

На белом коњићу витешких вештина
Понос и гордост пале нову свећу
На облаке стави машне и кравате
Метле удараше по леђима, по смећу

Чврсто сам решио да счувам равницу
Урамљену с лику са сламом на шеширу
Брашно се цедило са седе косе
На сену фрулица постеља пастиру

ПАРАЛЕЛЕ

У тихој ноћи приморскога шарма
Олеандери у заносу ћуте
Међ' собом ћућоришу нешто
Нешто крију, нешто слуте

Равница је цела у најлепшем цвату
Само дебели бумбар којекуде зуји
Ништа не ремети пастелну форму
Лађари одолевају певају олуји

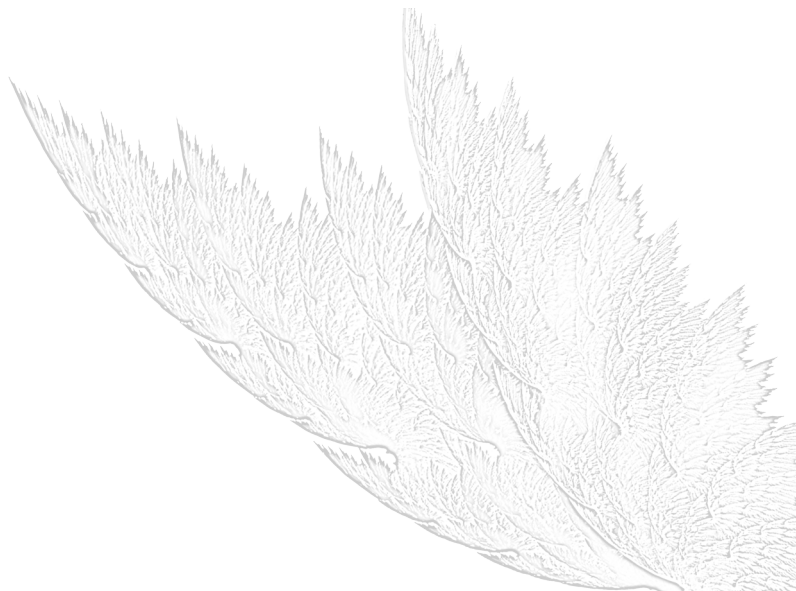
На помодреле усне корали су пали
Шкољкице разбацане на све стране
Морнари сигурним правцем крму носе
На реверу рузмарин, гранчица младе палме

Погледи су увек монотони, исти,
али бар један се увек врати
његове су очи слатке као мед
али им не смеш увек веровати

процветале су магнолије, ловор и бор
њихов сјај нестаје на пучини, на спруду
пенушави траг наше мале барке
обећава летњу авантуру, љубав луду

Лепо је кад те море плавилом буди

Лепо је кад ти равница загрљај нуди
Лепо је када лепотом плене људи
Као да их ништа не занима и не чуди

ПЕРЈЕ МОЈЕ КОШУТЕ

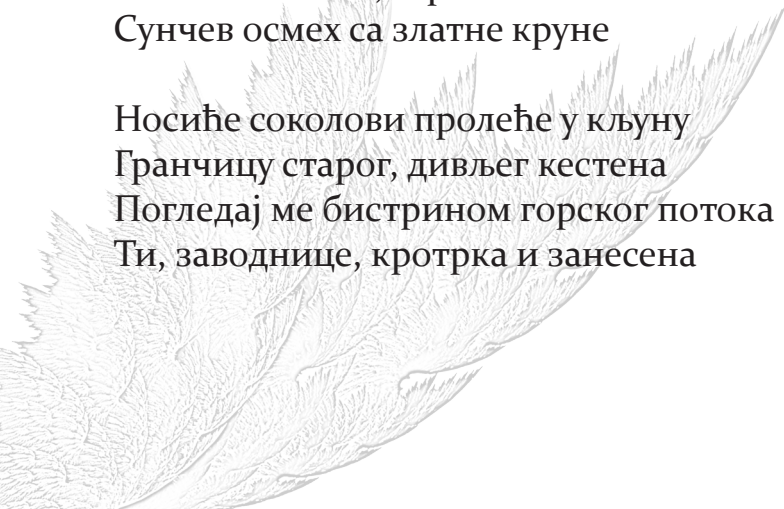
Веровао сам у хиљаду чуда
Веровао сам бици за здравље
Верујем и теби моје плаво лане
Верујем у наше Праославље

Ако ме ико види како плачем
Нека окрене нову страну света
Нека на небу засија шарена дуга
На длану космос и репата комета

Причај ми о бољем животу
Пусти мене да усмерим барку
Шепури се весели мој ћуране
Не видим лупу, ни оптичку варку

Не верујем да ћеш срећна бити
Све док не загуде затегнуте струне
Песмом плавих, гаравих сокака
Сунчев осмех са златне круне

Носиће соколови пролеће у кљуну
Гранчицу старог, дивљег кестена
Погледај ме бистрином горског потока
Ти, заводнице, кротрка и занесена

ПЕСМА ЗА НАЈБОЉЕГ ДРУГА

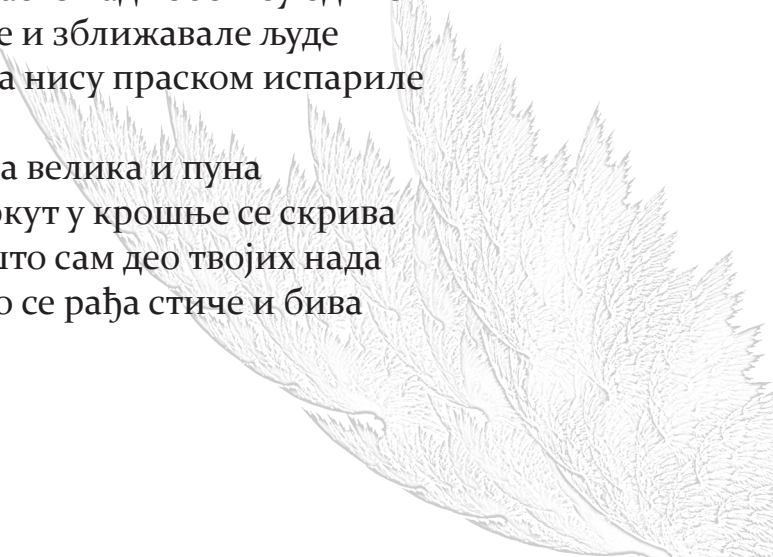
Певушио сам најлепшу песму
О златним крововима мог града
О тихој реци питомој и мирној
О калдрмама Новог Сада

Сваки камен улице дуге
Заједно са њом у небо се пење
Који ме путеви к теби воде
У ком буцаку скриваш поверење?

Топе се зидине старог утврђења
Сат је свој одговор показао јасно
Саборна откуцава, уситњава сате
Пољуби ме тихо. Поноћ је. Касно.

Не откривај рањене груди
Три камене ласте над тобом су бдиле
Спајале обале и зближавале људе
Док с пролећа нису праском испариле

У теби је душа велика и пуна
Љубавни цвркут у крошње се скрива
Срећан сам што сам део твојих нада
Пријатељство се рађа стиче и бива

ПЕСМА СТАРОГ ДУБРОВНИКА

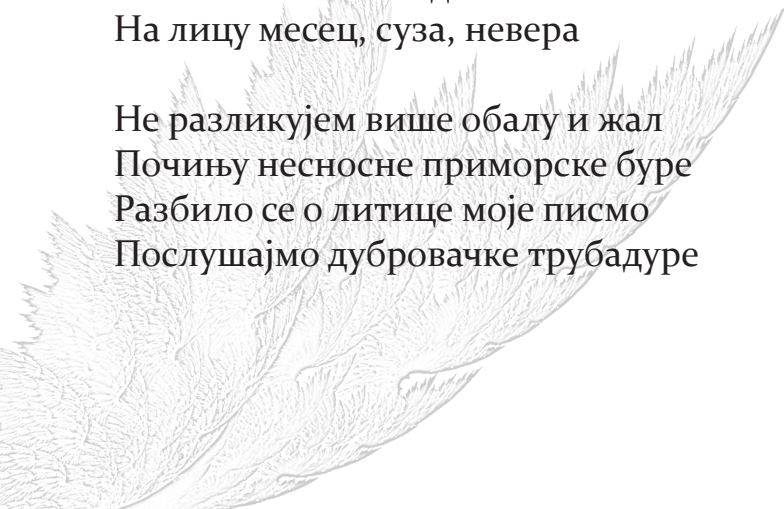
Погледај само ту ратничку стрелу
Кривога носа, дугачкога тела
У крошњама чупавих иглица бора
Јелкица сребрна од пахуља бела

Запази на заласку хоризонта
Познато биће, фаталморгана
Над Котором лелујају виле
Моја сирена није међу нама

Одвукли је јадрански вали
Прогласише је краљицом мора
Нетремице гледам ту мирну воду
Страхом догорева још једна бора

Тихо пада ледени снег
У души младог реморкера
Светионик – поглед спаса
На лицу месец, суза, невера

Не разликујем више обалу и жал
Почињу несносне приморске буре
Разбило се о литице моје писмо
Послушајмо дубровачке трубадуре

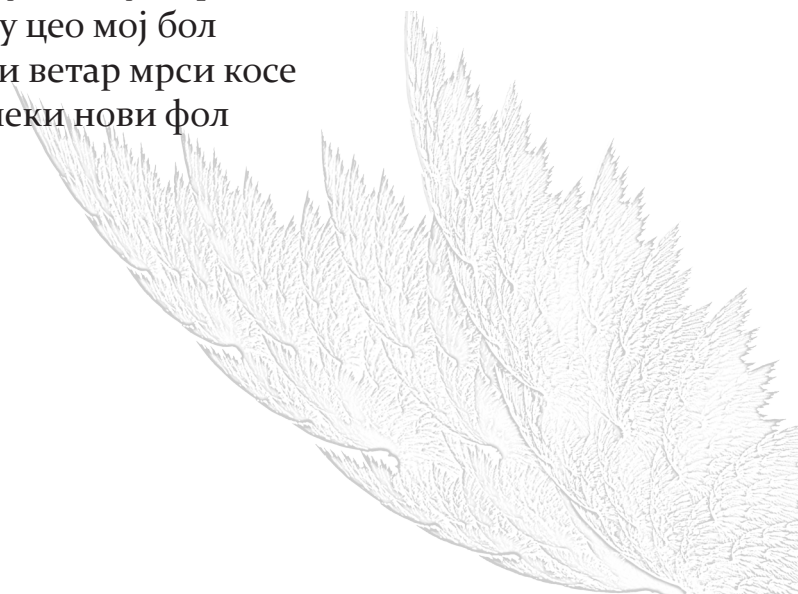
ПЕЦКЕ

Низ дугу се као низ тобоган спусти
Са очима детињег искреног жара
Нек свако узјаше своју звезду
Широким загрљајен милина се ствара

Узми кајасе и укроти упорни ветар
Још један лист одолева хладноћи
Када ћеш ми већ једном пружити руку
Да не будем сам у голој самоћи

Послао сам стидљиво писмо
Ни сам не знам шта у њему пише
Из облака пошаљи целом свету
Ко ће јутрима фризура да њише

Потражи ме у талогу кафе
На тањирићу цео мој бол
Докажи да ти ветар мрси косе
Рецке лупа неки нови фол

ПЛАВА КОЛЕВКА

Не дирајте кругове мог детињства
Прелепе виле кад коло заруди
Не дирајте мог малог меду
Успаванку над колевком што гуди

Оставите моје срећно биће
У љубави што ширише крила
У полету нових плавих идеала
Смиљем и босиљем си ме загрлила

Не дирајте ни моје бајке
Украсе којима се душа кити
Не дирајте успомене моје баште
У туђини нећу их заборавити

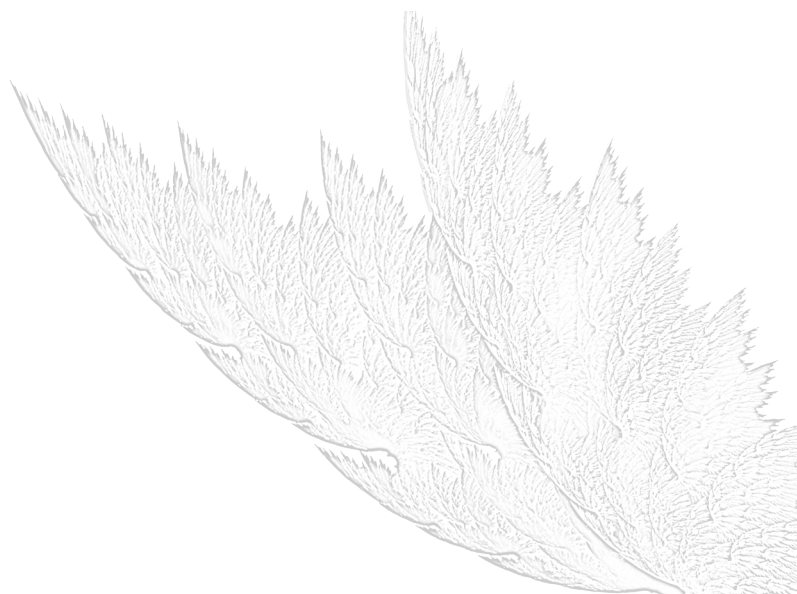

ПЛАВО ТРЊЕ

У предвечерје, међ' браздама од плиша
Ситним везом ромињала, сипила киша
Нежне очи, као катран крупне и црне
Судбина невине, тек стасале срне

У мислима мирис чоколаде
Око врата ножице беле, младе
Милују ме приче давних давнина
Оштрим мирисом плени оморина

Црни облак, као гавран крешти
Некада смо били леви, сигурни и вешти
Свуда где се коло вијори и пружа
Пупољком надстаде најлепша плава ружа

ПЛОВИДБА ПО ЖУТИМ ДУКАТИМА

Кренуо сам Нојевом барком
Кроз облаке од сапунице
Срца несташна као јато мехурића
Рајски ветар размазује сличице

Пловио сам Дунавом и Нилом
Свака река има своје изворе
Мирно живе својим ритмом
Тихи вали шире ти прозоре

Препознај ме у народној ношњи
На реверу орден од рузмарина
Није то пуста жеља супружника
Него уклетa жудња тиранина

Прашина са небеса стиже
У њеном погледу зрна се жуте
Аласке колибе и многе аде
Ништа не говоре, само слуте

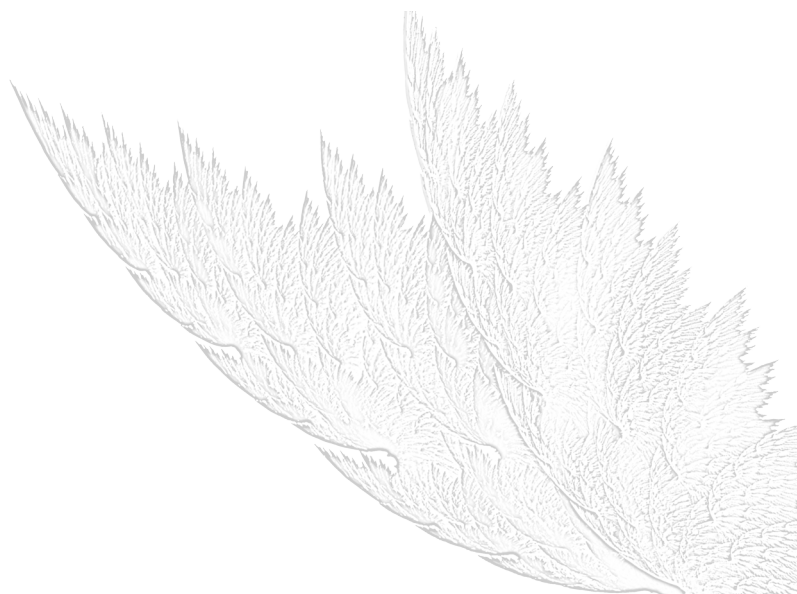

ПОВОЈНИЦА

И ову песму посвећујем теби
Мој багреме, миришљави, бели
Сети се пољубаца у тами
Сети се свега што смо хтели

Опет ћу да певам теби
Плишано срце за тебе куца
Теби дарујем цео овај свет
А ти мени најлепшег младунца

Ко ноћас покрај колевке бди
Малене руке чије мазе лице
Ко ће собом у живот понети
Крила твоје малене чаробнице?

ПОВРАТАК

Ноћас ће сање у песму да дође
Вечерас ће да пева цео луг
До зоре ће да вриште тамбуре
Мислио сам да си бољи друг

Зашто дираш моје цветне нити
Прашници су пуни, богати медом
Сламнати шешири многе тајне носе
Умазани пекмезом, даривани хлебом

Вратиће се опет оно дуго лето
Ширине, даљине, весели салаши
Не дозволи детињству да порасте
Жута дуња да се за барјак маши

Сачуваћу све златне звезде
Потрошити лептире и свице
Нека свака бора препозна бразду
Место одакле полећу ластавице

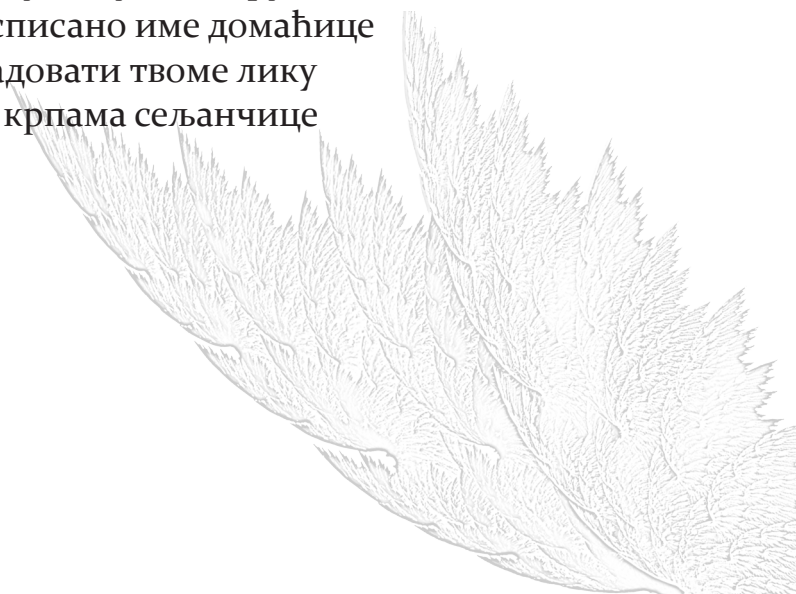
ПОДЕЛА УЛОГА

Живели смо усправним животом
Са дна реке ка облацима без краја
Грабили смо све што смо могли
Све што је пливало од понора до раја

Живели смо упорно, борили се часно
Против ала и зјала и осталих чудеса
Далеки призор јесење густе магле
Винуо је корак, бацио га на небеса

Хитрим репом, као вртешка од плиша
Заврти све моје боје, идеале и нити
Да кад будеш поново брала трешње
Коштивцу да можеш сама посејати

Опаши кецељу око уског струка
На миљеу исписано име домаћице
Увек ћу се радовати твоме лику
Принцезо, у крпама сељанчице

ПОДНЕ У ПОНОЋ И ПОНОЋ У ПОДНЕ

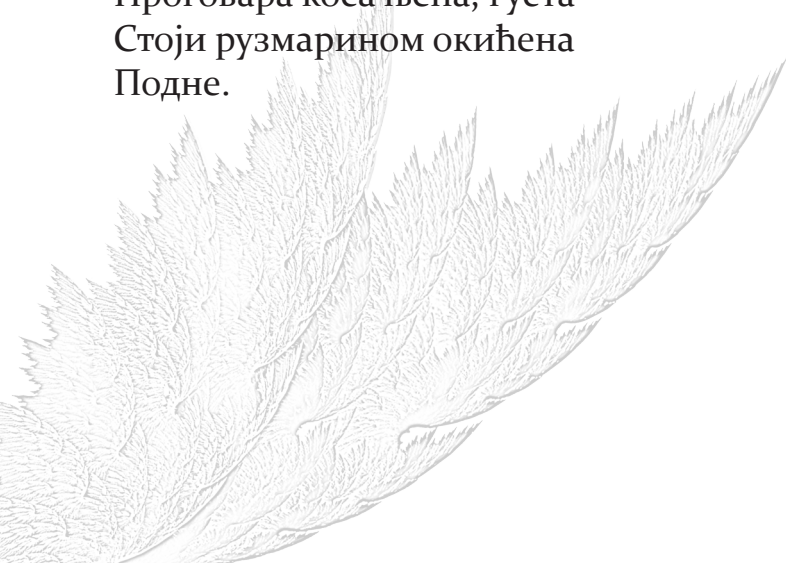
Поноћ.

Тихи смешак на беломе лицу
Обасјан месечевим кораком
Тражи свој дуд, липу и улицу

Понекад провири стидљиво, срамно
Сокацима фењери светлости дају
Нека кочијаши прежу коње вране
Лицидерска срца вечно нека трају

Под палминим листом њишу се вали
Сваки талас буди нову искрену наду
Када реморкер утоне у своју луку
Бокељи отварају променаду

Буде се хриди шуштавих стена
Проговара коса њена, густа
Стоји рузмарином окићена
Подне.

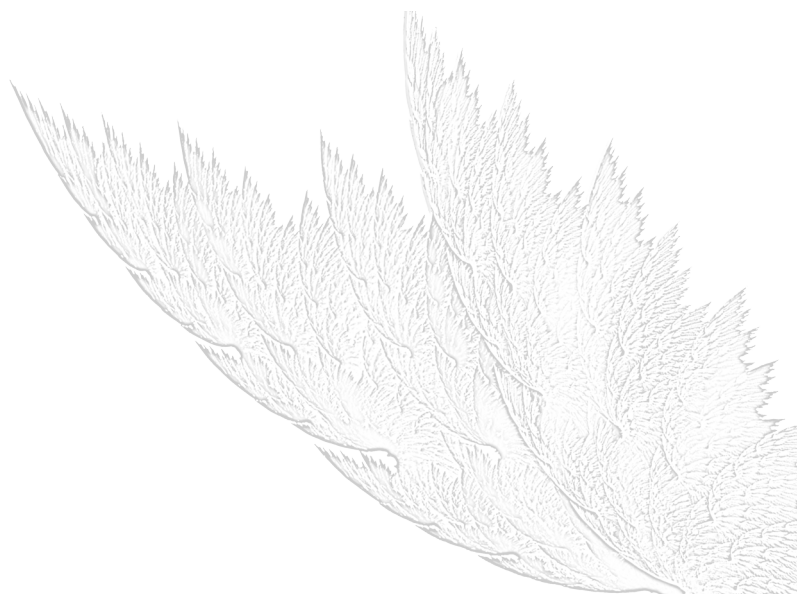

ПОЖАР НА ТИХОМ ОКЕАНУ

Распламсали пожар душе младе
Гаси слатка априлска ноћ
Кад се анђели на гранама притаје
Када се осећања разбуде у поноћ

Понекад ме тај исти жар
Пецне по образу или руци
Тражио сам бисере тихог океана
У језгру ораха у гњилој јабуци

Чуваће све наше смарагдне тајне
Плаве дубине непрегледних вода
Све док корали не зађу за спруд
Док звезде не клону са свода

ПОМЕН НА ДАР

Оставићу своме сину равницу
Даровати волове и уже
Кад нас споје и раставе реке
Памтићемо, волети дуже

Оставићу му доброту
И са севера онај тихи сан
Где љубав наздравља вином
Где зора свицима буди дан

Оставићу му песме и шале
Тамбурашке пијане свате
Погледај жуту дуњу ранку
Помириши венац око кравате

Оставићу поколењу своме
Часно име малога сељака
Бисерна јутра и медене приче
Очи малог занесењака

ПОНОСНА ПЕСМА

Ја сам само обичан путник
Што без тебе батрга по небу
Ти си светице далеко, високо
Капљица у вину, мрвица у хлебу

За тебе сам пристодушни смртник
Раб Божији Молитве Покајања
Били смо некад веома слични
Спремни за моменте вечног постојања

Предајем ти ово гвоздено жезло
Ступи слободно, међу пастире своје
Колевку заљуљај тихо, полагано
Врлине се скривају, греси се броје

Никада нећу преко границе свода
Антипатија ме вређа, вуче за нос
Ко ми избриса сва лепа осећања
Газећи себе, сачували смо понос

ПОСАДА БРОДОЛОМНИКА

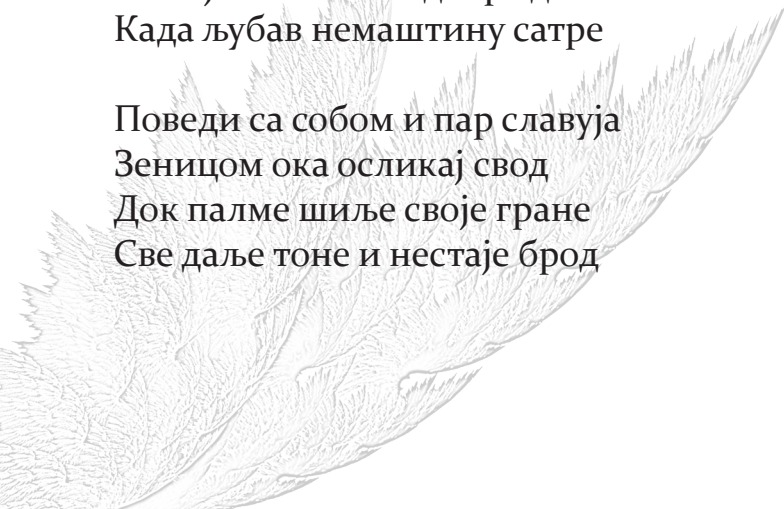
Погледај просјачку грбаву руку
Танка као грана и убојита као змај
И све јаче одјекују неме боли
Подари ми сунце, молим за опроштај

Преброј све просуте мрве
што са стола падоше у мед
још једну ноћ боравићеш сама
док свирци моји не дођу на ред

Нека свака песма осећаје буди
Невине зоре и крила слободе
Из подераних чарапа свет вас псује
Једино кактуси боцкају без воде

На врелу рану копље је пало
Бацачи диска и гутачи ватре
Магија чини само добра дела
Када љубав немаштину сатре

Поведи са собом и пар славуја
Зеницом ока осликај свод
Док палме шиље своје гране
Све даље тоне и нестаје брод

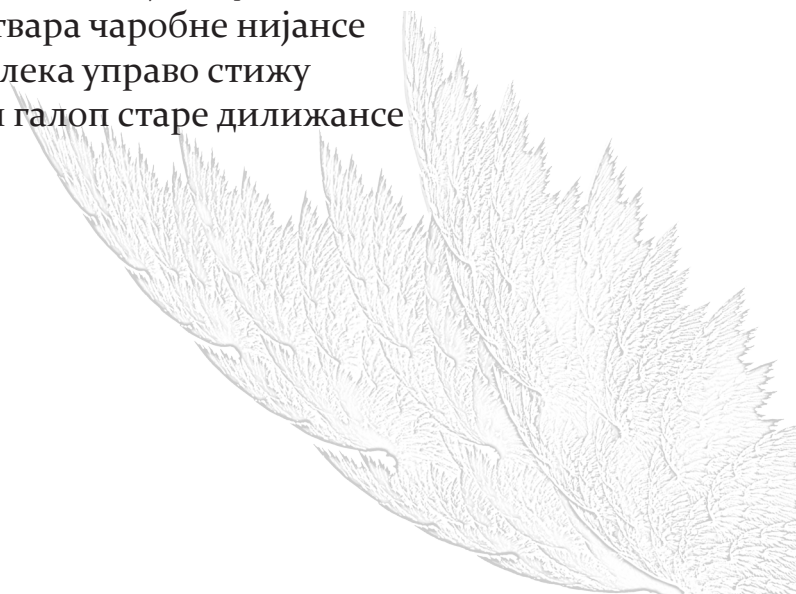
ПОШТА, НА СТАРИНСКИ НАЧИН

Зашто ми сунце звездеце узе?
Коме ће лице сјајно да буде?
Ко ли се окомио на моје планете?
Немој само да негујеш предрасуде

Ситна киша оросила је куполе
Храмова наших најлепше наде
Пролеће доноси радост и полет
Памучне цветиће душманин краде

Немој никада црвенити пред огледалом
Иако ретко које криву слику о теби даје
Шта видиш у одсјају небеског жара
Искрене очи, једине су које трају и сјаје

Састави мисли са својом душом
Тело нека ствара чаробне нијансе
Кочије из далека управо стижу
Победнички галоп старе дилижансе

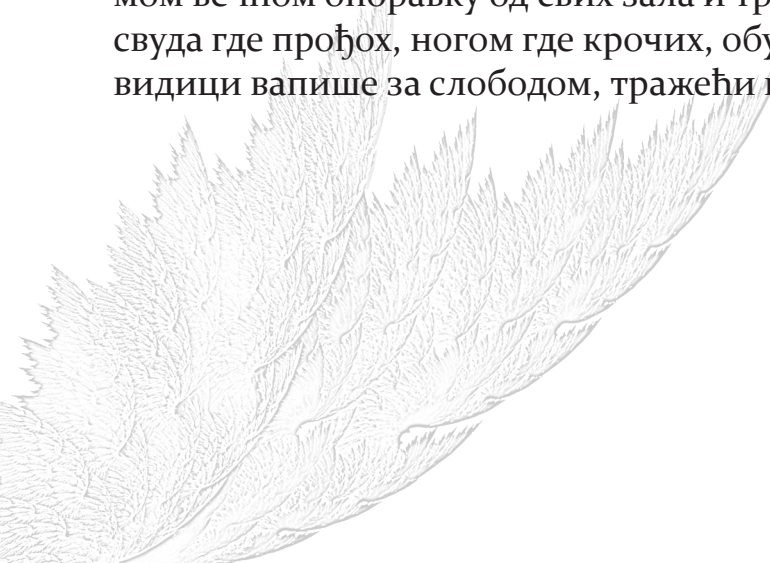
ПРАВА СТРАНА СВЕТА

Увек сам се радознало питао
Шта то има у погледу занесењака,
Научника и вечитих астраживача
У душама друштвењака и земљака

Увек сам се трудио да поставим себи виши циљ
У биткама знања и вештина да не обрукам вас
Када станемо пред важне животне улоге
Да спознамо квалитет, најбољима дамо глас

Увек сам успевао да пркосито, поносито и храбро
откривене идеале под цираду ставим на суво
полазило ми је такође за руком да слеп пишем
као кад жуљају ципеле које још нисам обувао

увек сам веровао мом срећном повратку међ' писце
мом вечном опоравку од свих зала и трошних жеља
свуда где прођох, ногом где крочих, обувен или бос
видици вапише за слободом, тражећи пријатеља

ПРВИ ПЕРОН, ПОСЛЕДЊИ ПОЕН

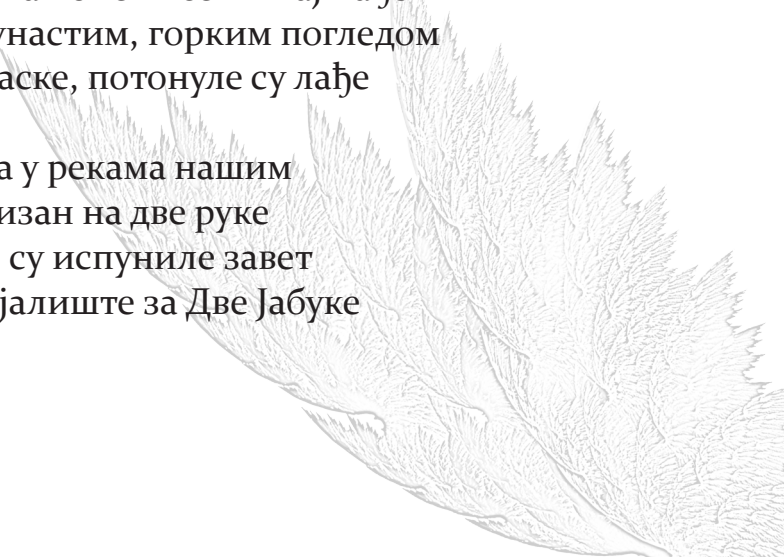
Испраћам пероне занемелих вагона
У старој железничкој станици Бол
Кофери панично искачу из шина
Цркуска дворана – колосек за Фол

Нећу дозволити никоме ту част
Да ме магија претвори у фоку или стид
Запањујуће погледе упутиће сунце
Упалиће свећу, изоштрити вид.

Нека на тањиру стоје сви греси моји
А са њима моја љубав јача још бива
Тражим онај мали завежљај бродолиомника
Међу маслињацима столетност жива

Не замерите на опису наше свакодневице
из трулог дебла понеки се лишај нађе
Тим истим вунастим, горким погледом
Потражи заласке, потонуле су лађе

Свашта плива у рекама нашим
Цео свет нанизан на две руке
Композиције су испуниле завет
Нашло се стајалиште за Две Јабуре

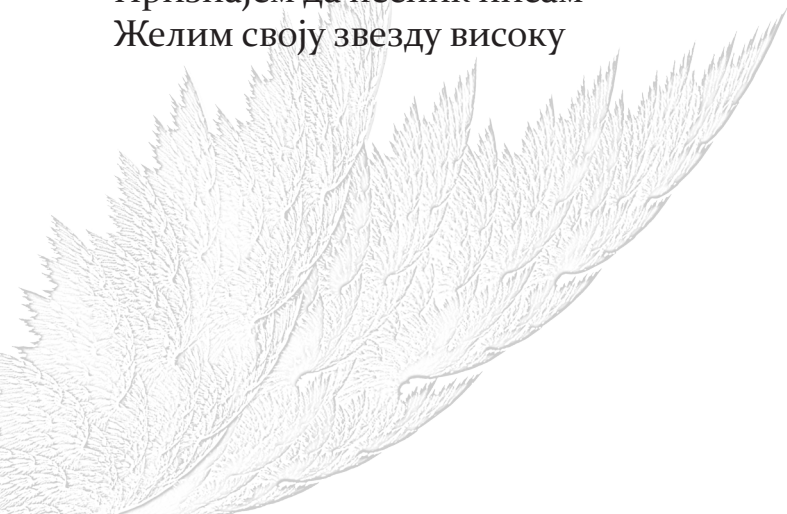
ПРИЗНАЊЕ

Верујем у свако чудо
што љубав у себи има
верујем у моје небо
у кише са сувим капима

Поштујем туђе животе
Све идеале и тешке борбе
Поштујем и кукавице
Главу што не ваде из торбе

Очекујем да прочиташ ово
Да разумеш плаве ноте
Очекујем да увек биваш
У лику маске – маскоте

Признајем, јер те волим
Увек буди жар у оку
Признајем да песник нисам
Желим своју звезду високу

ПРИЗНАЊЕ МАЛОГ РАТНИКА

Постао сам твој ратник.

Не волим само устанке и буне
Када ме свирепа осећања
Осуде на лудост и самоћу
Проверене теорије постојања

Постао сам твој ратник.

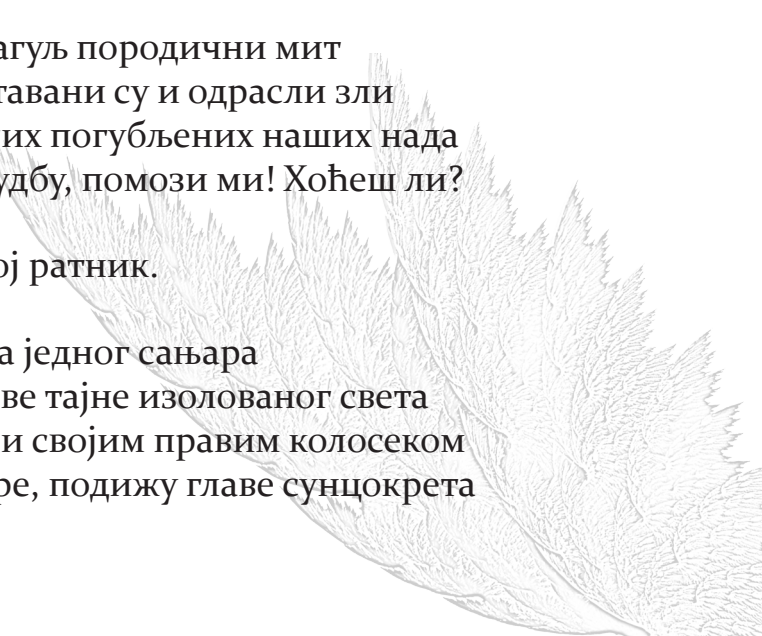
Не волим само неред и крв
Попијену искапљену за голу бит
Ти што сунцу ведриш осмех
Своју химну намећеш као хит

Постао сам твој ратник

Смарагдни драгуљ породични мит
Уз њега васпитавани су и одрасли зли
Клони ме убогих погубљених наших нада
Не форсирај судбу, помози ми! Хоћеш ли?

Постао сам твој ратник.

Толике жеље за једног сањара
Више су него све тајне изолованог света
Кренуће возови својим правим колосеком
Видици се шире, подижу главе сунцокрета

ПРЉАВА ИСТИНА

Хранила си све наше душмане
Венуле су рајске обале и врти
Плесали су другови и ђаволи
Рингишпил љубави, коло смрти

Бивала си велики грешник
Богу крала некрштене дане
Шверцовала комплименте
Кротко, плишано, мило лане

Пожелео сам да си уз мене
Када си на овом свету сама
Пијан и блесав тебе само чекам
Твој шешир боје циклама

Не смем да отварам широм врата
Кроз мишју рупу на сцену ступи
И заљубљени несрећни могу бити
Ако су паметни, или бар мало глуми

Зашто ђердани губе свој сјај
На срцу ти је велика тешка мрља
Свака крпа обрисуће флеку
Али пази да се истина не испрља

ПРОВИДНА ЖЕЉА

Желео сам само једну кишу
Тужноме дану да разведри лице
Скупио сам свет под исту капу
Под један жути клас пшенице

Желео сам чашу истине и вина
Да разбијем о пенџере твоје
Да се разлете, крену, потеку
Латице шарене, нек се само роје

Желео сам бољи живот
Слушао и сањао о њему доста
Прамен косе, и зеница ока
Једино немам оно што ми оста

Желео сам да патим за тобо м
Али патње никако није било
Десило се што се њима хтело
Што се није ни обистинило

ПРОВОКАЦИЈА

Осетим понекад да клечим пред тобом
Као да замишљам изворе како шуме
Верујем у липе и шарено цвеће
Облаци су сами, не знају да глуме

Трагао сам увек за одговорима
Јер ми питања никад нису била јасна
Ти си велика слагалица, маштаоница
Ти си поучна, реална, живот као басна

Научио сам много о љубавној патњи
Крчкају се у њој сви идеали наше јаве
Тамо где немани мењају своје костиме
Сазревамо у процепу у крошњама страве

Опада и зимско ледено лисје
Шамарамо друштво, али нас више боли
Зелени се од рода племенито потисје
Ми смо странци, загрљени, голи

Немој да идеш из мога сна
Потруди се да ми будеш вино и друг
Кочијама препливаћу океане и мора
Да потражим оазу, да намирим дуг

ПРОТЕКЦИЈА

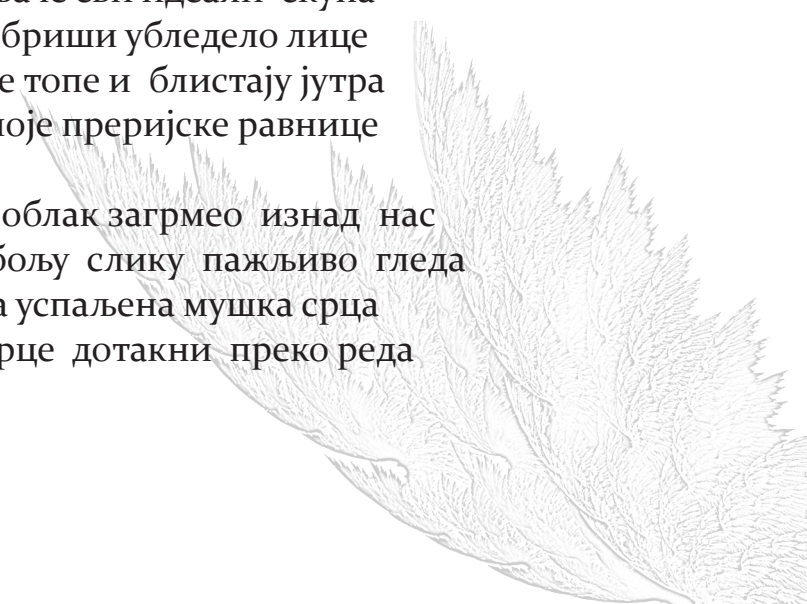
Тешко ми је да сакријем тајну
Луде ноћи нову клетву дају
За споменак узми пиле на длану
Радост се буди, пролеће у мају

Собом понеси премиле часе
И онај прстен од сламнатих поља
Тебе снаже све животне наде
Јаким телом диригује воља

Не скупљај гласине о насилној смрти
Песма само некада заголица машту
Међу јеленове рокове пробија се сунце
Отапа моје срце, слива се низ моју башту

Нека предњаче сви идеали скупа
Краватом обриши убледело лице
На уснама се топе и блистају јутра
Ново рухо моје преријске равнице

Магични је облак загрмео изнад нас
Ново лице бољу слику пажљиво гледа
Помилуј сва успаљена мушка срца
Само моје срце дотакни преко реда

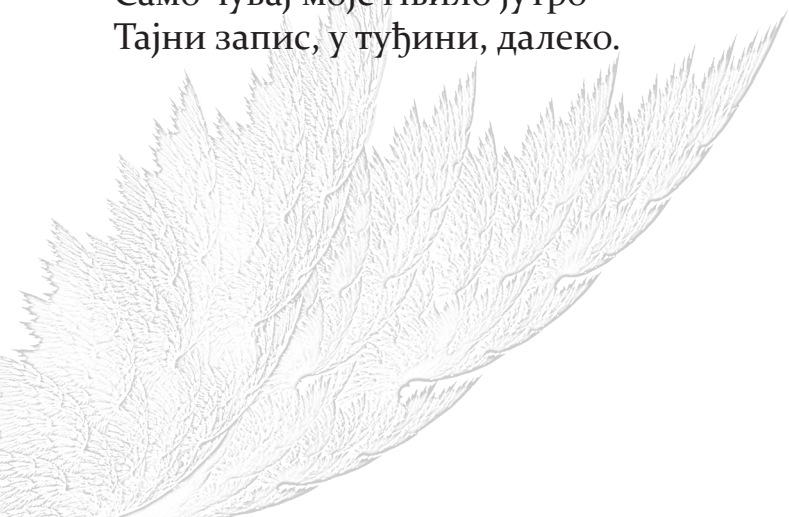
ПУСТИЊАК

Што се тама са нирваном слаже
Који смисао береш са гране
Допиши речи тананије, блаже
Посади љубав са сунчане стране

Косу носи, косом опет коси
Трње и шипраге спалиће гром
Невино пиле у наручје стави
Направи гнездо у меканом срцу мом

Кад се вера за окове маши
Рузмарина никад доста
Када последњи гост за сто седне
Беседа здравља – куса и проста

Што се благдан у недрима скрио
Пољупце и вино украо је неко
Само чувај моје гњило јутро
Тајни запис, у туђини, далеко.

РАСПУШТЕНИЦА

Рађају се јутрос стара осећања
Нико није препознао нас
Сами себи трагови нисмо
А тражимо међусобни спас

Венце плету, а кола само ћуте
Плетенице се сливају низ кравату
Ни чворови се више не држе
Од нас имамо киселу, зелену салату

Обрстили смо пашњаке и родна поља
Зар је могуће да уништавамо клас?
Свест о љубави се битно мења
Прикажимо дует, удвостручимо глас

Још је остало бујно маково поље
Занесени булком, цветамо као лале
Опијени заносом, нагоном, врлином
Тамбуре су косе распустиле, рашчешљале

РИЗНИЦА ЈЕДНОГ НАРОДА

Још вечерас сањам твоје веђе
Плави белутак сакрио ти лице
Нека ти сунце на груди пане
Детињи осмех носе ластавице

Да ли знате шта је то детињство
И зашто га роде носе у кљуну
А што су рат инат и коб
Спремни да га простачки пљуну

Не можемо од судбине далеко
Макар и у супротном смеру расли
Магични патуљци уплићу вилине косе
Само чудом успевају кактуси и идеали

Зашто мораш да карикираш свет
У сваком цветићу вредна је пчела
Она истоп тако чува своје гнездо
Народно богатство бесаних прела

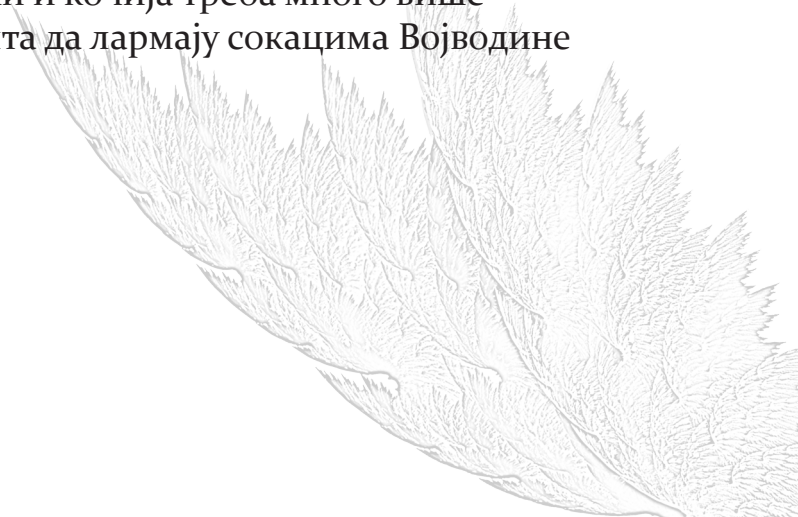
РОДИНА РАДИОНИЦА

Често смо сами себи довољни
Ништа више од просте врлине
Често у сну шапатам прозивамо име
Блатњаве кућерке наше домовине

Искрено мислим тада о теби
Од сламе и зрна хлебови су жути
Грожђе и вино од племићке су крви
Дукат у чардаку нешто се љути

Навиру на хладне изворе твоје
Јогунаста стада босоногих пастира
За белим јатима прашина и хук се чују
Маче се умиљава, тоне у оазу мира

Богови су овде засукали дугачке рукаве,
Пределу сваком даровали злато и рубине
Само колевки и кочија треба много више
Плач и копита да лармају сокацима Војводине

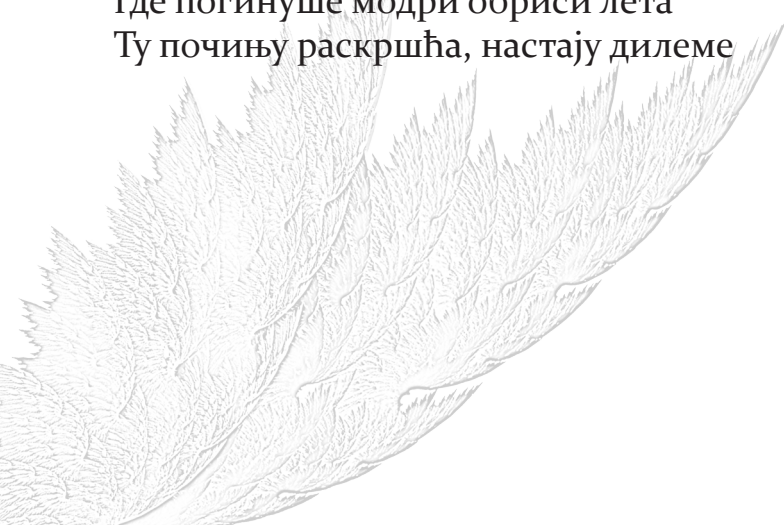
РОКОВНИК

Смежурана поља далеко су за нама
Погледом тражимо неко боље доба
Када жуто класје догорева на сунцу
Малине и купине – препуна је торба

Широки видици пуни су слободе
Нашем свету крила су порасла
Чврсто стегни пружену руку
Што би се радовала што би те спасла

Долове и зеленкаде стадима подели
Да сва грла буду спокојна и сита
Нека нико не дира моју равницу
У језеру суза, као кристал чиста

Богови су благосиљали цветне пејзаже
Салашима дариваше најбоље семе
Где погинуше модри обриси лета
Ту почињу раскршћа, настају дилеме

РОСУЉА БОЈЕ РОСЕ

Видео сам јуче како се шуњаш
Санку моме мира не даш
У мени све запупило је тад
Знао сам да волиш, да знаш

Волео бих твоје плаве усне
Смарагдни лист процветаће тад
Росуља је преварила мудру зору
Магловита вила омађија град

Нисам се опирао њеној лепоти
Ружином гају модрога сатена
Плеши крраљице своје коло
За ревером латице невена

Спирала је киша боје мога сна
Али душу уфлекала није
Загрлих твоје уморне руке
Теби моје мило, најмилије

РУЖИЦА

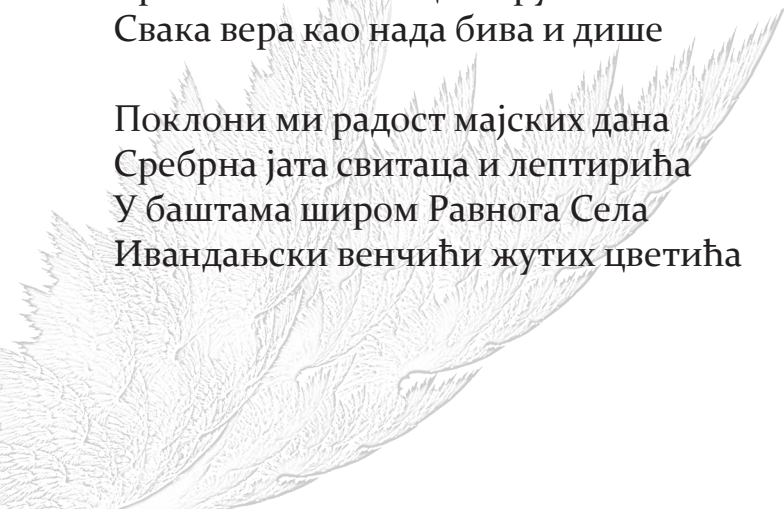
Све што желим стаће ти на длан
Два грумена сунца и латица маслачка
Зажмури и покриј густе веђе
Док те милују снови малих дечака

Увек ћу исто желети, ка истоме хтети
Село моје да понесем у сурови свет
Ал' неће оно, млађано, из гнезда свога
Под липом Јегричка, у пољу сунцокрет

Велика су и широка крила
Да те сањем у небеса баце
У дворишту штенци, гуске и морке
у сећању детињство малог браце

Бачке су струне оросиле њиве
Опојно јутро на рузмарин мирише
Крв као вино сокацима румени
Свака вера као нада бива и дише

Поклони ми радост мајских дана
Сребрна јата свитаца и лептирића
У баштама широм Равнога Села
Ивандањски венчићи жутих цветића

САНДА

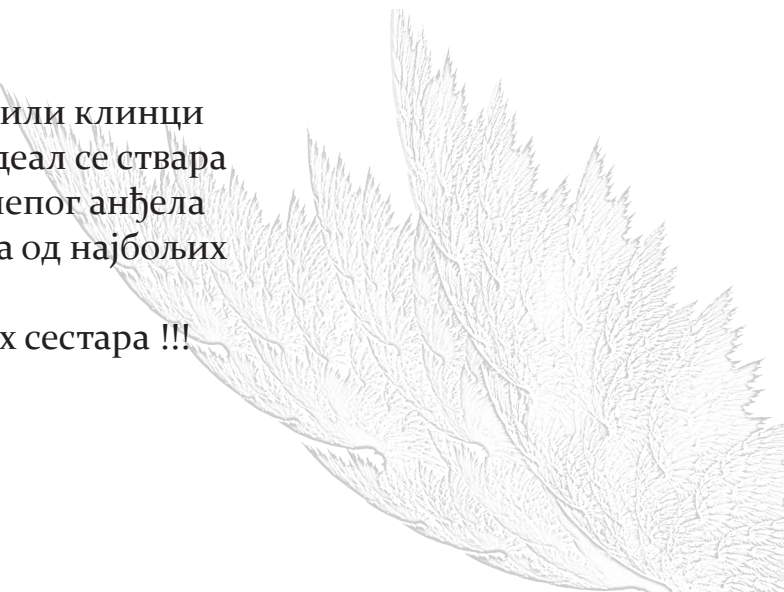
Вечерас се нешто лепо збива
Верна другарска рука ме покрива
Лепршава вила у души ме чува
Као тајна од барута глува

Сјајне окице огледалца су њена
Школски споменар носи мој лик
Прохујале су читанке и журке
Другарство је врлина, никада трик

Плакали смо, кад је требало ћутати
Ратовали кад је требало веровати
Зидали кад је све хтело да се рушии
Гинули кад се требало жртвовати

Некада смо били клинци
Неки нови идеал се ствара
Од лика прелепог анђела
Постаде једна од најбољих

Медицинских сестара !!!

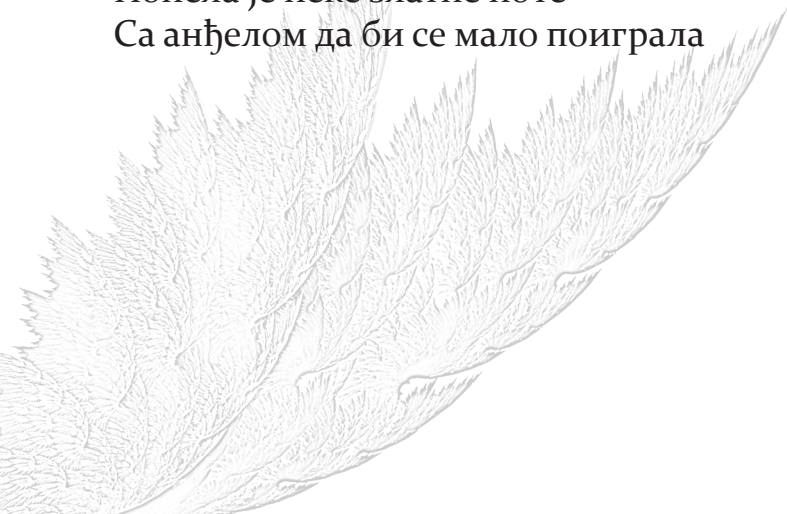
СЕЋАЊЕ

Леђа си окренуо глумом зиду
Колевци у којој дете плаче
Нестајеш полако из загрљаја нашег
Шамар свима који ти значе

Врати се бар понекада
У старој гитари паучина свира
А хтела је да помилује ласту
Тешке жице душом да дарива

Нека нек плива облутком
Камена киша олују твори
Спусти се анђеле до вина и воде
Нема јесен ћути, не говори

Тешке двери отворише се саме
Још видим мресто где је суза пала
Понела је неке златне ноте
Са анђелом да би се мало поиграла

СЛАВА У НАШЕМ РИТУ

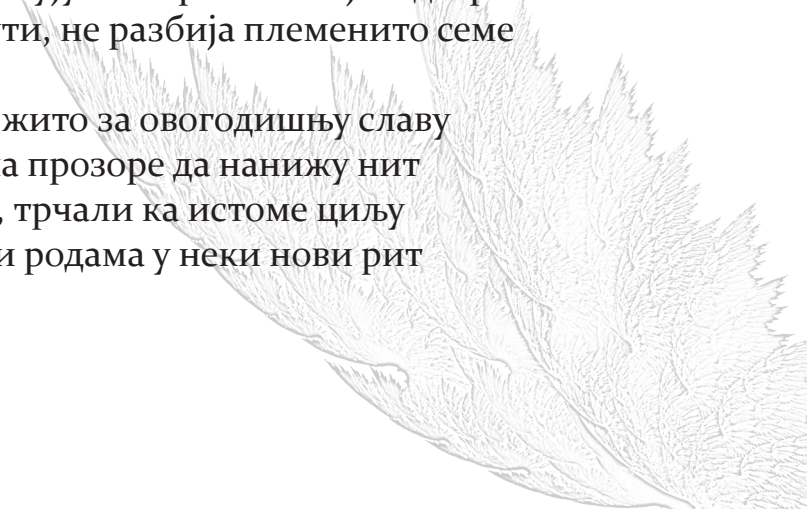
Расли смо као једно стабло
Руке дизасмо, ка истом хтењу
Тумарамо ка слепој јами
Има нечег и у том поштењу

Лакомислена игра занела нас брзо
Примамише непостројане пастелне боје
Тражио сам профил твоје сенке
Теби верујем, једино чедо моје

Паори су вредни окосили зрели кос
У плишаној штрафти још тињају животи
Гледаше нас све бразде преораног поља
Једино су на небу сигурни пилоти

Њихове лађе, свим пространствима језде
Њима нико не правда утрошено време
Њих не дочекују затворене капије и двери
Нико не мути, не разбија племенито семе

Окадиће се жито за овогодишњу славу
Дукати ће на прозоре да нанижу нит
Пузали смо, трчали ка истоме циљу
Са ластама и родама у неки нови рит

СЛОБОДАНКА

Не дам никоме да завиди на мојој слободи
Мојој улици
Мојој ширини
Мојој ластавици

Не дозвољавам ником да плаче над мојом слободом
Над мојом дугом
Над мојом песмом
Над мојим слугом

Не одобравам никоме да бди над мојом слободом
Нит и песма
Нити зора
Нити чесма

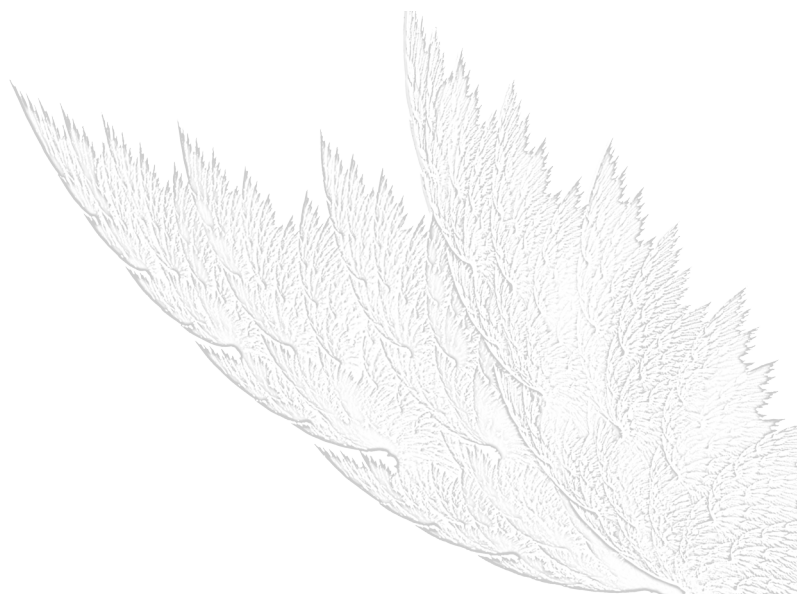
Не може нико да краде моју слободу
Ни брзо ни полако
Ни овако ни онако
Ни неко ни свако

Не сме нико да продаје моју слободу
За новац или лову
За врапца или сову
За луку или бову

Не сме нико ни да зна за моју слободу

Да не останем
У лету
Без крила.....
То заиста не сме нико !!!
Ни на овом, ни на другом свету

СОЛО

Градили смо мостове поверења
А направмо танке куле до небеса
Зидали смо и клесали камен
Бежали од проблема, чували се стреса

Рушили смо, орали небеске плантаже
Са свих страна дукат ти руке шири
У тренутку кад постајеш човек
Кад се комешају сви твоји немири

Чудна је та младалачка тежња
Медени жар воштане свеће
Пред тобом цео несташни свет
у дворишту вене пластично цвеће

Зашто морам увек да те чекам
Михољско лето опет је пред нама
Јесењим бојама улепшај свет
Само немој никад бити сама

СОНЕТ ДОБРИХ ДУША

Племените наде увек засијају кад треба
Увек се понуде да сновима у сање зађу
Њина се крила као лепезе шире
Рука у руци док се пријатељи нађу

Бог нек проости грешне речи
Спас животу увежбани такт
То се природа са лепотом игра
Сигурна лука – формиран је пакт

Много лекција голи живот носи
Остаје уз тебе као хлеб, крв и вино
Шта ћу сутра када прођу лета
Где год да погледам смеши се давно

Чују се тактови драгачевских труба
Сваака је нота краљевство звука
Даруј им Боже весела и здравља
Сигуран правац – пријатељска лука

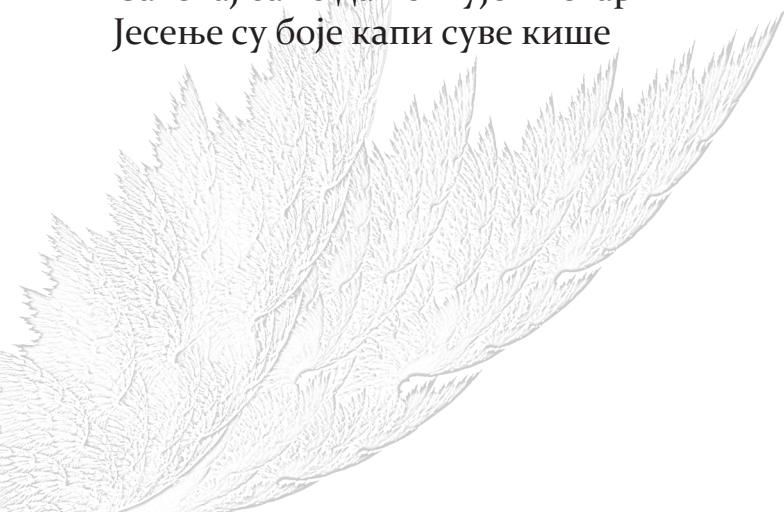
СРЕБРНА НИТ

Ораси су лупкали по крову
Позиваху све јесење боје
Мириси младог кестена
Позлатили су руке, тело твоје

Погинуше многа дебла
И страдаше суве гране
Све да теби топло буде
Пољупци нек се жаром хране

Дуњу ранку преко крова баци
Чокоте у бурад преточи
Погледај ме сребрна зоро
У вину пронађох најлепше очи

Свирци су гудили моју сонату
Горда царица писмо ми пише
Сачекај само да поткујем ветар
Јесење су боје капи суве кише

СРЦЕ МАЛОГ ЧОВЕКА

Памучно сунце узглавље греје
Под пернатом свитом буде се салаши
Шта ли их храни, шта ли их поји
Слуге смо заробили, таоци наши

То су пуста усамљена срца
Поломљене наде, усијане речи
То што видим у погледу твоме
Љубав прашта, радост лечи

Никада дозволити нисмо могли
Али жеља је као гром јака
Судбина тера, младост не да
Од студента да направи дечака

Летели су орлови и змајеви без крила
У прстену порука сведочи јавно
У кљуну гранчица маслињака
Срце радничко, велико, славно

СТАВ

Не бих ником дао и никада нећу дати
Оно што је моје, и што је одувек било
Поклонићу планети осмех, свету сузу
Верујући да се све тајно обистинило

Не бих ником дао, јер то цене нема
Пролећни ветар када љубави у крило стави
Осмех кад ми шире невени и љубичице
Шналице уплићу куштрави чуперак плави

Не бих ником дао, јер ми вратити нема ко
Уснулу земљу прадедова славних и светих
Поломљена копља, рањено сунце и крвави мај
Убијену и покошену младост гробова, светлих

Не бих ником дао, чик ако сме неко да тражи
Парче мог зеленог неба и коштице живота наших
Усуде усуди се да такнеш моје кржаве руже
Кад се образ зарумени слава сабљи које се маших

Не бих ником дао, и никада нећу дати
цара, краља, скитницу, војника са ратишта
Ма не дам, ни мрву мојих помија и блата
Ни краву, ни теле ни кловна са вашаришта

Не, никоме те не бих могао дати !!!!!

СТРАШИЛОВО

Под пустим сводом очајни и сами
Очекујемо кап спасоносне кише
Ишчекујемо миомирис златне липе
С пролећа кад почне да плени, мирише.

Поклањам ти судбо још једно поштовање
Склањај опустеле шапе са мога видика
У рану зору кад перје небесима плане
милион пастелних боја твој се портрет слика

учини ми бар то задовољство
под јастук стави кукавичје гнездо
ћутаћу и срицати твоје име
док те не изгубим блатњава звездо

умирићу и укротити прмичке косе
локнице твоје миловати без даха
без очаја, стида или лажног срама
док не одем, од љубави, срца и страха...

СУЗЕ МОГА ЗАВИЧАЈА

У очима се разливају боје вина
У души се буде заборављене наде
Живот очекује више смисла
Бајке од љубави и чоколаде

Невени су венце плели
Чика Јовина драга слова
На грудима жиг се блиста
Слава наших орлова

Пожелећу камен земље наше
Камењу света – ломе се стене
Када вулкан из срца груне
Када песма из тамнице крене

Слободна су наша зелена јата
шљивици по доловима спију
Опанци су оплели златна кола
Векови исписују нашу историју

Не буди равничарска лена стада
Не пркоси ветру што прескаче авлије
То што светле зоре јецају и плачу
То зацељују ране, књегиње Србије.

ТАМБУРА КОЈА СВИРА ЦЕЗ

Последњу мрву старога хлеба
Баци ћу тред твоје уморне ноге
Стотине и стотине честица неба
Нахраниће болесне, усрећити многе

Прва кап најстаријег вина
Прелиће стару, напукнуту чашу
Још се бојимо немилих давнина
Дављеници сламкама машу

Галопом најбољег вранца
Испрати цесту ка дугином виру
И са маском великог незнанца
Помилуј дете, поклони се манастиру

Клопарање најлепших чеза
Тамбура – пратилац стари
Ритмом и нотама чувеног цеза
Рањива липа и горди четинари

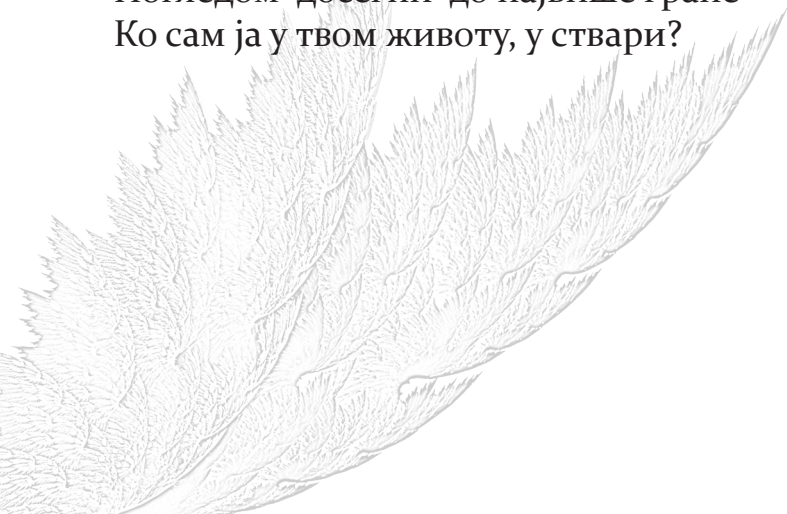
ТАЧКА, ТАЧКА, ТАЧКИЦА

Песници су заоштрили своја пера
Ни тачке, ни зареза у песми нема
Реченице, као змије, сакриле су ноге
Међ' јавом ил' међ' сном, остаје дилема

Још увек не знам о чему човек пише
Када му мисли пашњаке лове
Коме чуваш те гњиле, оронуте крушке
Која те светлост мами и зове

Погледај месец, комете и звезде
Њиховим летом лаким као свила
Вероватно и ти очекујеш писмо
Месец просу бокал умивених вила

Застареле су живописне ране
Боемску душу сан прља и квари
Погледом досегни до највише гране
Ко сам ја у твом животу, у ствари?

ТЕЖИНА МЛИНАРСКОГ ТОЧКА

Тешко ми је што те још увек волим
Што крај наше колевке више ниси
Укратио сам облаке, стену и ватру
Ветрић љуљушкао чамац на Тиси

Тешко ми је што те још увек волим
Плаве зоре различито свићу
Оно што видех најлепше у теби
Битак скривен у твоме бићу

Тешко ми је што те још увек волим
Оклевам да ти срце из недара дам
Кад запевају сви кићени славуји
Када на палуби останем сам

Тешко ми је што те још увек волим
Огромни камен старе воденице
Постаћу старац сачекам ли тебе
Чудна авет брашнасто лице

Тешко је.

ТОРАЊ ОД ОЛОВА

Целу ноћ росуља се спрема
Најлепше дарове у зору да да
Оштрину живе и писане речи
Срце од камена, сузе од леда

Увек ћеш мислити да те мање волим
Да од пусте жеље за тобом још горим
Немир једино још могу да створим
Молитвима се храбро за тебе борим

Дуго си испијала попијене чаше
Пикавци су палили житна поља
Од свега оста само дим и брига
Зар никада нећеш бити боља?

Потруди се да процветаш бар једном
Да видим смешак чаробне сирене
Лутајући морима с меденим коралима
На жалу барка, тоне, нестаје, вене

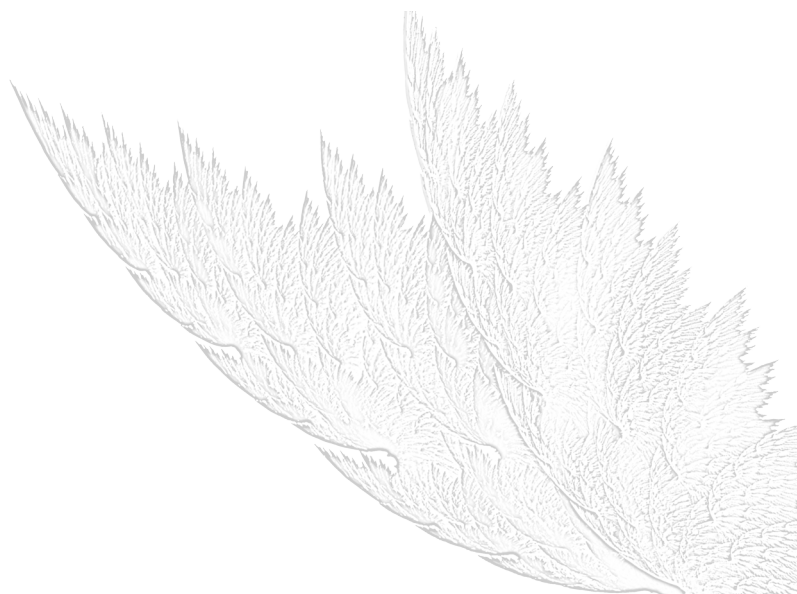
Не скупљај пролирене сузе
Нека наук прозбори твоје име
Не желим да отерам лето
Чемпреси млади, оџаци и зиме

ТРЕПЧА

Као тешке карике кованог гвожђа
Руке су неке око мене се свиле
Исте оне благе, беле и нежне
Оне што су кључић заборавиле

Склонило је ту тешку громаду
Једно лепо перо, гатраво и меко
Из срца потече крв и млеко
Игра судбине носи ме далеко

Падале су тешке зарђале речи
На жалост увреде дуже живе
Све је добро док не погледаш
Како те мрзе и како ти се диве

ТУГА У МИЛИОН БОЈА

Смеј се и када ти се плаче
Јер плакати се увек може
Смеј се јер сунце и данас сија
Цео свет испод тесне коже

Весели се и када мрак сване
Јер наши дани суморни ходе
Весели се роду и ближњем своме
Гнезду којем се увек враћају роде

Не тугуј ни када облаци закрче срећу
Јер громови ће помутити наше мисли
Идеалима награди босоноге шљивике
Још увек смо суви, никад болни ни покисли

Не плачи, не тугуј, ружо моја уцвељена, бела
На твоје длану сабирају се сви потоци наши
Смеј се увек, не само када ти се плаче
Кад пролеће озелени, кад се дуга за боје маши

ЂУРКА

Вратите ми моја крила
Вратите ми драге снове
Тамо где си срце скрила
Рађају се љубави нове

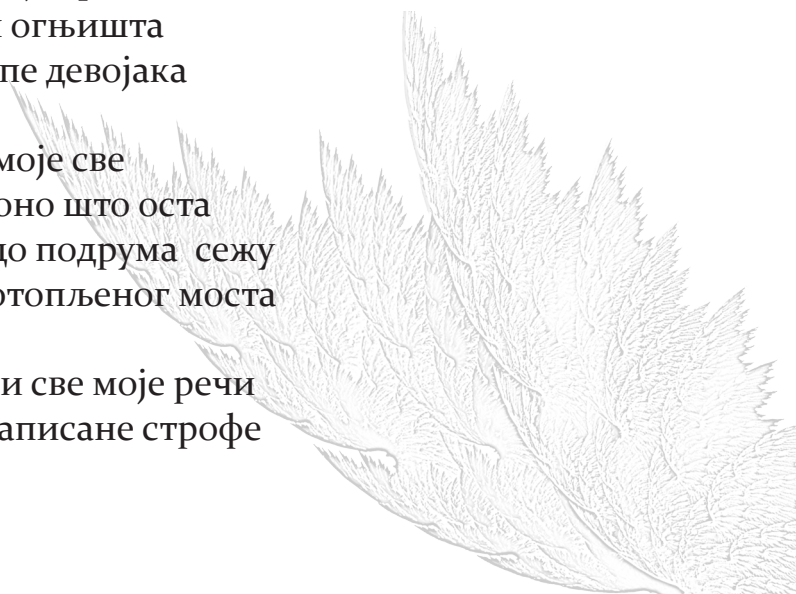
Вратите ми моје заблуде
Вратите и сва искушења
Рушимо старе предрасуде
Поклон за будућа покољења

Вратите моје несташно јаре
Вратите омот од чоколаде
Неко је појео свеже мемоаре
Звезде су насјајније док су младе

Вратите ми моје ништа
Вратите и онај гар са оцака
нек пепелом огњишта
Табанају трупе девојака

Вратите ми моје све
Втратите и оно што оста
Мердевине до подрума сежу
Ограду са потопљеног моста

Вратите ми и све моје речи
Вратите ненаписане строфе

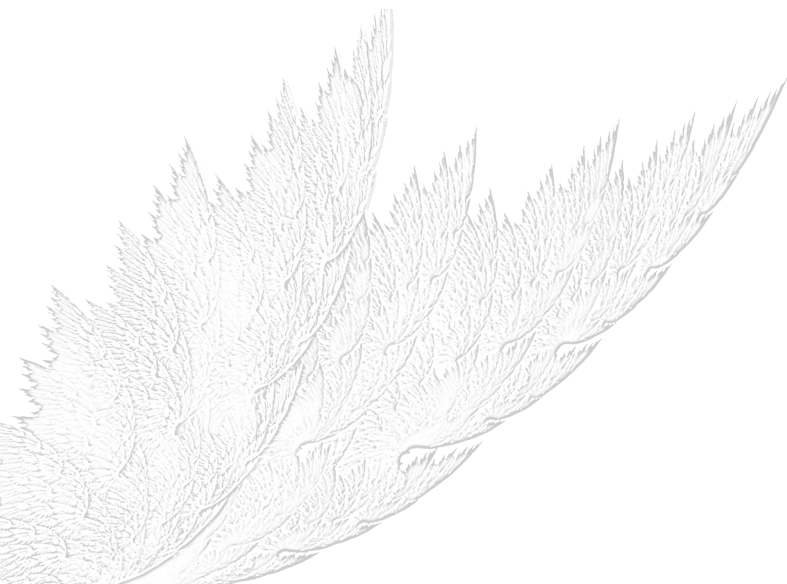

Ништа човеку није драже
Кад превари катастрофе

Вратите ми моје вицеве и шале
Вратите грохотан природни смех
Ове странице писане су за будале
Што од хумора праве велики грех

Вратите ми и небо и смарагдно море
Вратите Класје, вино, деду и репу
Моју липу са Свете Фрушке Горе
Прашњаву бонбону у прљавом џепу

Вратите ми моја очереупана крила
Ма враћај падеже, слике, номенклатуре
Вратите макар осмех са мало стила
Задржите све што вам фали од културе

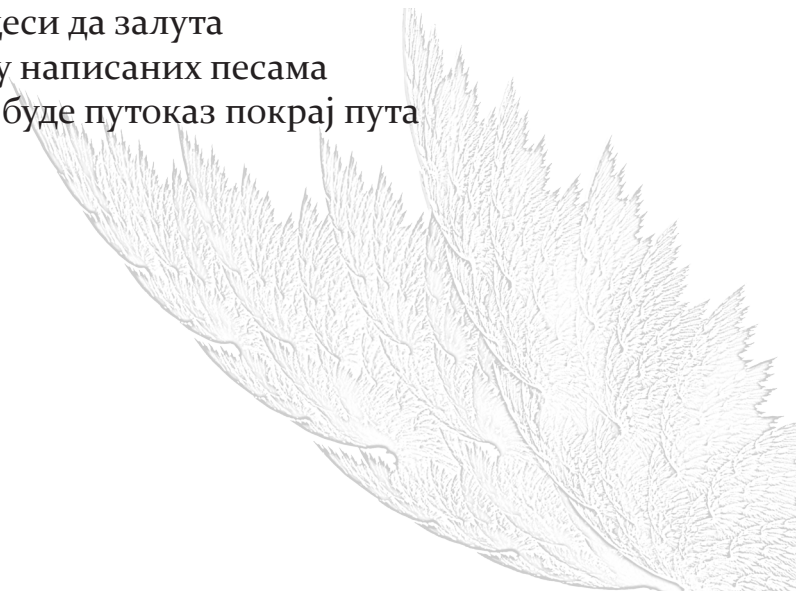
УМЕСТО ПУТА – САПУТНИК

Поклони ми твоје очи
Да у њима опазим срећу
Вреле страсти капнуће са свеће
Орлови касно полећу

Покажи свима, кам' ти поглед лута
Препознах тај стил, ту усијану жар
Најлепше лане пред пушком паде
Међу анђелима твој сам стражар

Усмери ме правим путем
Козијом стазом, преко реке у кас
Нестајеш, губиш се лагано
За чезама облак врапци у глас

Не пуштај ме из ове равнице
Свакоме се деси да залута
Међу хиљаду написаних песама
Бар једна да буде путоказ покрај пута

УСПАВАНКА ЗА АНЂЕЛА

Да те тада видео нисам
Још увек би мрзео виле и бајке
Све Снежане, Пепељуге, Марице
Гондоле, пароброде и шајке

Да те тада видео нисам
Не бих оку своме мира дао
Не бих трунуо на истој тезги,
Не бих ти ниједном веровао

Да те тада видео нисам
Спасао бих се лудила, прашине
Гађао бих мрвама пролазнике
Оглувео од тмине и тишине

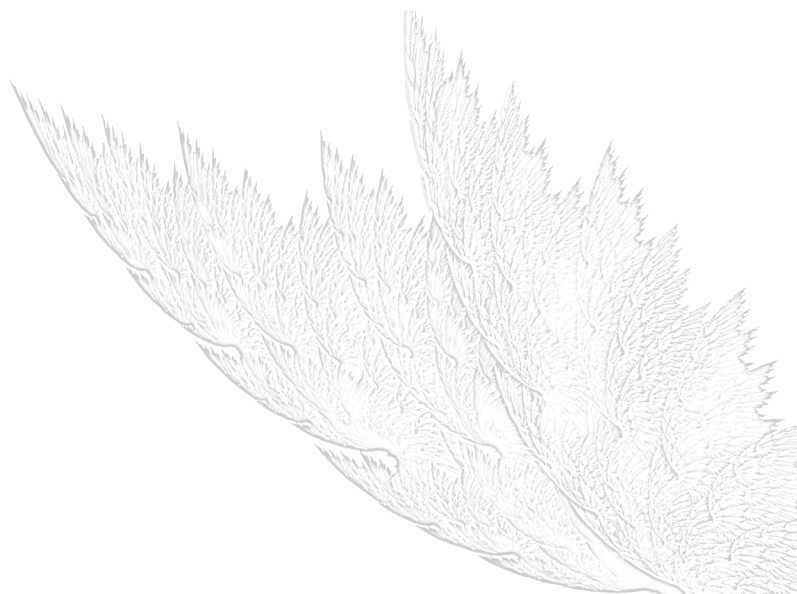
Да те тада видео нисам
Никада ништа ни видео не бих
Гурнуо би с прозора увело лисје
Тешке успомене гурнуо под тепих

Да те тада видео нисам
Да се ни тада нисмо срели
Као слепац тражио бих месец
И валов из ког смо јели

Да те тада видео нисам
Пао бих на испиту другарства

Ништа свето на свету није
Као кап што куца на врата

Да те тада видео нисам
Колевку њише река плава
Ноћас и весели вали ћуте
То ти у наручју анђео спава

ФАЛСИФИКАТ ЛАЖИ

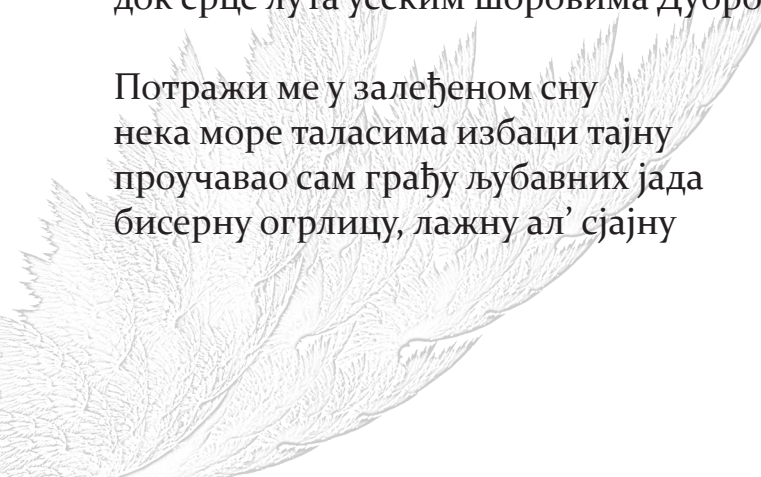
Рекао сам да не волим лето
Јадранске буре деведесет и неке
тихи ветрић миловао ти је косе
не волим ни ритам равничарске реке

Питао сам те колико си срећна
док бокелске струне нуморно гуде
остајаху за нама зелене бразде
каменити зидови мостић за људе

Причала си како пече усијана жад
на песковитом спруду жуто класје спи
покушавам да преболим врели јуни
кад заједно пловисмо, волесмо се ми

Сетио сам се Котора и плавог хоризонта
рибарске луке, приче бродоломника
удаљавају се локнице моје сребрне сирене
док срце лута усским шоровима Дубровника

Потражи ме у залеђеном сну
нека море таласима избаци тајну
проучавао сам грађу љубавних јада
бисерну огрлицу, лажну ал' сјајну

ФЕСТ

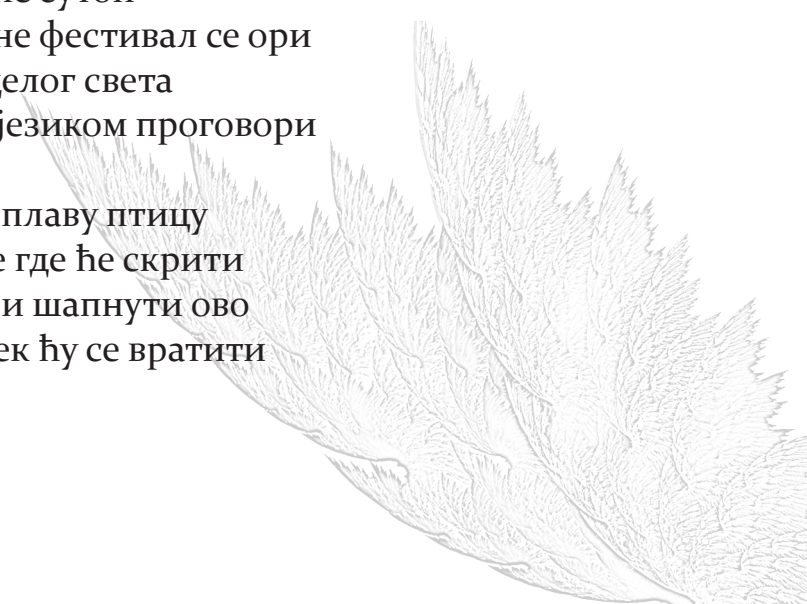
Скупило се сунце
Изнад моје ђаве
Коло плету тамбуре
Венац око тешке главе

Артиљерија мирно сања
Само ноте је неке плаше
Али чуваћемо сваку циглу
Поштовати оно што је наше

Неке чудне стопе
Добују по тишини
Векови су запечатали време
Пронађи се у облаку, прашини

Галамом тоне сутон
На све стране фестивал се ори
Заставама целог света
Немуштим језиком проговори

Послао сам плаву птицу
Гнездо своје где ће скрити
Зажмурићу и шапнути ово
Равници увек ћу се вратити

ФИЛОЗОФСКА МИСИЈА

Свако време има своју жар
Све што се деси није узалуд ту
Пожелио сам лептирице и свице
Попио бих сва мора, само да имам њу

Свако бремене терет свој муком носи
Помози му, стави грбу на крива леђа
Не криј се иза високих јоргована и топола
Неко погрдно јутро цео дан проклиње и вређа

Не разумем то поглавље кича и шунда
Са којим правом ти невернице чиниш зла
Згромићу те, згазићу те, будеш ли то ти
Бестидна и блудна нестаћеш са тла

Као што човек човеку човек бива
Тако је вук вуку увек вук
Одрастамо, стасавамо
Међу генерацијама завлада мук

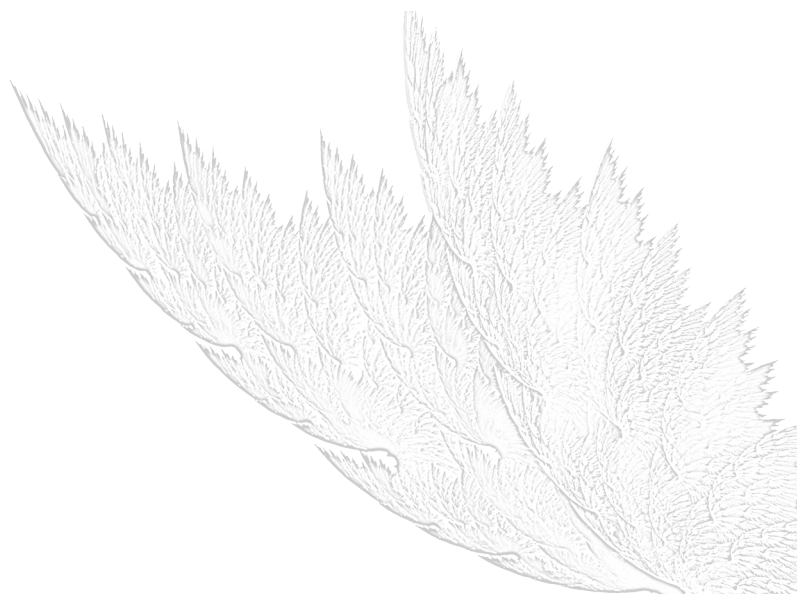

ФЛАСТЕР ЗА СРБИЈУ

Под закрпом мога далеког сна
Буде се локниице једне сањиве косе
У том истом џепу пронашао сам срећу
Љубав, анђели што је чувају и носе

Још с е не да вечно дете у мени
Оно би да живи, да га њишу гране
Кад осећања постану најлепше приче
Кад лептири вребају не све стране

Закрипио сам и подеране идеале
насловној враћам заслужени сјај
памтићу све додире и пољупце
земљу Србију, и мој завичај

ЦВЕТ НА ТИСИ

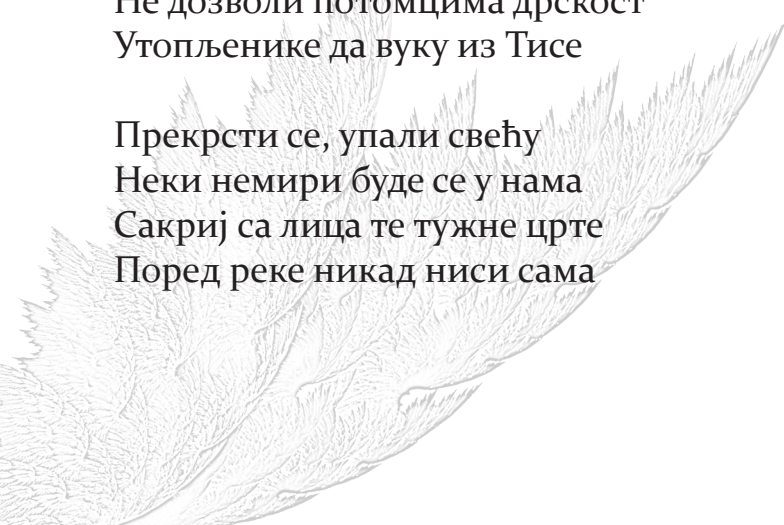
Градили смо наше снове
И у њима сејали реке и њиве
Да сви имају хлеба јести
Пољупци као ватре живе

Зидали смо сољу и вином
Рукама голим, без бола
Путеви побегоше у страну
Пролазе људи, руља гола

Навуци параван преко моје душе
Спусти рампе да воз тихо прође
Да ми не преоре зоре и винограде
Да ми се не укисели криво грождје

Рушили смо, а хтели нисмо
Сиве баладе на вешалима висе
Не дозволи потомцима дрскост
Утопљенике да вуку из Тисе

Прекрсти се, упали свећу
Неки немири буде се у нама
Сакриј са лица те тужне црте
Поред реке никад ниси сама

ЦВЕТА ДУЊА У ТИШИНИ

Цветао цветом
Цветни цветак

Ти си луче
мој иметак

Цветао цветом
Цветни цветак

Ти си мали
Зановетак

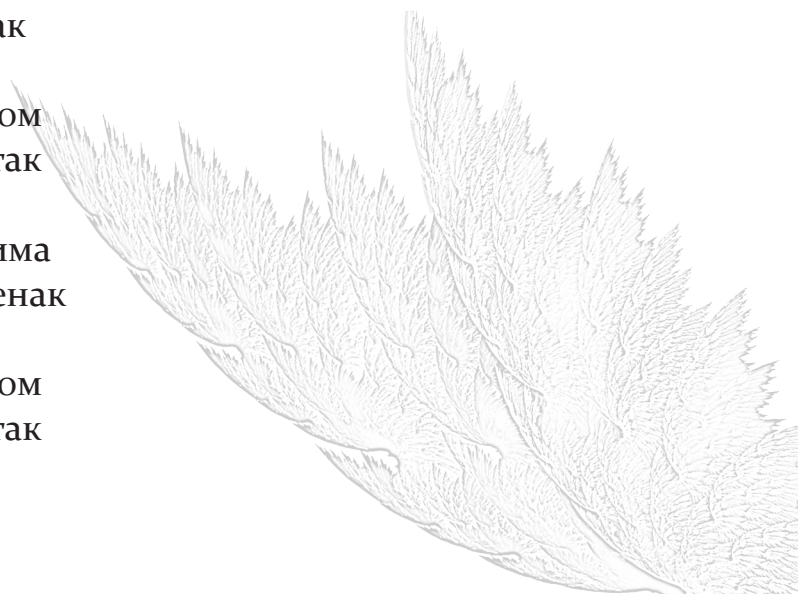
Цветао цветом
Цветни цветак

Плаво небо
Један чуперак

Цветао цветом
Цветни цветак

Нашим срцима
Драги споменак

Цветао цветом
Цветни цветак

Ђурђевдански
Ђурђевак

Цветао цветом
Цветни цветак

У недељи дана
Увек си петак

Цветао цветом
Цветни цветак

Молим те за
Разуметак

Цветао цветом
Цветни цветак

Цветај дуњо
За нови почетак

ЦЕЦИНА ПЕСМА

Дала си ми руку баш онога часа
Када си била спас и једино решење
Престао сам да бивам кицош, даса
Сада играм искључиво на поверење

Била си увек и сада си ту
Бистроока шеница, златни клас
На јави близу, још ближе у сну
Искрен другар веран као пас

Деси се сваком кишан дан
Или га једе неки тешки чемер
Или ручак није довољно слан
главом разбија свилени мермер

Зато су анђели оставили крила
Да се спасу сви бродоломници
Да овај свет негативних сила
У мраку пронађу светионици

ЦИКЛУС

Добро је свако оно јутро
Када ме росуља под јорган врати
Када ни гуске прогледале нису
Кад мрак дане скрати

Добро је свако оно подне
Када палме њишу гране
Сунце лењо протеже краке
Падају кукурузи са гране

Добро је свако оно вече
Кад се Дунав милином смеши
Судбина је можда савршена
Једино Бог сме да греши

Добра је свака она ноћ
После које Сунце ћа да руди
радуј се још једном животу
Свака младост наду буди

ЧЕТИНАР

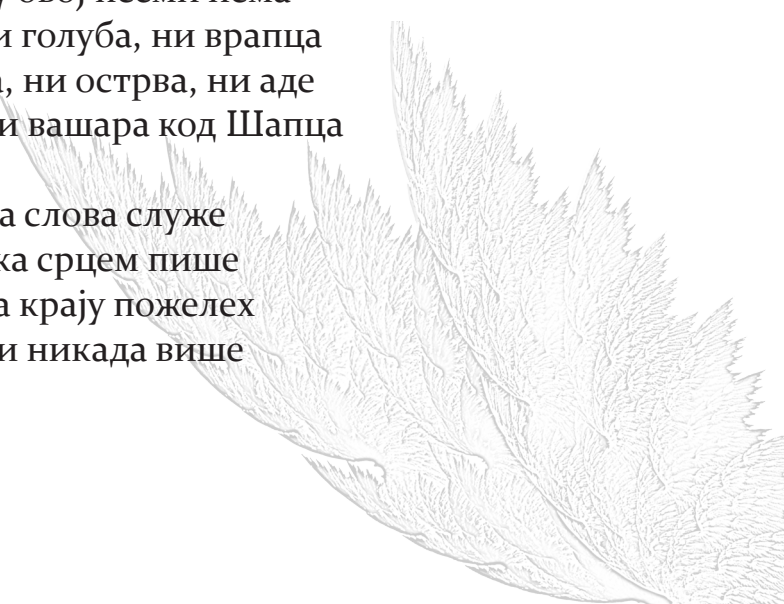
Лагано се топе јулске ноћи
Као багремова медена сласт
Хиљаде враголастих мисли
Донео поветарац, сакрио је пласт

Узаврели свод бележи у нотес
Само речи тек написане баладе
Облаци су тако далеко и високо
Да би могао свако да их краде

Потражићеш кришку сувог хлеба
Када музика престане да свира
Када све поприми укус Јадрана
Само твоје срце умеће да бира

Једино мене у овој песми нема
Ни галеба, ни голуба, ни врапца
Нема ни вала, ни острва, ни аде
Ни свадби, ни вашара код Шапца

Чему онда ова слова служе
Како да оловка срцем пише
Све што ти на крају пожелех
Једном, увек и никада више

ЧИГРА НА МОМ ДЛАНУ

Велики, славни свете
Кад порастеш бићеш дете
Рингишпили, циркузанти
Ма били смо некад матуранти

Мали, дечији свете
Нек вас не заварају конфете
Кад постанете једном ђаци
Имајте нас све у шаџи

Невини, пркосни свете
Промешај жеље и планете
Са Марса нек падају чоколаде
Са Јупитера бомбоне и лимунаде

Наивни, покварени свете
Слине не бришу беле салвете
Све што деца треба да знају
Најлепше пролеће је у мају

Глупави, безобразни свете
Ви изгледа баш све смете
Хоћу мир за малога брата
Да не осети ожиљке рата

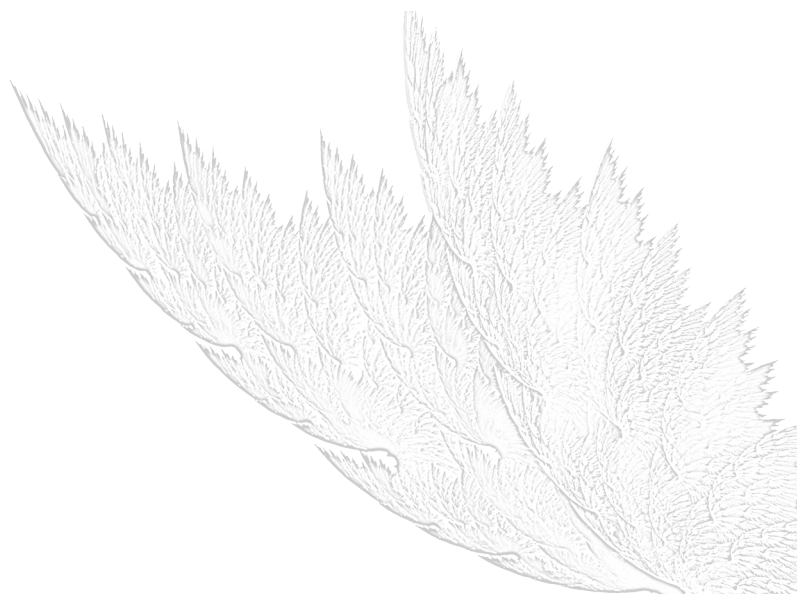
Ђорави, немарни свете

Да ли се икад радујете
Зар није лепа рупица на лицу
Кад добијем најлепшу лизалицу

Мутави, превртљиви свете
Зар баш ништа не чујете?
Ори се свуда Ода другарства
Бајка, прича из нашег царства

Похлепни, омађијани свете
Широка рамена красиће еполете
Реците сложено да се у вис вине
Плакаћемо све док се гине

Велики, шарени свете
Помози ми да останем дете
Да лептириће поветарац носи
Буди другар, да знамо ко си

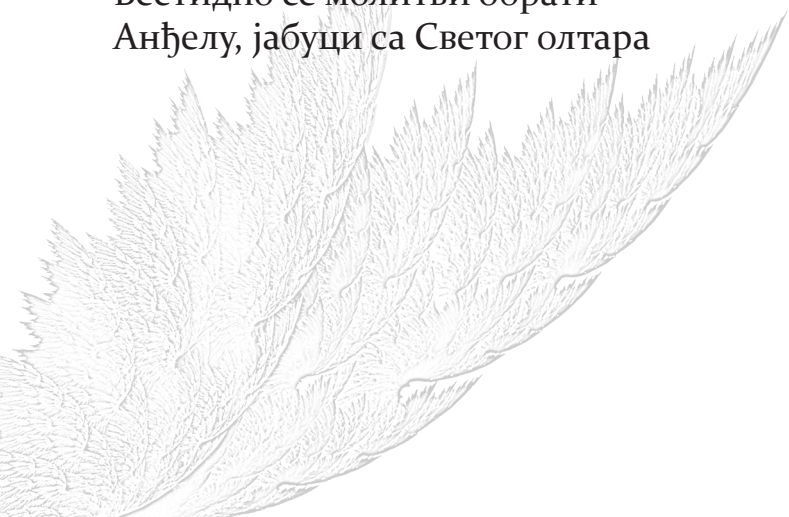
ЧУВАРКУЋА СВЕТИХ ТАЈНИ

У мислима још те чекам
Од реалности до лудих жеља
Сновидело се и свануло јутро
Бакље траже само пријатеља

Неверном сузом улепшај лик
На рањиве груди копље је пало
Хтело је крај мене да стражари
Оно би крај мене корачало

Божији смо људи истога порекла
У бити тиња православна вера
Што се китиш туђом патњом
Шта те то на љубав вилама тера

Подвижнички дигни чело
Три су прста, три Божија дара
Бестидно се молитви обрати
Анђелу, јабуци са Светог олтара

ШЕСТАР КОЈИ ЦРТА КВАДРАТЕ

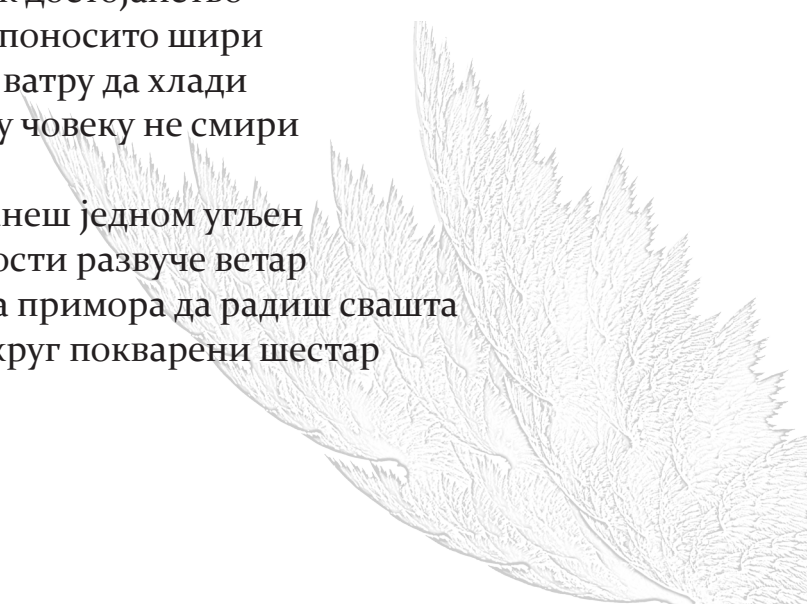
Што ме толико мрзе
Очи твојих огледала
Зашто те болног не воле
Кад си им живот дала?

Зашто те пеку сунчеве пеге
Зраци треба да те мазе
Што те кише шамарају где стигну
Зашто те слабићи газе

Зар мораш да им се кезиш у лице
И ако им поглед пара свако уже
Заисте немој да се бојиш
Што дан траје краће, а ноћ дуже

Сачувај ипак достојанство
Бела крила поносито шири
Пусти огањ ватру да хлади
Док се змај у човеку не смири

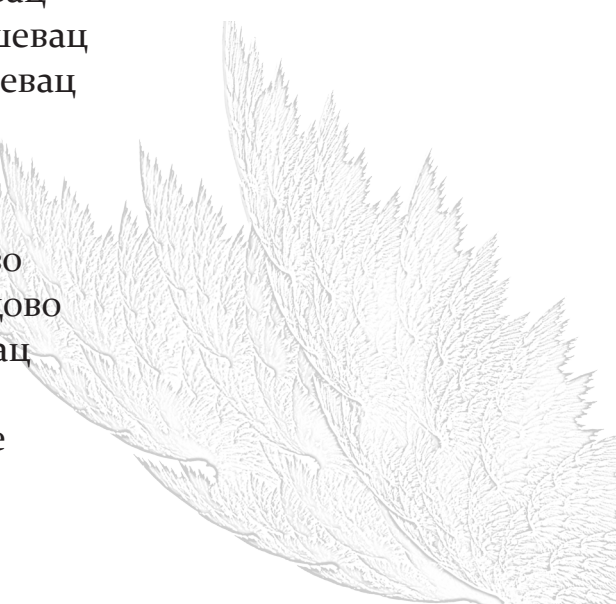
И кад постанеш једном угљен
И пепео прости развуче ветар
Кад те судба примора да радиш свашта
Затвориће круг покварени шестар

ШИРОМ ШОРОМ

Водио сам моју Елзу
Рођену у Перлезу
Хтела је да види Градину
И чукарничку падину
Још од Врање
Креће наше путовање
Преко Нишке Бање
Зна она свако знање
Паметна је као ђак основац
Прескочисмо Лесковац,
И још петину лепог југа
Савата нас нека туга
Ех да ми је нека друга
Да ми осмехом брише лице
Док савладам Ужице
Прилична је овде жега
Сунча се само Пожега
Златибор је преварио Тару
Запечатио љубав стару
Односи су врло лоши
Пољубише се у Новој Вароши
Низ велико бело поље
Шпијунари Пријепоље
Победићемо у страшном боју
Аждају у лимском Прибоју
Часна је то парада

Од Кадињаче до Вишеграда
Бранити се вазда мора
Мачевима од иглица Бора
Није то никаква нова фора
Чекамо нашег добротвора
Просула се нека бара
Жаба збрисала из Зајечара
Навукла је неке клице
Протераше је из Лознице
Само што је прднуо врабац
Чивија позива у Шабац
Све ми је драго и ново
Зелени се Ваљево
Родна беше оов година
По торњ – жирафи
Познаје се Јагодина
Зар не постоји такав начин
Да се прескочи Параћин
Ђуприја је држала правац
Покрио се шумом Крушевац
Зором крешти млади певац
Коке води у Крагујевац
Лако ће до Тополе
Да их ноге не боле
Послушајте јошсамо ово
Дремају Ђердап и Кладово
Нико није толики светац
Поносити Пожаревац
Јужни ветар крста греје

И када сија и веје
Под јорганом жути мачак
Главом у Милановцу
Репом обгрлио Чачак
Преко реке чека мачка
Уз Фрушку Гору поређани
Срем, Банат и Бачка
Са Чота кад сунце сине
И отвори прозоре
Моје Војводине
Велика им срца њина млада
Сосе и лале из Новог Сада

КРАТКА
АУТОБИОГРАФСКА
БЕЛЕШКА

Марко Иванчевић (1983) рођен у Новом Саду, где завршава Основну и Средњу медицинску школу.

Даље професионално напредовање бива условљено нарушеним здравственим стањем.

Бавио се волонтерским радом, а својим песничким збиркама (*Тајни записи срца равнице*, 2008; *Коло златних нити*, 2010; *Успаванка за анђела*, 2011) потврђује да стваралаштво и креативни рад имају терапијски ефекат.

Садржај

Бољи и другачији	5
АВАЛА ЕКСПРЕС	9
АГОНИЈА	10
АДАПТАЦИЈА	11
АЛЕВА	12
АМБАСАДА МОГ ДЕТИЊСТВА	13
АНТИПРОТИВНА ПЕСМА	14
АТ	15
БЕЗВЕЗНА ПЕСМА	16
БЕХАРИ ЉУБАВИ	17
БИСЕРНО ОСТРВО	18
БЛАГОСЛОВ	19
БОРЕ И БРАЗДЕ	20
БРЗАЛИЦА	21
БРИСАНА ТЕРИТОРИЈА	23
ВЕВЕРИЦА	25
ВЕКЉУБАВИ	26
ВЕРА О ВЕРИ	27
ВЕРЕНИЦА	28
ВЕТАР У ПРОЧЕЉУ АСТАЛА	29
ВОЈВОДИНА У ДЛАНУ	30
ВОЛГА НА ВОДКИ	31
ВРАПЧЕВ ГАЈ	32
ВРТЕШКА	33
ГЛУВИ ТОП	34
ГОВОРНИК	35
ДАН КАД ПОЛЕЉУ ЛАСТЕ	36

ДВОГЛАС	37
ДЕГРАДАЦИЈА	38
ДЕДА – МРАЗОВА СТРАНПУТИЦА	39
ДЕТИЊСТВО ЛЕПТИРОВЕ БОЈЕ	40
ДЕТИЊСТВО НА РАВНОСЕЛСКИ НАЧИН	41
ДЕЧИЈА РАДОСТ	42
ДИЈАСПОРА	43
ДРУГ ЈЕ ДРУГУ УВЕК ДРУГ	45
ДРУГАРСКИ СОНЕТ	46
ДУНАВСКА КОЛЕВКА	47
ДУЊА	49
ДУХОВНА КАТАРЗА	50
ДУШАНКА	51
ЂАВОЉА БАЈКА	52
ЂАВОЉИ ТЕСНАЦ	53
ЖАРКА ПЕСМА	54
ЖЕРАВИЦА	55
ЗАПИС ИСТИНЕ	56
ЗБРКА	57
ЗВЕЗДАНА ДАДИЉА	58
ЗЛАТНА КРУНА ТВРДОГ ОРАХА	59
ЗЛОЧИНАЦ	60
ЗМАЈЕВАЦ	61
ЗНАМЕЊЕ	63
ЗОНА ЉУБАВИ	64
Ии	65
ИГРЕ БЕЗ ГРАНИЦА	68
ИЗБОР ЗА НАЈЛЕПШУ РЕЧ	69
ИЗВОРНА ПЕСМА	71
ИМЕНИЦА	72
ИСКАЗ ЛАЖНОГ СВЕДОКА	73

ИСТИНА – ВРЛИНА ЖИВОТА	74
ЈАДРАНКА	75
КАМЕН НЕ УМЕ ДА ВОЛИ	76
КАСКАДА	77
КАЦИГА	78
КЛАРИНЕТ ШАРЕНЕ БОЈЕ	79
КЊИГА УТИСАКА	80
КОЊСКА ПЕСМА	81
КОЦКАРСКЕ ВЕЧЕРИ	82
КРИЛА ЗЕЛЕНЕ ИСТИНЕ	84
КУМИЦА	85
ЛАВЉЕ СРЦЕ	86
ЛАЖНА ПЕСМА	87
ЛАНА	88
ЛЕКТИРА	89
ЛЕПОТА ЈЕ СЛОБОДА	90
ЛОВАЧКА ПРИЧА	91
ЛОЗИНКА	92
ЛОКНИЦЕ МОЈЕ УЛИЦЕ	93
ЉУБАВ У ЕПРУВЕТИ	94
ЉУБАВ У КРАТКОЈ ФОРМИ	95
МАЈСКА ЗАГОНЕТКА	96
МАЛА ЛАБОРАТОРИЈА СНА	97
МАРИЈАНИНА ПЕСМА	98
МАША	99
МИЛОЈ СЕКИ УМЕСТО ЧОКОЛАДЕ НА ПОКЛОН	100
МИСТЕРИЈА РАЗЛОМАЧКЕ ЦРТЕ	101
МИХОЉДАНСКЕ РУЖЕ	102
МЛАДОЖЕЊА	103
МОЈА ДРУГАРИЦА – РУСИЈА	104
МОЈЕ ЈЕ ГНЕЗДО САЛАШ ЦЕЛИ	105

МОНАЛИЗА	106
НЕСТАШЛУЦИ	107
НЕТ	108
НОСТАЛГИЈА ПЛАВОГ ЈАДРАНА	109
ОГЛЕДАЛО СА ГРЕШКОМ	110
ОКРЕТНИЦА	111
ОНА И ОН	112
ОНА СПАВА	113
ОЧИ БОЈЕ ЖИТА	114
ПАОРСКИ ГРЕНЛАНД	115
ПАОРСКИ КОНЦЕРТ	117
ПАРАЛЕЛЕ	118
ПЕРЈЕ МОЈЕ КОШУТЕ	120
ПЕСМА ЗА НАЈБОЉЕГ ДРУГА	121
ПЕСМА СТАРОГ ДУБРОВНИКА	122
ПЕЦКЕ	123
ПЛАВА КОЛЕВКА	124
ПЛАВО ТРЊЕ	125
ПЛОВИДБА ПО ЖУТИМ ДУКАТИМА	126
ПОВОЈНИЦА	127
ПОВРАТАК	128
ПОДЕЛА УЛОГА	129
ПОДНЕ У ПОНОЋ И ПОДНЕ У ПОНОЋ	130
ПОЖАР НА ТИХОМ ОКЕАНУ	131
ПОМЕН НА ДАР	132
ПОНОСНА ПЕСМА	133
ПОСАДА БРОДОЛОМНИКА	134
ПОШТА НА СТАРИНСКИ НАЧИН	135
ПРАВА СТРАНА СВЕТА	136
ПРВИ ПЕРОН, ПОСЛЕДЊИ ПЕРОН	137
ПРИЗНАЊЕ	138

ПРИЗНАЊЕ МАЛОГ РАТНИКА	139
ПРЉАВА ИСТИНА	140
ПРОВИДНА ЖЕЉА	141
ПРОВОКАЦИЈА	142
ПРОТЕКЦИЈА	143
ПУСТИЊАК	144
РАСПУШТЕНИЦА	145
РИЗНИЦА ЈЕДНОГ НАРОДА	146
РОДИНА РАДИОНИЦА	147
РОКОВНИК	148
РОСУЉЕ БОЈЕ РОСЕ	149
РУЖИЦА	150
САНДА	151
СЕЋАЊЕ	152
СЛАВА У НАШЕМ РИТУ	153
СЛОБОДАНКА	154
СОЛО	156
СОНЕТ ДОБРИХ ДУША	157
СРЕБРНА НИТ	158
СРЦЕ МАЛОГ ЧОВЕКА	159
СТАВ	160
СТРАШИЛОВО	161
СУЗА МОГ ЗАВИЧАЈА	162
ТАМБУРА КОЈА СВИРА ЦЕЗ	163
ТАЧКА, ТАЧКА, ТАЧКИЦА	164
ТЕЖИНА МЛИНАРСКОГ ТОЧКА	165
ТОРАЊ ОД ОЛОВА	166
ТРЕПЧА	167
ТУГА У МИЛИОН БОЈА	168
ЂУРКА	169
УМЕСТО ПУТА – САПУТНИК	171

УСПАВАНКА ЗА АНЂЕЛА	172
ФАЛСИФИКАТ ЛАЖИ	174
ФЕСТ	175
ФИЛОЗОФСКА МИСИЈА	176
ФЛАСТЕР ЗА СРБИЈУ	177
ЦВЕТ НА ТИСИ	178
ЦВЕТА ДУЊА У ТИШИНИ	179
ЦЕЦИНА ПЕСМА	181
ЦИКЛУС	182
ЧЕТИНАР	183
ЧИГРА НА МОМ ДЛАНУ	184
ЧУВАРКУЋА СВЕТИХ ТАЈНИ	186
ШЕСТАР КОЈИ ЦРТА КВАДРАТЕ	187
ШИРОМ ШОРОМ	188

Посебна захвалност
за несебичну подршку и помоћ

Dr med. Бранислава Лугоња,
спец. дерматовенеролог
Марка Нешића 08, (21000) Нови Сад
021/553-315

Вернизелосова 013, (21000) Нови Сад
021/420-098
021/ 420-099

Марко Иванчевић
УСПАВАНКА ЗА АНЂЕЛА

Искрена захвалност:

Бранка, Маријана и Дејан Лугоња

Уредник и издавач:
Аутор

Рецензент:
мр Наташа Половина

Технички уредник:
Јасминка Ловре

Дизајн корица:
Јастра Јелачић

Штампа:
SP Print
021/494-444

Нови Сад,
2011.

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-14

ИВАНЧЕВИЋ, Марко

Коло златних нити / Марко Иванчевић. - Нови Сад : М. Иванчевић,
2010 (Нови Сад : СП Принт). - 136 стр. ; 21 cm

- Тираж 500.

ISBN 978-86-911683-1-5

COBISS.SR-ID 251301639